

Giới thiệu Chuyện Hoàng Cung

Đọc truyện Chuyện Hoàng cung bạn đọc sẽ có hình dung rõ ràng hơn về thế giới cung tần mỹ nữ, những khuê viện, những phi tần, những tranh đấu, quyền lực, những gì tồn tại sau lưng bức màn Hoàng đế. Truyện kể về những sinh hoạt, cuộc sống trong cung, hậu cung có rất nhiều phi tần mỹ nữ, hắc đường đường là Hoàng thượng, là bậc chính nhân quân tử, hà tất lại phải quản cả những việc này ư ? Chẳng phải cung nữ, phi tần đều là vì hầu hạ Hoàng thượng mà được thiết lập ư ? Ôi, đâu có phải nhiều mỹ nữ bên cạnh là sung sướng, đâu phải cuộc sống xa hoa là an nhàn, đâu phải có vương vị là bình thân, đâu phải có danh phận là đã vững vàng. Chốn thâm cung này, nếu nói độc cũng có độc, hiểm cũng có hiểm, tình cũng chất chứa, và yêu thương cũng ngập tràn, nó như một xã hội thu nhỏ, biết đường thì dễ sống, đại đột là gánh họa. Dưới ngòi bút của tác giả Thái Vĩ Thiên truyện ngôn tình này thật gần gũi, lôi cuốn và pha chút hóm hỉnh, đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Người Mới

Hoàng đế, nam, người Hán, tuổi 27, đã kết hôn, thành viên gia đình... tương đối nhiều.

“Kỳ thật cũng không nhiều lắm...”

Hoàng đế đang phàn nàn với tùy tùng Mạnh Hiền An đứng cạnh đó.

“Các phi tần của trẫm, chẳng nói lâu, ngắn thì cũng đã theo trẫm năm, sáu năm rồi, đã lâu thế rồi người nói tại sao bây giờ tự dưng hết hứng thú nhỉ? Thời gian với nữ nhân có liên hệ với nhau sao? Đúng là một chuyện kỳ diệu”

Mạnh công công đã theo hầu Hoàng đế từ lúc còn làm thái tử, sớm đã hình thành thói quen Hoàng đế này tự hỏi tự đáp, cho nên cũng chẳng tiếp lời, mà chỉ mở miệng hỏi Hoàng đế câu mà mỗi ngày hẳn phải hỏi một lần:

“Như vậy đêm nay...”

“Lui xuống đi”

Hoàng đế phát phát tay, một mình ở Trường Càn điện qua một đêm.

*****

“Cái này là của ta!”

“Tỷ tỷ người không phải đã cầm cái màu đỏ rồi sao!”

“Ninh phi à, cái màu xanh lá này hay vẫn cho ta đi”

“... Chư vị muội muội có phải quá rảnh rồi rồi không...”

Nghe thấy Hoàng hậu đã mở lời vàng ngọc, đám phi tần mới vừa rồi còn đang tranh giành chỉ màu lập tức yên tĩnh trở lại, buồn bực tiếp tục thêu đồ trên tay.

“Thôi thôi, không cần phải giả bộ đâu, kỳ thật bồn cung cũng đang rất rảnh rồi”

Hoàng hậu ném đồ thêu thừa trong tay đi, thờ dãi, cái này là “thi đua nữ công” do nàng khởi xướng, mà nàng còn chẳng cảm thấy thú vị. Nghe được lời nói của lão đại, mấy nữ nhân ngồi dưới này giờ kìm nén đều cùng ném đồ trong tay, đám vai hoặc vụn tay.

“Ôi chao, phải nói rằng, ta cũng không phải là người khéo tay...”

“Cổ nhân nói ‘con trai tránh xa nhà bếp’, thì phi tần phải tránh xa may vá”

“Có thông thạo cái này cũng chẳng thể hiện được mỹ lực của nữ nhân...”

“Cung phi!”

Hoàng hậu nghe không nổi nữa... Đám nữ nhân này, có phải lười biếng quen rồi, mấy người này tư chất kém lại không biết kiêng nể gì hết.

“Cung phi à, đã bao lâu rồi Hoàng thượng không đến chỗ người?”

Cung phi giơ ngón tay lên đếm, sau khi đếm hết cả mười ngón tay, nàng lại quay lại ngón thứ nhất bắt đầu đếm tiếp

“Ồ kia! Đừng khoe khoang trình độ số học của người nữa, đại khái là bao lâu hà!”

Hoàng hậu với các phi tần không kiên nhẫn nổi nữa

“Đếm không nổi”

“Ai...”

Hoàng hậu lại thở dài một câu, theo tin tức nàng lấy được ở Kính sự phòng, thì tình hình thực tế hiện nay, đối với các cung phi chỉ có xấu chứ không tốt.

Cũng không biết rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu...

“Hoàng Thượng sợ là đã đến ‘thất niên chi dương’”

(Thất niên chi dương: chỗ ngựa 7 năm. Người xưa có ý chỉ, thời điểm hôn nhân bước qua năm thứ 7, có thể xuất hiện ‘chỗ ngựa’ lớn nhất trong hôn nhân, nam giới sẽ chán nản, đi tìm cái mới)

Khang phi thông minh đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác nhắc nhở

Thục phi cùng Dụ phi không vui liếc nàng một cái, cùng kêu lên

“Muội muội ta còn chưa tới bảy năm mà!”

“Chúng ta hoa tàn ít bướm cũng là tự nhiên mà...”

Hoàng hậu cảm thán

Thục phi cùng Dụ phi lại không vui liếc nàng một cái, trong nội tâm thì nghĩ

“Đó là người thôi!”

“Hoàng Thượng gần đây làm sao vậy? Sau khi hạ triều cũng không biết đi tản bộ chỗ nào, cũng không đến chỗ các hậu phi, cũng không tới chỗ ai gia”

Thái hậu hôm nay tự mình chạy tới Trường Cần điện gặp Hoàng đế, nói là ‘vô sự không đáng tam bảo điện’ (không có việc gì không đến thăm); người già chẳng có việc gì làm, Hoàng đế biết rõ điều này, hơn nữa cũng hiểu rõ Thái hậu với tuổi già chẳng liên quan gì tới nhau, hoàn toàn là bản tính vốn có, cho nên cũng không dám “quấy nhiễu” bà.

“Sao lại nói như thế, Hoàng nhi sáng nay không phải đã tới thỉnh an mẫu hậu rồi đấy thôi”

“Quả nhiên không phải ruột thịt nên mới có ngăn cách mà! Mỗi ngày một lần thỉnh an thì cũng giống như xử lý việc công, Hoàng Thượng cũng chỉ miễn cưỡng tới thăm lão bà là ta thôi”

Thái hậu biến thành khóc nức nở, Hoàng đế im lặng. Cứ theo kinh nghiệm của hán mà nói, Thái hậu chỉ cần dùng câu “Quả nhiên không phải ruột thịt nên mới có ngăn cách mà” để mở đầu, thì chuyện gì hán cũng phải đáp ứng.

“Mẫu hậu có chuyện gì?”

Hoàng đế đành chấp nhận hỏi

“Bệ hạ muốn tăng thêm hậu cung?”

“... Đây là ý của Thái hậu”

Thôi đi! Chẳng lẽ người không có ý này chắc?

Cung phi già mù sa mưa (già bộ) cười cười. Thái hậu tất nhiên là không quan tâm hậu cung có nhiều hay ít nữ nhân, bà chỉ thích kiểm chuyện để làm thôi, cũng chẳng biết ai già làm người tốt tới mức tình Thái hậu.

Nói đến đây thì cũng nói luôn trong cung toàn là những người thích già làm người tốt, Hoàng hậu hoàn toàn xứng đáng đứng đầu, Cung phi sở dĩ nói nàng già mọ, thì cũng biết rõ nữ nhân này che giấu cá tính của mình giỏi thế nào.

Hoàng đế muốn chọn phi, cả nước tổng động viên.

Có người vui mừng có người buồn bã, tóm lại chỉ cần trong nhà có cô nương chưa lấy chồng sẽ không được sống yên ổn.

Lực lượng quân chúng là vĩ đại nhất, Hoàng đế vừa ra lệnh lực lượng quân chúng lại càng vĩ đại, chưa đầy nửa tháng, đã kiểm đủ 5000 nữ nhân tuổi từ mười ba tới mười sáu.

Ngày đầu tiên, Biễn tuyển (tuyển rộng). Các thiếu nữ cứ trăm người xếp thành một hàng, cứ theo độ tuổi mà xếp hàng, để các công công xem xét sàng lọc hơi cao, hơi thấp, người hơi mập hơi gầy, tay luân phiên loại ra 2000 người.

Ngày hôm sau, Mảnh tuyển (tuyển nhỏ nhất). Mắt, miệng, tai, mũi, tóc, da, bả vai, cổ, eo, lưng, chỉ cần một thứ không đạt tiêu chuẩn, liền xoá tên, lại loại đi 2000.

Ngày thứ ba, Tinh tuyển (tuyển kĩ). Mỗi người đi 30 bước, xem dáng đi, phong độ, cổ tay hơi ngắn, chân hơi to, cử chỉ hơi nhẹ hoặc hơi vội cũng bị loại, lại giảm bớt 800.

Chỉ còn lại 200 người, là được tới khu thi tài năng xuất chúng, vào cung tham gia Chân tuyển (tuyển chính).

Ngoài cung náo nhiệt, trong cung cũng náo nhiệt.

Tất cả phi tần hậu cung tụ tập lại một chỗ, thảo luận dạng nữ nhân gì khiến người ta yêu, dạng nữ nhân gì khiến người ta chán ghét.

“Tỷ tỷ muốn tìm một muội muội có bộ dáng thể nào để gia nhập với chúng ta?”

Dụ phi tò mò hỏi

Hoàng hậu nghĩ qua, cười nói

“Tốt nhất là có sự xinh tươi của Vũ phi, thông minh của Khang phi, yên tĩnh của Ninh phi, hoạt bát của Dụ phi cùng Thục phi”

“Cộng thêm sự hiền đức của Hoàng hậu”

Cung phi bổ sung thêm một câu

“Trời ạ! Hoàng hậu nương nương lại yên tâm để một nữ nhân có dáng vẻ như vậy tiến cung sao?”

Thục phi kích động hô lên

Nàng với Dụ phi là vào cung cùng thời gian, kiến thức cũng chẳng khác nhau là mấy, dù sao nàng vẫn thấy lo lắng để dạng nữ nhân như vậy tiến cung, huống chi cũng chẳng chắc có thể tìm được nữ nhân như thế.

Cuối cùng hôm Chân tuyển. Thái hậu, Hoàng hậu cùng chư vị phi tần hậu cung toàn bộ trình diện. Quảng trường phía trước Hoàn Khôn cung lúc này hoa khoe màu đua sắc, cảnh xuân tươi đẹp.

Thái hậu đứng lên, hắng giọng, nhẹ hô vài tiếng “Này này” thử xem hiệu quả thực tế, sau đó bắt đầu diễn thuyết khai mạc.

Thái hậu ở Hậu vị hai mươi sáu năm, làm Thái hậu tám năm. Miệng lưỡi có thể nói là ‘giá千金 tự tục’ (việc quen dễ làm), hơn nữa bản thân bà cũng rất thích việc này. Có thể nói từ sáng sớm tới lúc mặt trời lên cao, nói từ cửa nhà tới ích quốc lợi dân. Đợi bà diễn thuyết “Ân cần dạy bảo” xong, chúng mỹ nhân đứng dưới häng hái đã giảm quá nửa.

Tiếp theo đến phiên Hoàng hậu nói, Hoàng hậu chỉ rất có phong độ cười nói

“Các vị cô nương, mong chờ sự gia nhập của mọi người”

Hoàng hậu tuy chỉ nói có một câu, Thái hậu lại không biết nàng không hề có chuẩn bị, thường nàng hai chữ —— “Sâu sắc”! Mọi người đứng dưới như nhặt được đại xá, đều đội ơn Hoàng hậu.

Từ 200 người chọn lọc, đã đến tình trạng gay cấn.

Đầu tiên là tự báo họ tên, quê quán, tuổi, nghe âm sắc, thần thái, giọng nói không rõ, tiếng nói thô tục, phản ứng chậm chạp lập tức loại; rồi sau đó biểu diễn tài nghệ, hỏi đáp tại chỗ, biểu diễn tài nghệ... Thẳng đến lúc Thái hậu bận rộn tới khoa tay múa chân, chư phi xem tới hoa mắt.

Cuối cùng đã định được mười người, tiến vào mật thất (phòng kín) làm kiểm tra cuối cùng.

Kiểm tra nhũ hoa (ngực), xem xét hình dáng câu tạo thể nào; ngửi nách, xem có mùi gì khác thường không; sờ bắt đùi, xem xét bệnh án.

Cuối cùng tuyển ra một người ban thưởng làm phi, chín người còn lại chia ra làm nữ quan.

Người xuất sắc nhất hô ba lần “Vạn tuế”, rồi an phận theo cung nữ lui xuống, các phi tần như máy hát nhưng lúc này cũng chẳng bật lên nổi.

Thục phi cùng Dụ phi là hưng phấn nhất, từ nay trở đi, hai nàng rốt cục đã có hậu bối, trở thành “Tiền bối” rồi.

“Nàng kia khá phù hợp với điều kiện của Hoàng hậu nương nương?”

Cung phi không tới, nên không thể chứng thực được lời của Hoàng hậu

“Nội tâm thì chưa biết được, nhưng khuôn mặt đáng vẻ thì đúng là tập hợp toàn bộ những gì đẹp nhất của các vị tỷ muội, hoàn toàn xứng đáng phong phi”

Khang phi sau khi quan sát cẩn thận đưa ra kết luận

Hoàng hậu chỉ cười không đáp.

Đêm đó, nữ nhân đó được thánh sủng, phong làm Huệ phi.

“Bệ hạ, vị muội muội mới kia có làm người vừa lòng không?”

Hoàng đế sau khi thỉnh an Thái hậu, Hoàng hậu mở miệng hỏi

“... Khá tốt...”

Hoàng đế thì thảo trả lời một câu rất bình thường, cũng không có bộ dáng tươi vui như hoa.

Hắn đúng là có nỗi khổ tâm khó nói thành lời.

Đêm đó mỹ nhân nằm trên ngự sàng (giường vua), chỉ nhìn qua hắn đã thấy kinh hãi, càng nhìn lại càng thấy quen mắt. Người này dung mạo như Cung phi, khoé miệng như Ninh phi, cái tai cái mũi lại giống Khang phi, từng cử chỉ giờ tay nhắc chân như Thục phi với Dụ phi, nhìn chung quy cả người... thì lại thấy giống giống Hoàng hậu.

Đây không phải là một bản thể tập hợp những nữ nhân khác chứ! Kết quả, cảm giác thân thiết tăng thêm mãnh liệt, cảm giác mới lạ giảm đi rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Hoàng đế không khỏi thờ dãi, kết luận vì “Thời gian với nữ nhân có quan hệ nhân quả” cho nên “Cảm giác mới lạ cùng thân quen là quan hệ biện chứng”.

Hoàng hậu vẫn vẫn đậm phong khinh cười nhẹ như cũ. (cười như mây trôi nước chảy)

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đồng Ngôn Vô Kỳ (Lời Của Trẻ Nhỏ Không Có Cố Kỳ)

Giữa tháng tám, ve sầu kêu râm ran, trong Lê Suong cung vẫn là tiếng cười nói huyền ảo, vui mừng hớn hở, bởi vì Ninh phi nương nương vừa mới sinh tiểu công chúa.

Ninh phi tính cách uyển chuyển hàm xúc, tính tình khiêm tốn, cho nên không thiếu người quý, từ sau khi sinh được tiểu công chúa thì tới chúc mừng không ngừng, Hoàng đế cũng thường xuyên tới thăm nàng, làm khuôn mặt nàng cùng khuôn mặt tiểu công chúa tươi cười như hoa mới nở.

Hôm nay sau giờ Ngọ, Ninh phi nằm trên ghế trúc ngoài hiên, để vú nuôi cho con gái bú sữa, cung nữ tới bên cạnh thông báo, Hoàng hậu dẫn Tịnh Hải Vương đến thăm.

“Trời nóng thế này còn tới làm phiền muội muội thật sự thấy áy náy, chỉ là Tiễn nhi đứa nhỏ này cứ nhao nhao muốn tới xem tiểu muội muội”

Hoàng hậu vừa vào tới cửa đã giải thích với Ninh phi, Ninh phi vội vàng đứng dậy đáp lễ. Kết quả là, bên này một đôi mắt từ nghênh tiếp một đôi mắt nữ bên kia, lớn nhìn lớn, nhỏ nhìn nhỏ.

Tịnh Hải Vương, trưởng tử (con trai trưởng) của Hoàng đế, tuổi vừa tới sáu tuổi, tên có một chữ “Tiễn”. Bất quá tiểu Tiễn cũng chẳng có gì cần phải ao ước hết [Tiễn tức là ao ước, đây chơi chữ], theo lời hắn mà nói, lúc này đang phải trải qua “thời kỳ phiền não”, về phần phiền não cái gì? Không ai biết rõ, tiểu quý này hình như bất cứ lúc nào cũng phiền não, bởi vì hắn thắc mắc quá nhiều.

“Tiểu muội muội sao không giống một nữ nhi vậy? Nhị tỷ nói, nữ nhi đều có ngực”

Tiểu Tiễn cũng không biết “Ngực” là cái gì, nhưng mà hắn nghiên cứu hải nhi trước mặt cả buổi, cũng không phát hiện được trên người bé gái có cái gì mà hắn không có cả.

Một câu của con trai suýt chút nữa làm Hoàng hậu sặc chết, nàng cảm thấy mình cả đời anh minh, chỉ có đứa con trai này làm nàng xấu hổ, bắt đắc dĩ quay lại cười xấu hổ với Ninh phi một cái.

Ninh phi ngược lại, lại rất bình tĩnh giải thích với tiểu nam hài

“Tiểu công chúa còn chưa lớn lên, sau khi lớn lên, đại diện hạ sẽ phát hiện chỗ đó không giống nhau”

Tiểu Tiên chỗ hiểu chỗ không gât đầu, lại hỏi

“Tiểu muội muội sẽ giống Thuận đệ bỗng dưng biến mất sao?”

Lời này vừa nói ra, hai người lớn trong lòng đều trầm xuống, Ninh phi hai mắt lại đỏ lên, bên trong đầy nước.

Thuần là con trai đầu của nàng, đáng tiếc không có cơ hội sống sót, một năm qua gần như ngày nào tâm tư nàng cũng rối bời.

Hoàng hậu hiểu rõ tất xấu không biết giữ mồm giữ miệng của con trai, lúc này khẽ quát một tiếng

“Tiến nhi không được nói bậy nói bạ!”

Tiểu Tiên chu môi, đánh giá có lẽ không nịnh nọt đề hỏi rõ được vấn đề này, vì vậy hấn cúi đầu nghĩ nghĩ, lập tức lại hỏi

“Tiểu muội muội kia làm sao tới được đây?”

Ninh phi vừa rồi mắt còn hồng hồng, bây giờ cả khuôn mặt đỏ bừng lên, Hoàng hậu nhìn không được nữa, lập tức lệnh cung nữ đem tên mồm quấy phân heo không im nổi này đi chỗ khác, tránh cho hấn nói mấy câu làm người khác kinh ngạc không nói được lời nào.

“Đại diện hạ chạy đi đâu vậy, đường về cung đi bên này mà!”

“Ta muốn tới chỗ Khang mẫu phi, người muốn đi cùng thì theo”

Tiểu Tiên ra khỏi Lê Sương cung, trực tiếp chạy tới Quê Xương cung của Khang phi, trong lòng của hấn vẫn kim nén một vấn đề, không hỏi cho rõ ràng thì khó chịu —— tiểu muội muội rốt cuộc làm sao tới đây?

Trong cung ai cũng biết, ngoại hiệu (biệt hiệu) của Tịnh Hải Vương là “Mười vạn câu hỏi vì sao”.

Bình thường khi trẻ nhỏ tới độ tuổi này, thường hỏi những vấn đề không mang nửa điểm học thức, thường thường gặp ai thì hỏi. Tuy không biết giải thích thế nào, nhưng cũng không dám nói lung tung, dù sao ai cũng không gánh nổi tội danh “xúi giục hoàng tử”, vì vậy mọi người trả lời được thì trả lời, không trả lời được thì đẩy đi, đẩy tới đẩy lui, cuối cùng là đẩy tới hơn nửa Hoàng cung, đẩy tới chỗ người chức vị cao nhất —— cha của tiểu Tiên.

Hoàng đế lúc đầu chứng kiến con trai thích hỏi nhiều vấn đề, rất kích động, bởi vì bản thân hấn cũng là một nhân sĩ thích những vấn đề cần suy tư triết học cao thâm, nhưng hấn rất nhanh đã phát hiện, cũng hoàn toàn hiểu ra chia xẻ kết tinh trí tuệ của hấn với con trai căn bản giống như gà nói với vịt, cũng dần dần mất hứng thú nói chuyện, cuối cùng phát minh ra hai phương án soạn sẵn không chút sơ hở nào, để đối phó với những câu hỏi đột kích của con trai.

Nếu như Tiểu Tiên hỏi Hoàng đế “Vì sao nam nhân phải đứng để tiểu?” Vấn đề này..., Hoàng đế sẽ trả lời hấn “Đây là lão tổ tông quy định”; nếu như Tiểu Tiên hỏi hoàng đế “Hoàng tổ mẫu sao lại lắm lời như vậy?” Vấn đề này..., Hoàng đế sẽ trả lời hấn “Sự quan quốc bản (Việc lớn trọng đại), bây giờ vẫn chưa nói cho người biết được”.

Dần dà, hai câu này bị người trong cung gọi là “Tất sát đáp án của mười vạn câu hỏi vì sao”. (Đáp án giết sạch của mười vạn câu hỏi vì sao)

“Khang mẫu phi! Tiểu muội muội là từ đâu tới?”

Tiểu Tiên vừa nhìn thấy Khang phi, lập tức đem thắc mắc ra hỏi luôn. Lúc này Khang phi đang thưởng thức một chén trà thơm, cầm một quyển sách cổ, còn chưa hiểu ra Đại hoàng tử đang hỏi cái gì.

“Tiểu muội muội cái gì?”

“Là tiểu muội muội ở chỗ Ninh mẫu phi, con vừa mới hỏi là làm sao có được, đã bị mẫu hậu đuổi ra ngoài...”

Tiểu Tiên cực kỳ oan ức trả lời

Khang phi ngăn ngó cả buổi, mới tỉnh táo nhìn lại Đại hoàng tử. Trong cung mỗi người đều nói Khang phi đầy bụng kinh luân, kiến thức cao xa, Tiểu Tiên đối với Khang phi cũng cực kỳ tin cậy, ngoại trừ nàng là tài nữ nổi danh bên ngoài, cũng bởi vì nàng là một trong số ít người có thể kiên nhẫn giải đáp nghi hoặc cho mình —— chỉ sợ hiện tại đã là người có một không hai rồi.

“... Cốt nhục căn nhu nhi ác cố, vị tri tần mẫu chi hợp nhi tác, tình chi chí dã; chung nhật hào nhi bất dật, hòa chi chí dã.”

(điều 2 chương 55 của Đạo đức kinh, dịch nghĩa là

Xương yếu gân mềm mà tay nắm chặt. Chưa biết giao hoan, tình khí vện tuyền. Suốt ngày la khóc, mà chẳng khăn tiếng. Hòa hợp hoàn toàn.)

Khang phi xuất khẩu thành thơ nói

“... ? ?”

“Hành khí, thôn tắc súc, súc tắc thân, thân tắc hạ, hạ tắc định, định tắc cố, cố tắc mạnh, mạnh tắc trường, trường tắc phục, phục tắc thiên, thiên kỳ bản tại thượng, trụ kỳ bản tại hạ, thuận tắc sinh, nghịch tắc tử”

(Tra gg ko có bản dịch, đại ý là phải thuận theo tự nhiên, trái thì là trái ý trời, phải chết)

“... ? ? ?”

“Tiểu sơn trọng điệp kim minh diệt, tấn vân dục độ hương tai tuyết”

(Hai câu này nằm trong bài “Bồ Tát Man” của Ôn Đình Quân tả vẻ đẹp thiếu nữ, nghĩa nôm na là: những ngọn núi nhỏ vẽ trên bình phong sáng lấp lánh ánh vàng, tóc mai như cụm mây phủ lên hai gò má trắng như tuyết.

Cám ơn ss Khuyên Đồng đã giúp ta hai câu này ^^)

Cuối cùng Khang phi dùng một câu thơ cổ mỹ lệ thay cho lời kết thúc sự nghiệp giải đáp nghi hoặc.

Tiểu Tiên cuối cùng chẳng hiểu gì cả, Khang mẫu phi tốt thì tốt, duy chỉ có một điều làm Tiểu Tiên thấy không hài lòng lắm chính là thỉnh thoảng nàng nói mấy câu rất là kỳ lạ, giống như... giống như là Thái Phó kể chuyện xưa lấy ra từ “Thiên Thư” vậy.

Nhìn thấy cả khuôn mặt chẳng hiểu gì cả của Tiểu Tiên, Khang phi tung ra một câu duy nhất mà tiểu quỷ hiểu được từ lúc vào Quế Xương cung tới giờ.

“Đến hỏi Cung mẫu phi của con đi, nàng kinh nghiệm thực tế rất phong phú”

Cung mẫu phi kinh nghiệm thực tế rất phong phú sao? Tiểu Tiên nghiêng đầu suy nghĩ

Đúng rồi! Cung mẫu phi có hai công chúa cơ mà! So với các vị mẫu phi khác thì công chúa nhiều hơn cả, xem ra cái này chính là kinh nghiệm thực tế!

Nghĩ như vậy, Tiểu Tiên rất phấn khởi một đường chạy đi, chạy về phía cung của Cung phi Xích Phong cung.

“Tiểu muội muội là từ trong người mẫu thân đi ra”

Cung phi trả lời như chém đinh chặt sắt

Tiểu Tiên tâm tư hoan hỉ, Cung mẫu phi trả lời rõ ràng thẳng thắn đi trực tiếp vào vấn đề như thế. Nếu chuyện đơn giản như vậy, Khang mẫu phi làm gì mà niệm một đồng từ chẳng hiểu chữ nào cho hần nghe? Hần nhớ lại “Thiên Thư” của Khang mẫu phi, lại nghĩ tới lời giải thích của Cung mẫu phi, chợt phát hiện trong chuyện này càng có nhiều huyền diệu sâu xa.

“Tiểu muội muội làm sao đi vào được trong thân thể của mẫu thân?”

Trên người Ninh mẫu phi hình như không có cái lỗ nào lớn như vậy

“...”

Cung phi lâm trầm mặc một lúc lâu, cặp mắt quyến rũ của nàng lưu chuyển hai vòng, rồi mới nói ra

“Cái này phải hỏi Hoàng Thượng mới biết được”

“Ah! Lại là hỏi Phụ hoàng...”

Từ khi Hoàng đế có “Đáp án tất sát mười vạn câu hỏi vì sao” qua loa tác trách, sau một khoảng thời gian, Tiểu Tiên cực kỳ không tình nguyện đến hỏi Hoàng đế lão cha các vấn đề thắc mắc.

“Cung mẫu phi lần này không lừa gạt con, bởi vì cả tiểu muội muội hay là tiểu đệ đệ, tất cả đều là Hoàng Thượng tạo ra!”

Tiểu Tiên miệng há to thành hình chữ “O”, đây quả thực là một tin tức có sức công phá to lớn. Phụ hoàng biết làm tiểu bảo bảo? ! Hần sao tới giờ vẫn chưa nghe ai nói, hơn nữa... Phụ hoàng làm lúc nào? Hần cho tới giờ vẫn chưa phát hiện! Chẳng lẽ là cố ý giấu hần?

Tiểu Tiên biết rõ Hoàng đế có rất nhiều chuyện giấu hần, cho nên hần cực kỳ tức giận, nhưng mà chuyện trọng đại như tiểu bảo cũng muốn giấu hần, quả thực là không thể tưởng tượng nổi rồi! Cho nên hần lại phóng tới Trường Càn điện, làm rõ trắng đen với Hoàng đế.

“Cái gì cái gì? Người nói cái gì?”

Hoàng đế không hiểu ra sao nhìn con trai, vừa rồi tiểu quý này thờ không ra hơi xông vào điện, còn tưởng hấn xảy ra chuyện lớn gì, thậm chí tạm thời cho lui hết các thần tử đang thảo luận chính sự, kết quả tiểu gia hòa lòng đầy cảm phần chất vấn tại sao lúc mình làm tiểu bảo bảo không mang theo hấn? !

“Làm sao lại có chuyện thế này!”

“Tiểu muội muội của Ninh mẫu phi, không phải Phụ hoàng làm ra ư!”

Hoàng đế ngất lịm

“Ái! Là ai nói với người như vậy!”

Tiểu Tiễn không để ý tới Hoàng đế, nhanh chóng kéo khoá mồm lại.

Cung mẫu phi vừa nãy còn muốn hấn giữ bí mật cơ mà, nếu không về sau hấn biết chơi với ai. Kỳ thật cho dù Cung phi không dặn trước, Tiểu Tiễn cũng sẽ quyết không nói ra tên của nàng. Trước kia cũng có nhiều lần Hoàng đế cười hi hi hỏi Tiểu Tiễn “Là ai nói với người?”, kết quả Tiểu Tiễn phát hiện những người đó về sau không bao giờ ... trả lời vấn đề của hấn nữa, lúc ấy hấn đã cảm thấy nhất định là Hoàng đế đang giở trò, rõ là nhỏ mọn! Mình không nói cho hấn biết còn không cho người khác nói với hấn. Hấn Tiểu Tiễn thật ra là rất có nghĩa khí, cho nên tuyệt đối không thể bán đứng người đã trả lời mình.

“Là con hỏi trước, Thái Phó nói ‘Thứ tự phải trước rồi mới đến sau’, phụ hoàng phải trả lời vấn đề của con trước”

MD, cái tên tiểu tử chết tiệt này lại còn biết chơi trò chữ nghĩa rồi cơ đấy!

Hoàng đế một bên chán nản, một bên oán trách Thái Phó làm quá phận sự, cuối cùng nghĩ nghĩ, vẫn nên áp dụng “Pháp bảo vạn năng”

“Sự bản...”

“Sự bản quốc thể (Đang mang quốc thể), cho nên không thể nói cho Tiễn nhi biết? Chán ghét chán ghét! Tiễn nhi ghét nhất phụ hoàng á! Oa ~~~~ “

Ồ ơ ơ! Sao bỗng dưng lại khóc rồi?

Hoàng đế nhìn con trai khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt tuôn như mưa, không khỏi bắt đầu thấy đau lòng. Tự suy nghĩ một lúc, cảm thấy nhi tử tuy thường xuyên hỏi những vấn đề chẳng có trí thức, nhưng kiểu tư duy này vẫn đáng giá để giữ lại, đem thói quen này bóp chết từ trong trứng nước hình như cũng không tốt lắm, vì vậy vươn tay ôm lấy con trai, nói

“Phụ hoàng nói cho Tiễn nhi là được chứ gì, có cái gì mà phải khóc chứ, cũng không sợ mất mặt sao”

“... Bởi vì... Bởi vì phụ hoàng luôn gạt con... Ồ...”

“Được được được, lần này nhất định không lừa con “

“Là phụ hoàng nói đấy nhé! Tiểu bảo bảo làm sao làm được?”

“Việc này... Kỳ thật nói cho Tiễn nhi cũng vô dụng, Tiễn nhi bây giờ vẫn chưa làm được”

“Vì sao?”

“Phải đợi sau khi con lớn lên...”

“Oa ~~~ phụ hoàng lại đang nói qua loa!”

Hoàng đế khổ sở bưng mặt, nghĩ cái này chắc chắn là báo ứng “Sói đến đây” đây mà! (suốt ngày lừa gạt nên đến lúc nói thật cũng chẳng ai tin)

“Hoàng Thượng, vừa rồi... Không có xảy ra chuyện gì chứ...”

Tĩnh Hải Vương đi rồi, Mạnh công công yên lặng không một tiếng động đi vào trong điện, nhìn Hoàng đế lúc này đã cho các thần tử vào điện

“... Không có gì...”

Giọng điệu của Hoàng đế như chẳng còn lời nào để nói nữa, hấn chỉ đang nhớ lại về mặt hưng phấn của con trai trước khi rời đi cùng với lời hấn nói, cho hấn xem mình tạo ra bảo bảo thế nào.

Ai... Cũng chẳng biết sau mười tháng biết giải thích với con trai thế nào nữa...

Dù sao —— Hoàng đế tự an ủi mình —— con trai cũng không có khả năng kiên trì cầm tay một tiểu cô nương mười tháng không ngừng một giây đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nhân Tài

Trung thư lệnh đang phát biểu, Thừa tướng lại chọn đúng lúc này đâm chọc Trung thư lệnh, Công bộ thượng thư đâm chọc Thừa tướng, Lại bộ thượng thư lại đâm chọc Công bộ thượng thư... Ngay tại thời điểm mọi người đang loạn xạ bát nháo, không ai biết Hoàng đế bề ngoài như đang suy nghĩ sâu xa, kì thực đã thần du (rơi vào cõi thần tiên) rồi.

Hoàng đế luôn tin tưởng một điều, chính là: lúc chẳng có việc gì làm thì mở hội nghị, lúc có việc thì mở hội nghị nhỏ, lúc có chuyện trọng đại thì không hội nghị. Cho nên phía dưới càng nhao nhao càng náo nhiệt, thì tâm tư hấn lại càng buông lỏng.

Cứ theo thông lệ sau khi kết thúc hội nghị, Hoàng đế đuổi lưng lắc cổ rồi cho hạ triều, bỗng dưng sau lưng có một tiểu thái giám vọt đến, thì thảm vài câu với Mạnh công công, Mạnh Hiền An quay đầu bầm báp với Hoàng thượng

“Bầm bệ hạ, Dự Lâm Vương đã tiến cung, giờ đang ở Mặc Ấm Đường...”

“VẬY sao! Thiên Thừa đã về kinh rồi hả!”

Không đợi Mạnh Hiền An trả lời, Hoàng đế đã phi như bay tới chỗ đó.

Lão Hoàng đế con trai không nhiều lắm, hiện giờ người còn sống, ngoại trừ Hoàng đế chỉ còn lại Dự Lâm Vương. Mọi người thấy Hoàng đế ngày thường đối xử với Dự Lâm Vương một mực tin tưởng, đều cảm thán huynh đệ tình thâm (huynh đệ tình cảm sâu nặng), nhưng mà trong thâm tâm Hoàng đế lại nghĩ khác.

Người đệ đệ này, chỉ sợ trong Hoàng cung to như vậy chẳng có ai hiền hậu được bằng hấn! Thực ra trong Hoàng cung cũng không thiếu người tốt, nhưng mà “tốt” với “trung thành”, khoảng cách vẫn còn lớn lắm. Kết quả là, hoàng đế luôn lấy ngũ giảng tứ mỹ làm tiêu chuẩn để chọn lựa một người nhận danh hiệu “người tốt” để trọng dụng, thường thường những người đó cũng không thể tin tưởng hoàn toàn. Chỉ có ở trước mặt Dự Lâm Vương ngũ giảng tứ mỹ, Hoàng đế mới có thể tìm được chút cảm giác vì vua vì huynh.

(*Ngũ giảng tứ mỹ:

- Ngũ giảng : giảng văn minh, giảng lễ nghĩa, giảng vệ sinh, giảng trật tự, giảng đạo đức.

- Tứ mỹ : tâm hồn đẹp, lời nói đẹp, hành vi đẹp, hoàn cảnh đẹp. *)

Nói trắng ra, là Dự Lâm Vương trong thâm tâm kế thừa truyền thống đạo đức tốt đẹp cần cù chịu khó thiện lương chất phác của người dân làm ruộng làm nông

“Thần đệ tham kiến Hoàng Thượng”

Dự Lâm Vương cung kính hành đại lễ quân thần với Hoàng thượng.

“Ô kia, Thiên Thừa! Chỗ này không có người ngoài, không cần khách khí thế! Đệ sao không nói rõ thời gian về, không thì trầm đã đi đón đệ rồi”

“Hoàng thượng... Hoàng huynh ngày đêm vất vả quốc sự, chút chuyện riêng của thần đệ, thật không dám để Hoàng huynh bận tâm”

Hoàng đế thấy bộ dáng khiêm tốn của thần đệ, cũng biết gần đây hấn xem Không Mạnh là thần tượng, muốn uốn nắn lại cũng uốn nắn không được, thôi cứ để hấn khiêm tốn đi, cứ bắt ép quá có khi lại làm hấn căng thẳng.

(*Không: Họ Không, chi Đức Không Tử. Mạnh: Mạnh Tử.

Không Mạnh là Đức Không Tử và Mạnh Tử.

Không Tử được xem là người lập ra Nho giáo, và Mạnh Tử, sanh sau Đức Không Tử 179 năm, là người phát huy Nho giáo lên đỉnh cao rực rỡ. Sau đời Mạnh Tử thì Nho giáo bắt đầu suy tàn dần vì không có người thừa kế siêu việt. *)

“Nếu đã về rồi, thì đừng về phủ vội, trầm mở tiệc mừng đệ trở về”

“Thiên Thừa ah, cuộc sống ở Lũng Tây thế nào? Có chịu khổ nhiều không”

Thanh âm dịu dàng đó là của Hoàng hậu

“Sao lại không chịu khổ chứ! Nhìn da của Vương gia xem, đều khô nứt nẻ hết rồi”

Vấn đề cần quan tâm đầu tiên là về ngoài người khác thì nhất định là Cung phi

“ ‘Đại mặc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên’, cảnh đẹp như vậy không biết Vương gia có được thưởng thức không”

(*Trích bài thơ Sứ chỉ tái thượng – Vương Duy. Dịch nghĩa:

Trong sa mạc rộng lớn, một làn khói bay lên

Trên dòng sông dài, ánh chiều tà trọn vẹn.*)

Câu đối tình thơ ý họa vĩnh viễn là Khang phi

“Thiên Thừa à, con cũng trưởng thành rồi, lần này trở về mẫu hậu sẽ mai mối cho con”

Ưu thích tìm việc —— kể cả loạn ép uyên ương, khẳng định không thể thiếu Thái hậu.

Nhưng mà Thái hậu vừa nói hết câu, tất cả những người còn lại không ai nói nữa, đều mắt tròn xoe nhìn Thái hậu, bao gồm cả Dự Lâm Vương.

“... Sao, Hoàng Thượng, người không nói trước với Thiên Thừa sao?”

Thấy người trong cuộc bộ dáng hình như không có sự chuẩn bị, Thái hậu nghi hoặc nhìn Hoàng đế.

Không phải đã nói để người tiết lộ trước mà!

Hoàng đế trong mắt chợt loé, nhớ ra hình như đúng là có việc như vậy.

“Mẫu hậu à, Thiên Thừa vừa mới về tới nơi, Hoàng nhi còn chưa kịp nói mà!”

“Quả nhiên không phải ruột thịt đúng là có ngăn cách mà! Hoàng Thượng đem lời nói của lão bà ta vào tai trái bay ra tai phải rồi! ...”

Hoàng đế thầm kêu một tiếng “Không xong rồi”, vừa nhận ra bệnh cũ của Thái hậu lại tái phát, việc duy nhất phải là nhận lỗi, vì vậy bật dậy... Thế nhưng ngay lúc vạt áo chuyển động, thì một bóng người vọt lên trước mặt hắn với tốc độ ánh sáng, quỳ xuống với tư thế rất chuẩn mực, tự nhiên mà trời chảy.

“Hoàng huynh bận rộn quốc sự, khẩn cầu mẫu hậu ngàn vạn lần đừng vì chuyện của nhi thần mà trách cứ hoàng huynh!”

Dự Lâm Vương chỉ vừa qua tuổi hai mươi, bộ dáng tuổi trẻ anh tuấn càng nhìn càng thích, chẳng có một tật xấu nào, cũng chẳng có tin nào nói có quan hệ bất chính, về phương diện chức danh thì “làm công cho Hoàng đế”, ngoại trừ lão quân gia, thì chẳng có ai thân thuộc với hắn. Rất phù hợp với hình tượng bạch mã hoàng tử! Bởi vậy từ lúc đưa ra vấn đề chỉ hôn, ngoài cửa vương phủ không lúc nào thiếu người tới cầu thân.

Có người thông minh một chút, thấy rằng cứ hùa theo mọi người ào ạt tới nhà cầu hôn thì hiệu suất không cao, vì vậy lựa chọn đường vòng từ trong cung, chuẩn bị đánh từ bên trong. Số đó tất nhiên phải có người nhà mẹ đẻ của Thái hậu.

Danh phận của Thái hậu dù sao cũng là bậc bề trên là mẫu thân của Dự Lâm Vương, ngày thường lo sợ nhất là ngồi rảnh rồi chẳng có việc cho bà quản, tất nhiên là vô cùng vui mừng đáp ứng, nhưng mà cô cháu gái kia bề ngoài không đẹp lắm mọi người đều biết, Thái hậu cũng không thể che mắt người ngoài nói lời bịa đặt, cho nên chỉ nói cường điệu với Dự Lâm Vương là —— “Đứa nhỏ khéo hiểu lòng người, thông minh vô cùng!”

“Thái hậu, chúng ta nấp ở đây có ổn không?”

Dự phi nhỏ giọng hỏi, bởi vì cách lùm cây các nàng đang nấp không xa, là hai người trong cuộc cần tìm hiểu hôm nay. Nói cách khác, hành vi của các nàng hiện giờ... không được danh dự cho lắm.

“Người lo lắng thì đừng có đi theo!”

“Đúng đấy, có Thái hậu ở đây, mọi người còn sợ gì nữa!”

Thực phi trách cứ Dự phi không có can đảm. Không ngờ ý của nàng vô tình lại thành Thái hậu đầu to sẽ đổ tội cho các nàng, vì vậy Thái hậu rất không vừa lòng nàng một cái.

“Thiên Thừa đứa nhỏ này ấy, ai gia hiểu rõ, quá trung thực, lại không biết nói chuyện, cho nên không tới xem thì ai gia không yên tâm được”

Thái hậu cuối cùng vẫn phải tới nghe ngóng

Vậy thì lúc người về già cũng có thể yên tâm!

Hai vị phi tần trong nội tâm cũng nghĩ thầm thế

Trong lúc ba nữ nhân câu được câu không nói chuyện, thì bên ngoài đôi nam nữ trẻ tuổi bắt đầu chuyển động, chỉ thấy Vương gia trẻ tuổi lôi kéo tiểu thư Dương gia tay trong tay đi đến toà điện thờ phía sau ngự hoa viên. Sau khi “Két..” một tiếng cửa đóng lại... bên trong tĩnh lặng không một tiếng động.

“... Đây là tình huống gì thế này?”

Đợi quá nửa ngày vẫn chưa có người đi ra, Dụ phi kỳ quái hỏi

“Không phải là...”

Thục phi cũng bị ý nghĩ của mình dọa cho hoảng sợ, không dám nói tiếp, chỉ có vẻ mặt hưng phấn nhìn Dụ phi

“Tuyệt đối không có khả năng!”

Thái hậu lập tức chặn lại lời Thục phi còn chưa nói ra miệng

“Thiên Thừa đứa nhỏ này, cho dù toàn bộ nam nhân chỉ còn một mình hấn, cũng chẳng có lá gan đó!”

“Cũng rất khó nói... Nghe nói người dân Tây Bắc rất dũng mãnh, Vương gia lại ở đó tới nửa năm, hơn nữa...” Hơn nữa người nói như vậy, rốt cuộc là đang khen hấn hay là chê hấn thế?

Thục phi còn muốn tranh luận tới cùng cho giả thiết của mình, nhưng Thái hậu đã tức giận trừng mắt nên đành thôi. Ngẫm lại cũng thấy... nói Dụ Lâm Vương Bá Vương ngành thượng cung (là một điển cố, ý chung quy là cường gian), không chừng chẳng ai tin thậm chí còn thành trò cười mất.

Cuối cùng, dù sao thân thể cũng đã thoái hoá, Thái hậu núp mãi cũng không nổi nữa, Dụ phi với Thục phi hai bên, đều Thái hậu trở về Nhạc Ninh cung, thuận tiện buôn chuyện với bọn tỷ muội việc điều tra ở ngự hoa viên hôm nay.

“Thiên Thừa à, đệ cảm thấy tiểu thư Dương gia thế nào?”

Hoàng đế nghe nữ nhân hậu cung buôn chuyện tâm tư khó chịu, cũng muốn tham gia cho náo nhiệt

“Cũng không tệ lắm”

Dự Lâm Vương nhìn qua tâm tình rất tốt

“Ồ! Đệ nói ‘không tệ’ tức là sao?”

“Dương cô nương quả nhiên đúng như lời Thái hậu nói, là người khéo hiểu lòng người”

Chỉ mỗi thế sao? Hoàng đế duyệt qua vô số nữ nhân, “khéo hiểu lòng người” những từ này đối với hấn mà nói chẳng có chút lực sát thương nào, hấn không tin yêu cầu của đệ đệ chỉ có mỗi như vậy.

“Vậy bước tiếp theo đệ có tính toán gì không?”

“Đúng là một người có thể đàm hôn luận gã”

“Cái gì! Quyết định nhanh như vậy? ! Tuy là người nhà mẹ đẻ của Thái hậu... nhưng đệ cũng không lựa chọn thêm nữa sao?”

“Chọn?”

Dự Lâm Vương lông mi dựng đứng, có vẻ rất không thoải mái với lời nói của Hoàng đế

“Hôn nhân kế thừa và duy trì huyết thống tổ tiên, hợp nhất hai họ là chuyện tốt, hoàng huynh sao lại tùy tiện nói như thế?”

Hoàng đế không nói tiếp, chỉ nặng nề vỗ vỗ bả vai của Dự Lâm Vương, hiền đệ à! Chờ người hợp nhất bảy tám lần “chuyện tốt hai họ” rồi, xem đệ còn nói được mấy lời lẽ chính nghĩa nghiêm chỉnh thế không. . .

Tóm lại, chuyện chung thân đại sự của Dự Lâm Vương có vẻ ngay sau lần tiếp cận đầu tiên đã bắt ngờ ra quyết định luôn, không hề lưỡng lự, rồi rầm, truyền kỳ, xúc động lòng người, rung động đến tâm can vân vân và vân vân đáng nói.

Đối với Hoàng đế mà nói, kết quả này, đúng là chẳng thú vị chút nào.

Nhưng mà, không thú vị chỉ ở bên này thôi. . .

“Chính Tường à, Liễu nhi sau khi về có nói gì không?”

Thái hậu ngay ngày hôm sau đã tìm tới phụ thân của cô nương đó —— cũng tức là nhị đệ của bà. Chỉ là Quốc cửu tốc độ tiến cung vượt xa so với dự tính của bà, hình như là đã có ý định tiến cung từ trước.

“Thái hậu, lão thần đúng là vì chuyện này mà đến! Dự Lâm Vương hần... Vương gia hần rốt cuộc đã làm gì tiểu nữ?”

“Đây là ý gì?”

Thái hậu trông thấy sắc mặt lão đệ đệ tái nhợt, bộ dạng nóng ruột như lửa đốt

“... Liễu Nhi nói sao?”

“Cái gì cũng không nói! Chính vì cái gì cũng không nói cho nên mới không bình thường! Hôm qua về tới nhà, Liễu Nhi mặt trắng bệch không còn giọt máu, hỏi cái gì cũng không trả lời, chỉ một mực nói ‘thật đáng sợ’, buổi tối càng không dám ngủ, hoảng sợ tới mức kéo mền thân thức tới hừng đông...”

“Chuyện... Chuyện gì thế này?!”

“Chúng thần cũng kiên trì hỏi, thế nhưng mà vừa nhắc tới nàng đã nói chuyện hôn nhân này coi như chưa từng có, không được nhắc lại!”

“Vì sao?”

“Không biết, hoàn toàn không rõ, Liễu Nhi chỉ một mực nói ‘sợ quá’... Thái hậu, người xem...”

Quốc cửu liếc Thái hậu một cái như có ngàn lời muốn nói, về mặt kia lập tức làm Thái hậu nhớ tới nửa câu chưa nói hết của Thục phi lúc rình coi... Không thể nào!

“Chính Tường ý của người là...”

“Thứ cho thần lớn mật... Nhưng thần thật sự nghĩ không ra chuyện gì... chuyện đó...”

“Không có khả năng! Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Cho dù toàn bộ nữ nhân chết hết chỉ còn lại mỗi Liễu Nhi, Thiên Thừa cũng tuyệt đối không làm ra chuyện đó!”

Thái hậu quỳnh lên, lại phun ra một câu không biết là khen hay chê người ta... dù sao lúc này Quốc cửu cũng chẳng đếm xỉa gì đến.

“Thiên Thừa, hôm qua con cùng chất nữ của ai gia đã làm những gì?”

Thái hậu như đập trên Phong hoa luân (hai cái bánh xe lửa dưới chân của Natra ấy) phóng tới Hi Trinh các, thấy Hoàng đế với Vương gia hai người đang đánh cờ, bà chẳng thèm liếc Hoàng đế lấy một cái, hai mắt trực tiếp nhìn thẳng Dự Lâm Vương.

Dự Lâm Vương lúc này đang chuẩn bị hạ quân cờ, nghe thấy câu hỏi của Thái hậu cả buổi cũng chưa hạ xuống, hoang mang nhìn Thái hậu, ngược lại Hoàng đế đã phản ứng trước

“Xảy ra chuyện gì vậy, mẫu hậu? Mà làm phiền lão nhân gia người vội vã chạy tới đây?”

“Người hỏi hần đi!”

Thái hậu nâng tay chỉ Dự Lâm Vương trên mặt vẫn vẻ hoang mang như trước

“Hần hôm qua chẳng biết đã làm những gì, mà cô cháu gái của ai gia sau khi trở về thì bị hoảng sợ cả đêm không ngủ, còn nói không muốn nhắc tới hôn sự này nữa!”

Sau khi Thái hậu nói xong..., Hoàng đế giật nảy mình nhìn về phía Hoàng đệ, theo kinh nghiệm của hần ở phương diện kia mà nói, tất nhiên là sẽ liên tưởng đến việc đó nhanh hơn bất kỳ ai.

“Nhị thần... Nhị thần cũng chẳng làm gì mà...”

“Chẳng làm gì mà dọa con gái nhà người ta sợ đến như thế!”

Ai mà tin được!

Hình như chợt nhớ tới gì đó, Dự Lâm Vương hai mắt sáng ngời, sau đó chẳng hiểu sao lại chán nản... mà nói

“Chẳng lẽ là chuyện đó? ... Ta còn tưởng rằng lần này đã gặp được tri kỉ rồi chứ...”

“Chuyện gì... Thiên Thừa, rốt cuộc là đã làm gì? ...”

“Truyện ma? !”

Hoàng đế với Thái hậu trăm miệng một lời lặp lại

“Đệ khi không tự đừng kể chuyện ma làm gì?”

“... Bởi vì Dương tiểu thư cứ quẩn lầy thần đệ hỏi thần đệ thích nhất làm gì, thần đệ vốn cũng không muốn nói ra... nhưng mà thấy Dương tiểu thư vẻ mặt rất hứng thú...”

“Đệ thích kể chuyện ma? !”

Hoàng đế gần như đã cười sặc sụa, cái này cũng không phải là không được, chỉ là... hình như hơi giống hài kịch.

Dự Lâm Vương hình như đã đoán được ra Hoàng đế sẽ có phản ứng như thế, cực kỳ tôn thương nói nhỏ một câu

“Chỗ đó cũng chẳng có gì để giải trí, cái này rất thú vị mà...”

“Liễu Nhi cũng không phải là cô nương nhát cáy như chuột, chỉ một câu chuyện ma đã dọa thành như vậy sao? !”

Thái hậu vẫn không tin tưởng lắm lý do thoái thác của Dự Lâm Vương.

“Thiên Thừa, chi bằng đệ kể lại lần nữa, để trăm với Thái hậu nghe thử”

Dự Lâm Vương trên mặt lộ vẻ khó xử, một lát sau, cực kỳ trịnh trọng nói

“... Thần đệ phải tuyên bố trước, nghe không nổi thì đừng nghe tiếp... Thần đệ cũng nói rõ ràng với Dương tiểu thư trước rồi mà...”

“Bệ hạ, người gần đây rất hào hứng nha”

Hoàng hậu nhận khay đồ ăn khuya từ tay cung nữ, bụng đến bên giường cho Hoàng đế

“Hoàng hậu nói lời này là sao...”

“Hôm kia là chỗ Dự phi, hôm trước là chỗ Khang phi, hôm qua là Cung phi, đêm nay lại tới chỗ thần thiếp... Tình trạng liên tục thế này, thần thiếp trong cung đã nhiều năm mà chưa từng thấy qua!”

“Nghe Hoàng hậu nói kia! Mọi người đều là người một nhà, thân cận hơn một chút có gì không đúng chứ, chẳng lẽ Hoàng hậu không chào đón trăm?”

“Thần thiếp sao dám chứ!”

Hoàng hậu tung ra một nụ cười dịu dàng có lễ, một bên coi áo ngoài trên người ra, một bên suy nghĩ —— cáo tới chúc tết gà, không an tâm nổi!

Kỳ thật lần này, Hoàng hậu lo bò trắng răng rồi, Hoàng đế chẳng nghĩ sâu xa gì cả, chỉ là thấy sợ hãi người nào đó...

NND (Con mẹ nó), không ngờ Thiên Thừa tiểu tử này ngoại trừ am hiểu ngũ giăng tứ mỹ, còn có khả năng trời cho tạo ra bầu không khí khủng bố!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phong Trào Xem Bói

“Ai ôi!!! Hoàng hậu, nàng bôi nhẹ một chút, xương cốt của trăm đều bị nàng làm gãy hết rồi”

“Bệ hạ xương cốt của người không phải đã gãy rồi sao? Còn chỗ nào mà gãy nữa chứ”

Hoàng hậu lạnh lùng nói, nàng hiếm khi có sắc mặt không tốt thế này, cho nên Hoàng đế cũng đành nén giận nằm phien muộn —— rõ ràng người bị thương là được chăm sóc, được an ủi, được hỏi han ân cần, sao mình lại không được đãi ngộ như thế!

Chỉ vì mình không nghe theo thuật chiêm tinh trăm năm mới trúng một lần của Khâm Thiên Giám sao? !

Lại nói về ba tháng trước, Thái sử lệnh của Khâm Thiên Giám rất vui mừng chạy tới báo cáo với Hoàng đế, nói Khâm Thiên Giám quan sát thấy có một

ngôi sao chổi rớt xuống bên cạnh ngôi sao tử vi của Hoàng đế, sợ Hoàng đế sẽ gặp điềm xấu. Hoàng đế đối với thiên văn học chẳng có chút hứng thú, chẳng biết tối qua có sao chổi thật hay không, nhưng Khâm Thiên Giám cứ cách đêm ba ngày là lại chạy tới nói “XXX có điềm xấu”.

Vì vậy Hoàng đế vẫn giống ngày thường, ngồi rất nghiêm túc nghe Thái sử lệnh báo cáo, nhưng sau đó xoay người một cái đã quên không còn một mảnh.

Nhoáng cái ba tháng trôi qua, Hoàng đế tới Cẩm Uyển đi săn, thoáng thấy một con heo rừng vọt qua, heo rừng tất nhiên không thèm để ý tới mặt mũi hoàng gia, hung hăng lao tới con ngựa Hoàng đế đang cưỡi, con ngựa xinh xắn kia bị húc, gợn gang quăng Hoàng đế xuống đất, nếu không phải bên cạnh có thị vệ tay mắt lanh lẹ xông tới dồn sức quất con ngựa vài roi, thì trên người Hoàng đế đoán chừng có thêm mấy ấn vó ngựa làm kỷ niệm rồi.

Heo rừng tất nhiên là bị phanh thây xé xác lấy cái chết để tạ tội, nhưng ảnh hưởng của sự kiện “heo rừng” lại nhanh chóng lan rộng...

Cũng chẳng biết là ai lục ra được công văn báo cáo tính tượng (từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh) từ ba tháng trước của Khâm Thiên Giám, lại cũng chẳng biết ai đem việc này nói với Thái hậu... Tóm lại, từ hôm đó cứ hai ngày Thái hậu đến nói một bài ngắn, ba ngày một bài dài, đơn giản là cái gì mà “Không nghe người xưa có nói ‘cật khuy tại nhãn tiền’ (tổn hại ngay trước mắt)”; cái gì mà “Coi thường ý trời nên bị báo ứng”; cái gì mà “Vô tổ chức vô kỷ luật thiếu tính tự giác của bậc đế vương”... Càng phức tạp hơn là khoảng thời gian này Ninh phi ngồi bên giường yên lặng rơi lệ, Cung phi lại “an ủi” đặc biệt làm dục hoà thiêu đốt toàn thân, Khang phi thì cứ đến giờ Ngọ (giữa trưa) đọc diễn cảm âm dương quái khí cùng Hoàng hậu.

Càng không may, Hoàng đế một chân đã bị băng băng bó bó, có trốn cũng trốn không thoát.

Từ chuyện này, đạt được hiệu quả và lợi ích cực lớn, không thể nghi ngờ chính là Khâm Thiên Giám—— một nha môn tính chất bán nghiên cứu khoa học phút chốc trở thành kim chỉ nam cho cuộc sống mọi người trong Hoàng cung!

“Đế tọa lập tứ âm dương dã, học hòa đầu lập lượng giả dã, liệt tứ lập bảo ngọc chi hóa, xa tứ chủ chúng hóa chi khu...” (Đừng hỏi, đừng hỏi mình @@)

“Thái sử lệnh à! Nói rườm rà thế làm gì, không nói đơn giản hơn được sao?”

Thái sử lệnh phán miệng lưỡi lưu loát, Thái hậu nghe xong như lọt vào giữa sương mù

“Cái này... Cái này chính là phương pháp đoán sao lâu đời, rồi rắc phức tạp, không biết Thái hậu nói ‘đơn giản’ rốt cuộc là ở mức độ nào?”

Thái sử lệnh phụng chiếu đến giảng giải Chiêm tinh học cho Thái hậu, vốn là mang theo tâm trạng cao hứng vui mừng mà đến, ai ngờ còn chưa vào mở đầu 《Khai Nguyên chiêm kinh》(thời đại Khai Nguyên nhà Đường – 729), Thái hậu đã nghe không nổi rồi.

“Là nói cho ai cũng hiểu được, vừa học đem ra dùng luôn, một phương pháp xem bói đơn giản mà hữu hiệu!”

Thái sử lệnh trong thâm tâm nước mắt chảy ròng ròng, nghĩ thầm nếu mà có phương pháp đơn giản như vậy, bọn họ hơn mười người ở Khâm Thiên Giám còn dốc sức liều mạng như vậy làm gì! Nhưng mà đang đứng trước mặt Thái hậu, hấn làm sao có gan nói không có, vì vậy dùng kể hoàn bình, nói là trở về tra cứu đã.

Thái sử lệnh nói là tra cứu, đúng thật là đã tra cứu. Thái hậu nhận lấy một tờ giấy mỏng hấn đem tới, còn chưa xem nội dung, đã nghi ngờ hỏi

“Chỉ một trang giấy?”

Có phải quá đơn giản rồi hay không?

“Đây là một phương pháp đơn giản lưu hành mấy trăm năm, nhưng đều là kết tinh trí tuệ của người xưa”

Lưu hành mấy trăm năm là không giả, nhưng đều là mấy phương pháp thô sơ của dân gian, chẳng có căn cứ khoa học nào. Thái sử lệnh từ đồng tư liệu cũ kĩ bới ra được, ít nhất cũng giải quyết được tình trạng khẩn cấp trước mắt.

Giờ Tý: sốt ruột —— có nữ nhân tương tư, sắp có tin vui; mắt nháy —— có bạc về trên sắp đến, đại cát; nóng mặt —— có tin mừng có việc tốt, việc đang làm sắp hoàn thành tiền tài đến...

Thái hậu xem hết một lượt, càng xem cười càng tươi, lộ vẻ cực kỳ hài lòng.

Thái sử lệnh nhận thưởng, dập đầu, tạ ơn rồi rời đi, nhưng mà hấn không ngờ mình đi chưa được bao lâu, tờ giấy “100 cách xem bói đơn giản” từ Nhạc Ninh cung của Thái hậu đã truyền bá khắp hậu cung kê cả ngõ hẻm.

“Phụ hoàng! Phụ hoàng!”

Hoàng đế từ xa đã nghe thấy tiếng con trai gào khóc, sau đó nhìn thấy con trai nước mắt chảy ròng ròng chạy vào trong điện. Hấn nghĩ con trai quan tâm mình mới khóc nên hơi vui mừng, nhưng mà Tiểu Tiễn lại khóc lóc kể về rằng

“Mẫu hậu thật sự không nói đạo lý mà! Tiễn nhi chẳng làm bất cứ chuyện xấu gì, mẫu hậu lại cấm đoán con, phụ hoàng phải giúp Tiễn nhi!”

“Không phải là cảm đoán, mà vì an toàn của con thôi!”

Hoàng đế từ thất vọng phục hồi lại tinh thần, đã thấy Hoàng hậu đứng ở cửa lớn, ngực phập phồng thở dốc, hiển nhiên là đuổi theo con trai chạy tới đây.

“Chuyện gì vậy?”

“Trong nội cung của đại điện hạ vừa rồi có chim tước kêu loạn, xem bói nói giờ Mùi nghe thấy chim hót là có chuyện xấu đụng phải lục súc (heo, bò, dê, ngựa, gà, chó), cho nên Hoàng hậu nương nương mới bảo Đại điện hạ ở trong cung không được đi ra ngoài...”

Người vừa mở miệng giải thích chính là lão ma ma luôn theo hầu Hoàng hậu Tĩnh Hải Vương

“Không phải đâu, mẫu hậu nhất định là thay đổi phương pháp để không cho con chơi!”

Tiểu Tiễn kháng nghị

“Đúng là vớ vẩn! Chim không hót mà còn gọi là chim ư! Hơn nữa trong nội cung lấy đâu ra súc vật”

Hoàng đế và con trai đứng cùng một chiến tuyến. Hẳn tốt xấu gì cũng được coi là phần tử tri thức cấp cao, tinh tượng học tạm thời không bàn đến, mấy thứ này nghe xong như chuyện mê tín dân gian hẳn căn bản không thêm để ý đến.

“Hoàng thượng! Thân thể của người là của người, nô tỳ có lo lắng cũng chỉ là lo lắng thôi, nô tì cũng chẳng có cách nào, nhưng vì an nguy của Tiễn nhi, nô tì quyết không để Hoàng Thượng làm ầu!”

Hoàng hậu nói chuyện bình thường rất nhẹ nhàng, lúc này thanh âm đột nhiên tăng lên tận quãng tám, Hoàng đế vừa nghe thấy, đã biết thể từ lần này giận thật.

Hoàng đế cùng Hoàng hậu đã làm vợ chồng vài chục năm, biết rõ lúc thể từ tức giận thì im lặng là lựa chọn tốt nhất, vì vậy bắt đầu đi liếc mắt nhìn con trai, ý là con tự giải quyết đi thôi.

Không chỉ có là Hoàng hậu, Hoàng đế rất nhanh đã phát hiện tất cả phi tần của hắn hình như đều nhiễm phải tật xấu chuyện bé xé ra to. Ví dụ như Hoàng đế hắt xì một cái, Cung phi ngồi bên cười hi hi hỏi hắn đang nhớ đến ai, sau khi Hoàng đế trả lời chẳng nhớ ai hết, Cung phi lập tức cúi kính, để lại một câu “Háo sắc!” rồi dứt khoát rời đi, bị mắng mà Hoàng đế ù ù cạc cạc không hiểu gì cả; lại ví dụ như Thái hậu nửa đêm chạy tới Trường Càn điện, nói bà giờ Sầu tim đập không ngừng, chính là dấu hiệu đại hung, Thái hậu sợ đột nhiên có gì bất trắc, vội vàng vàng chạy đến gặp mặt Hoàng đế lần cuối cùng, Hoàng đế vốn huyết áp thấp, nén giận mà thiếu chút nữa đã hét lên “Tìm người không đập mới là có vấn đề!”

Tất cả mọi chuyện trong hậu cung, Hoàng đế có thể quy kết là bản tính của nữ nhân yên lặng chịu đựng, hi vọng cái “thời thượng” tự nhiên sẽ giảm nhiệt rồi biến mất, nhưng mà lập tức hắn lại phát hiện ra, trên triều cũng bắt đầu xuất hiện tác phong không tốt này.

“Hò ái khanh đâu? Sao lại không tới?”

Hoàng đế vì cử động không tiện, nên việc lên triều mỗi ngày huỷ bỏ, đổi thành nghị sự trong tam cung.

“Công bộ thượng thư trong nhà có việc, buổi nghị sự hôm nay sợ rằng không thể tới...”

Trung Thư Lệnh báo lại

“Ồ, chẳng lẽ trong nhà có chuyện gì gấp sao?”

Công bộ thượng thư luôn là người siêng năng cầu toàn, hôm nay đột nhiên không tới, Hoàng đế khó tránh khỏi nghĩ có chuyện lớn xảy ra

“Việc này... Nghe nói là phu nhân Thượng thư cho rằng Thượng Thư đại nhân không nên đi ra ngoài...”

Đồng các Đại học sĩ giọng nói bất an giải đáp

“Thật là kỳ quái, Hồ phu nhân sao lại biết Hồ ái khanh không nên ra ngoài?”

“... Hồ phu nhân vốn qua lại thân thiết với Dụ phi nương nương, nghe Hồ đại nhân nói, phu nhân lần trước tiến cung, hình như học được phương pháp gì đó từ Dụ phi nương nương...”

Hoàng đế nghe xong, phát tay áo, ý bảo mọi người bỏ qua vấn đề này

Công bộ thượng thư vô cớ vắng mặt tuy do phu nhân hắn gây nên, nhưng Công bộ thượng thư tình nguyện tin phu nhân tin vào “lý do” cũng chẳng phải lý do đó mà không tới thảo luận chính sự với Hoàng đế —— việc này làm Hoàng đế cảm thấy đúng là không thể coi thường sự hoành hành của mê tín phong kiến này!

Hôm nay thời tiết đẹp, vết thương trên đùi Hoàng đế cũng tốt hơn nhiều, vì vậy hắn cùng một đám cung nữ thái giám vây quanh khắp khiêng đến ngự hoa viên giải sầu, hít thở không khí thoáng mát thuận tiện ngắm lại làm cách nào ngừng được hành vi mê tín này của Thái hậu cùng phi tần, nữ quyền.

Vừa bước qua cổng vòm, chợt nghe thấy tiếng líu ríu của trẻ con vọng đến, Hoàng đế nhìn bên trong, bốn cô con gái thì hai cô đang trèo cây, hai cô còn lại thì chuẩn bị bò lên.

“Các tiểu tử tông à! Đang làm cái gì thế này!”

Một lão cung nữ bên cạnh Hoàng đế lập tức chạy lại đỡ, chuẩn bị ngăn cản đám kim chi ngọc điệp trèo cao hơn

“Phụ hoàng! Phụ hoàng đến thật đúng lúc, đến giúp con, tìm người giúp chúng con bắt chim!”

Lão tam trên cây thấy Hoàng đế tới gần hô lên

“Bắt chim?”

“Mấy ngày trước A Tiễn vì có tiếng chim hót trong tẩm cung, bị mẫu hậu nhốt một ngày, chúng con vì chấm dứt hậu hoạn, chuẩn bị đem toàn bộ tổ chim cùng chim non đem đi chỗ khác”

Con gái lớn nhất chưa trèo lên cây giải thích cho Hoàng đế. Nàng là bảo tỷ (chị ruột) của Tĩnh Hải Vương, nhớ lại tình cảnh bi thảm của đệ đệ, không khỏi trù tính trước cho bản thân mình.

“Cô bé ngốc...”

Hoàng đế không biết nên khóc hay nên cười xoa xoa đầu con gái

“Toàn bộ chim trong nội cung mấy người các con làm sao bắt hết được, có rảnh làm việc ngốc nghếch này, không bằng thay phụ hoàng về khuyên nhủ mẫu thân các con”

“Sao lại chưa nói chứ! Căn bản là không có tác dụng!”

Tam nha đầu trên cây nói với Hoàng đế đang đứng dưới đất.

Lão Nhị với lão Tam là tỷ muội song sinh Cung phi sinh ra, mấy ngày nay lúc nào cũng bị Cung phi hỏi có sốt ruột không, có máy mắt không, có nóng mặt không, có tai nóng không...

“Phụ hoàng, mẫu phi cũng vừa mới hỏi con có phải làm rách y phục không...”

Tứ công chúa cũng kéo áo Hoàng đế khiêu nại một vấn đề chẳng liên quan gì

Không hổ là con gái của mình! Hoàng đế vui mừng đến rơi lệ trong lòng, quả nhiên là phân phải trái rõ ràng, sau này lớn lên sẽ trợ giúp mình. Nhưng mà tính thần đáng khen, suy nghĩ lại sai lầm. Hoàng đế ngẩng cổ nhìn hai bé trên cây, chuẩn bị gọi hai bé xuống, mọi người sẽ cùng hợp lực vây quét mẫu thân các bé.

Lúc này nhị công chúa đã vươn móng vuốt phượng hướng tới một tổ chim non đang kêu oa oa, muội muội sinh đôi của nàng đang ngồi cạnh khác kêu có găng lên, nhị công chúa hít sâu một hơi, cả người vươn về phía trước, rốt cục cũng thuận lợi chạm tới tổ chim, nhưng bé vừa định dùng sức kéo về, đồng thời cũng đúng lúc Hoàng đế hô hai bé trèo xuống, thì cành cây dưới thân phát ra một tiếng “răng rắc”... đã gãy.

Những chuyện cần xảy ra đều xảy ra trong nháy mắt.

Đám người hầu theo bản năng vươn người ra đỡ lấy, nhưng mà theo lẽ nghi, bọn họ đều đứng cách Hoàng đế cùng đám công chúa vài bước chân, lúc này mặc dù cả đám toàn bộ đều giơ hai tay ra, nhưng chẳng có cánh tay nào tới kịp.

Hoàng đế đương nhiên cũng theo bản năng muốn đỡ, dù sao chỗ của hắn cũng chuẩn hơn nhiều, thậm chí có thể nói là ngay dưới chỗ nhị công chúa rơi xuống. Vì vậy Hoàng đế chỉ cảm thấy hoa mắt, tay nặng xuống, theo đà ngã xuống tiếp xúc thân mật với mặt đất. Trong lúc đó, Hoàng đế hình như nghe thấy một tiếng “răng rắc” nhẹ vang lên, nhưng mà hắn nghi ngờ có khả năng chỉ mình hắn nghe thấy —— nếu như đó là tiếng gãy xương đùi của hắn một lần nữa...

Hoàng đế đại phát lời đình. (nổi giận dùng dùng)

Hắn tức giận nắn đám cung nữ thái giám một lượt, lại tức giận mắng bốn cô con gái một lượt, cuối cùng đem hỏa lực nhắm ngay Thái hậu, Hoàng hậu cùng đám phi tần.

Hoàng đế lúc này vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới, cho nên rất có lập trường cũng rất có sức mạnh tuyên bố cực kỳ bất mãn với vấn đề xem bói này, trực tiếp ra lệnh tịch thu và cấm chỉ toàn cung.

Thái hậu cảm thấy Hoàng đế đem việc bị thương đổ lên thuật xem bói thật sự có chút gượng ép, nhưng bà lại nhớ tới lời dận dò của thái y “Chân tổn thương của Bệ hạ chuyển biến xấu, không nên làm người tức giận”, cũng không tranh cãi biện luận nữa. Đương nhiên, Thái hậu nhất định không ngờ tới lời dận dò của thái y chính là sản phẩm của Hoàng đế.

Rốt cục, trận này do Hoàng đế bị thương mà dẫn đến phong ba, Hoàng đế bị thương lần nữa, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu dẹp loạn. Hoàng đế tâm tình lại

tương đối phức tạp... Cái này tuy là kết quả hần cực kỳ vui vẻ khi nhìn thấy, nhưng lại không phải là phương pháp hần muốn sử dụng...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhìn Người Không Nên Nhìn Bề Ngoài

“Ha ha ha! Muội muội, tha cho ta đi!”

“Ngươi đứng lại cho lão nương ~”

“Mấy người bên kia là ai vậy?”

Một tiểu cung nữ vừa mới tiến cung làm việc chỉ vào hai nữ nhân mặc quần áo lụa hoa ở cuối đường đi đang một đuổi một chạy, hỏi nữ quan trung niên đứng bên cạnh, nữ quan vội vàng gạt ngón tay cung nữ chỉ ra, nhẹ trách nặng

“Đừng có chỉ lung tung! Đuổi ngón tay chỉ trỏ còn ra thể thống gì! Đó là nương nương trong nội cung”

“Nương nương?”

Tiểu cô nương mới từ quê lên chưa từng được thấy qua “nương nương”, nhưng mà nghe nói “nương nương” đều là những người cực kỳ xinh đẹp, người nào cũng tựa như tiên nữ vậy. Mà “tiên nữ” thì tiểu cô nương đã thấy qua ở chùa miếu, bởi vậy nàng không ngờ nữ nhân đứng ở xa xa giống như tiên nữ.

Có vẻ nhìn thấu được nghi hoặc của người mới, dân chuyên nghiệp mới tốt bụng nhắc nhở nàng

“Về sau ngươi phải chú ý tới một điểm, đừng ngạc nhiên, vị bên kia kia...” —— nữ quan không dùng ngón tay, chỉ nhẹ nhàng múa vuốt ra dấu nhẹ một cái vào nữ nhân đang đuổi theo kia —— “Là Huệ phi nương nương, nhưng mà chúng ta đều lên gọi nương nương là ‘Huệ đại hiệp’”

“... Đại hiệp?”

Chạy một lúc mồ hôi đầy mình, rượu còn trong người cũng tán đi nhiều, Huệ phi khôi phục bình thường thờ hốt hốt chạy vù vù về Đồng Thương cung của mình. Cung nữ ở đây đã luyện thành thói quen chủ tử tùy lúc tùy chỗ phát tác, trước đó lúc trông thấy nàng mạnh mẽ như gió bão đuổi theo Dụ phi ra khỏi cửa cũng không quá bối rối, lúc này thấy nàng bước chân nặng nề quay về tất nhiên không thấy giật mình, không quên lễ nghi tiến lên đón nàng. Một ma ma quản sự bẩm báo với Huệ phi

“Nương nương, Hoàng Thượng đợi người đã lâu”

Huệ phi cuống quýt chạy vào trong điện, quả nhiên Hoàng đế đang ngồi đó, còn cười hi hi vung vẩy gì đó cầm trong tay

“Ái phi à, lần này trăm mang đến cho nàng một bình rượu quý, ái phi uống với trăm một chén đi...”

Vừa nghe thấy yêu cầu của Hoàng đế, Huệ phi quay người lại một lần nữa chạy ra và ra khỏi Đồng Thương cung, khóc không thành tiếng

“Không muốn! Không muốn!”

Lại nói lúc Huệ phi mới vào cung, lần đó rất náo động, xôn xao. (chương 1 đó)

Dù sao đã năm năm rồi Hoàng đế mới tuyển phi, lại còn tuyển mỹ nữ quán quân cả nước, trong hậu cung ai mà không muốn tới làm quen một lần. Hoàng đế sau đêm động phòng “tâm lý oán hận” không ai biết —— hoặc là biết nhưng giả bộ như không biết, vì vậy dòng người tới Đồng Thương cung càng lúc càng nhiều.

Nhưng mà đôi lúc, mọi người kỳ vọng quá nhiều, đến khi thực tế chênh lệch so với kỳ vọng, sẽ làm cho việc vốn không xấu lắm mà mọi người vẫn thất vọng. Thí dụ như trong đám hoa cỏ ven đường một bông mẫu đơn sẽ làm người ta kinh diễm, mà một bông mẫu đơn trong khu vườn trăm hoa lại thường thường chẳng có gì lạ... Mà trên thực tế, vẻ đẹp của mẫu đơn cũng chẳng khác biệt nhiều với các loại khác.

Tình trạng của Huệ phi cũng giống như vậy.

Không phải là không đẹp, chỉ là... không được đẹp như mọi người tưởng tượng thôi.

Sau khi đi thăm vài chuyến, Cung phi bình luận “Xinh đẹp như tiên thì có thừa nhưng mị lực thì không đủ”

Sau khi thăm hỏi vài lần, Khang phi nói “Đáng tiếc không phải tri kỉ của ta”

Ninh phi tất nhiên cũng đến thăm vài lần, mà Ninh phi dịu dàng ngoan ngoãn từ trước đến nay rất hiếm khi đưa ra lời bình

Dụ phi với Thục phi là đến thăm nhiều nhất. Thật ra cũng chẳng có chuyện gì lớn, hai nàng đơn giản tới Đồng Thương cung nói chuyện phiếm thoại, trước mỗi câu đều thêm một tiếng “muội muội”, cũng vì các nàng năm năm nay không có hậu bối nên gọi đến nghiệm luận.

Hoàng hậu cứ cách ba, năm ngày lại tới chỗ Huệ phi, đơn thuần chỉ là thăm hỏi cho đúng nghĩa người cai quản hậu cung, không có hàm nghĩa gì khác.

Cứ như vậy, đời cảm giác mới lạ của mọi người biến mất, trong đầu dần hình thành ấn tượng, Huệ phi cũng dần hoà nhập với hoàng cung, trở thành một thành viên cuộc sống hằng ngày không có phong ba bão táp gì.

Huệ phi thật ra cũng chẳng có gì bất mãn, nàng đã sớm nhận ra, mình quả thật là một nữ nhân ngoại trừ vẻ ngoài cùng khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành thì chẳng có đặc điểm gì nổi bật khác, cái gọi là “Nhân quý hữu tự tri chi minh” (Người tự biết mình là người đáng trân trọng), chỉ cần mình nghĩ là tốt, mọi thứ tất nhiên sẽ tốt thôi, Huệ phi lúc này trong đầu chỉ có một dự định của một cô dâu bình thường—— sống thật tốt với trượng phu, hoà bình chung sống với các tiền bối, có thêm hài tử thì càng tốt hơn...

Chỉ có điều không ai—— kể cả bản thân Huệ phi cũng không ngờ, nửa năm sau khi tiến cung, độ được sủng ái của nàng đột ngột biến đổi, nhân khí tăng vọt. Điều này đúng thật là trái ngược với lẽ thường, bởi vì bất kể phi tần ưu tú thế nào, nhìn tổng thể, độ sủng ái của một phi tần hậu cung luôn ngược với thời gian tiến cung.

Dù sao... Vấn đề cụ thể đương nhiên phải phân tích cụ thể... Nguyên do đều bắt đầu từ cung yến đêm Trung thu.

Ở Thiên cung có vầng trăng sáng, thế gian gia đình đoàn viên.

Đêm Trung thu toàn bộ dân chúng đều tập trung mọi người trong nhà ăn bữa cơm đoàn viên, Hoàng gia tất nhiên không ngoại lệ, chỉ có điều quy mô khá lớn thôi.

Sân lớn trước Đan Hoa điện dựng lên một sạp sân khấu kịch, lúc này đang hát tuồng; Những người trong Hoàng thất cứ theo thói quen tôn ti ngồi lên bàn rượu đối diện sân khấu, đang ăn uống linh đình; thỉnh thoảng còn có hài tử chạy toán loạn xung quanh, chơi đùa.

“Lạc Anh chúc mẫu hậu dung nhan trường tồn, phúc thọ song toàn!”

Lúc này đứng trước bàn lớn dâng rượu cho Thái hậu chính là cả nhà trưởng công chúa Lương Hoàng. Vị công chúa này chính là Hoàng tử của Hoàng thượng, con gái ruột của Thái hậu, thế diện tất nhiên rất lớn, Thái hậu vui mừng hơn hờ uống rượu con gái dâng, thuận tay thân mật ôm lấy hai ngoại tôn (cháu ngoại) vào trong lòng, theo thứ tự thì sau trưởng công chúa là Hoàng đế, Hoàng hậu, các vị phi tần dâng rượu, Huệ phi với tư cách thành viên mới của gia đình, tất nhiên không thoát bị mọi người chúc rượu.

“Huệ phi nương nương, ta và muội đã là người một nhà, hôm nay là lần đầu gặp mặt, Lạc Anh chúc muội một chén rượu”

Không đợi Huệ phi mở miệng nhã nhặn từ chối, công chúa Lương Hoàng đã nâng chén lên miệng uống sạch, sau đó nhìn Huệ phi nở một nụ cười rất đẹp, chờ nàng uống.

“Trưởng công chúa... người, người khách khí quá, ta... ta không biết uống rượu...”

“Ồ kia, ta cũng không yêu cầu muội uống cạn mà, mọi người đều là nữ nhân, Huệ phi nương nương cứ thoải mái đi”

Lương Hoàng công chúa nói với Huệ phi mấy lời khách khí liên miên bất tận, Huệ phi đành phải nhìn Hoàng đế mắt có gắng phóng tín hiệu cứu nguy—— thói quen không uống rượu của nàng người trong cung cũng biết qua.

Ai ngờ người nàng mong chờ cứu nguy Hoàng đế lại tiếp tay cho gãc

“Hoàng tử cũng lâu rồi không vào cung, hôm nay tiệc gia đình, Huệ phi cứ uống một ngụm đi”

Huệ phi thấy Hoàng đế đang cười tủm tỉm, nhìn qua trưởng công chúa cũng đang cười tủm tỉm, nhìn qua Thái hậu cũng đang cười tủm tỉm... Tất cả mọi người đều cười tủm tỉm nhìn nàng, nàng nghẹn ngào nói

“Nô tì... Nô tì thật sự không biết uống rượu, thật sự không thể uống...”

“Một ngụm là được mà, muội muội, nếu có xảy ra chuyện gì, buổi tối Hoàng Thượng sẽ bồi tội với muội”

Hoàng hậu cười “khanh khách”, cũng chỉ đang khích lệ Huệ phi

Huệ phi lại nhìn Hoàng hậu đang cười tủm tỉm nhìn mình, nhìn qua trưởng công chúa cười tủm tỉm nhìn nàng, nhìn qua Thái hậu cười tủm tỉm nhìn nàng... Trong phút chốc vẻ mặt bi thương, chạm môi cực nhẹ vào chén rượu ngon trong tay, cứ như thể phải uống rượu độc vậy.

Xong chén rượu này, trưởng công chúa quay về chỗ ngồi.

Trên sân khấu vừa diễn đến phần đặc sắc, nhưng mà những người xem vì vấn đề thân phận, không lớn tiếng khen ngợi như dân chúng tầm thường xem diễn kịch, cũng lắm cũng chỉ gật đầu với nhau ngấm hiểu, lúc này đột nhiên nghe thấy một tiếng quát lớn

“Hay!”

Tiếng nói này đột nhiên vang lên, Hoàng đế chỉ cảm thấy như sét đánh bên tai, giật bắn cả người, thiếu chút nữa thì vút luôn cả chén trong tay. Hắn nhìn lại chỗ phát ra tiếng nói, mới cùng mọi người phát hiện ra ——

Huệ phi? !

Huệ phi bị nhiều ánh mắt nhìn đến như găm đầy gai nhím trên người, nhưng bản thân nàng hình như chẳng thèm để ý đến, không chút kiêng nể lớn tiếng ồn ào, thể hiện sự ca ngạo từ đáy lòng nàng với bài diễn trên kia.

Dụ phi ngồi gần nàng nhất theo bản năng kéo kéo ống tay áo của nàng, nhưng mồm vẫn há hốc, một câu cũng nói không nên lời, hoàn toàn ngây người.

Cuối cùng vẫn là người nam tính nhất bàn —— Hoàng đế đã mở miệng, hần dè dặt hô lên “Huệ phi?” đã bị nữ nhân khí thế đầy người kia quát lại.

“Huệ cái đầu người ấy! Cái tên phong gì mà mắc ói thế không biết, vút ngay! Lão nương ghét nhất là bộ Cung Ninh Thục Huệ! Đúng là một cái tên ngu ngốc! ...”

Huệ phi mạnh mẽ nói ra tuyên ngôn nữ quyền, chẳng quan tâm chỗ này có bao nhiêu cái cảm bị roi xuống đất, mà vẫn rót rượu uống một mình. Nàng trực tiếp tu luôn bình rượu, làn da tuyết trắng hơi phiếm hồng rất mê người, nhưng lúc này Hoàng đế nhìn khuôn mặt Huệ phi, hoàn toàn không có chút dục vọng nào, chỉ tự dưng nhớ tới Tây Vương Mẫu trong Sơn Hải kinh: đuôi beo răng cộp, tóc như cỏ bông bay phi.

Kết quả đêm đó diễn biến kịch trên sân khấu thế nào không ai nhớ rõ, cho đến lúc Huệ phi lần đứng ra đất mới dừng lại, mọi người chỉ nhớ rõ một nữ nhân đứng lên bàn rượu thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát nói cái gì... nói cái gì nhỉ? Hình như cũng chẳng ai nhớ rõ, nhưng “tư thế oai hùng” của nàng lúc nói, lại làm không người nào quên được.

“Cái này không lẽ là ‘rượu vào sẽ loạn’ người ta hay nói sao?”

Lúc tan cuộc Lương Hoàng công chúa hỏi Hoàng đế, Huệ phi bỗng nhiên thay đổi tính tình chắc chắn có liên quan tới chén rượu kia, nghĩ tới đây, Lương Hoàng công chúa lại càng băn khoăn

“... Nhưng mà, mới một ngụm thôi mà...”

“Chẳng lẽ tính cách có vấn đề? ...”

“Muội muội, cảm thấy thế nào?”

Lúc Huệ phi... tỉnh lại đầu đau khủng khiếp, nhìn thấy Hoàng hậu vẻ mặt quan tâm thân thiết, nàng muốn nói gì đó, lại phát hiện họng khô nóng hơi rát, không nói được tiếng nào. Hoàng hậu nghe thấy trong cổ họng Huệ phi phát ra tiếng “Híz-khà zz Hí-zzz”, biết nàng muốn nói chuyện, tự mình đỡ nàng dậy, đưa nước tới miệng nàng. Huệ phi lúc này mới nhìn rõ Hoàng đế cũng ngồi cạnh giường.

Hoàng đế hình như muốn nói gì đó, mà bản khẩu bứt rứt cả buổi, cuối cùng không hiểu sao cười ngượng một cái, xấu hổ nói

“... Thật có lỗi với nàng, lúc trầm sắc phong tên phi cũng không hỏi ý kiến nàng”

Ánh mắt Huệ phi lúc đầu là lơ mơ, dường như là do dự mà cũng có thể là đang tiêu hoá ý tứ của câu này, dần dần vẻ mặt của nàng trở nên vận vẹo, toàn thân như run lên

“Ô oa ~ nô tì không muốn sống nữa 〜〜!”

Kết quả buổi sáng sau Trung thu, trong nội cung Đồng Thương cung vang lên tiếng rên rỉ than khóc rất lâu rất lâu...

Chuyện cứ diễn tiến như thế cho đến hiện tại —— Huệ phi bắt đầu “được sủng ái” đặc biệt.

Hoàng đế không có việc gì làm sẽ đến Đồng Thương cung chơi, những vị nương nương khác cũng chẳng có ý kiến gì, đơn giản là tần suất các nàng đến chỉ hơn chứ không kém Hoàng thượng —— đương nhiên, người nào đến trong tay đều không quên mang theo bình rượu.

Các chủ tử thì phát hiện được một thú vui mới, bọn hạ nhân không tư cách tham dự vào, nhưng bọn họ thấy Huệ phi “rượu vào mất hết đức”, cũng cực kỳ hưởng thụ. Đáng người kia! Khí phách kia! Động lực như thế! ... Đám người hầu ở trong cung quanh năm suốt tháng đều sống tĩnh lặng, trong lòng đều thấy giống nhân vật giang hồ thần bí khó lường trong truyền thuyết —— “Đại hiệp”!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Quần Thể Yếu Thế

“Ah! Phương pháp này thật sự có tác dụng sao?”

“Đương nhiên! Mẫu phi của ta dạy ta đó!”

“Mỗi ngày đều dùng sao?”

“Dùng táo có được không? Ta thích táo”

“Hờ? Thế dùng chuối có được không?”

...

Lúc này Tịnh Hải Vương Tiểu Tiễn đang ngồi cách trung tâm bão ồn ào hai bàn học, dễ nhận thấy, khoảng cách như vậy tai hắn không được yên tĩnh chút nào. Tiểu Tiễn đành phải cố gắng tập trung vào quyển sách trong tay, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại từng chữ từng câu trên giấy, nhưng vẫn không ngăn được tiếng ồn ào bay vào tai. Bỗng dưng, một giọng nữ the thé hét lên —— “Á! Xấu xí thật đấy!” ... Tịnh Hải Vương rốt cục không nhịn được nữa.

Tiểu Tiễn dùng sức đập lên mặt bàn lần thứ N, hét lớn một tiếng

“Yên tĩnh một chút có được hay không!”

Đám nữ hài tử (các bé gái) ngồi cách hai bàn học đều quay đầu lại nhìn hắn, không có bất kỳ biểu hiện gì, sự yên tĩnh đại khái chỉ duy trì được chừng một giây đồng hồ, toàn bộ thư phòng lập tức lại tràn ngập tiếng oanh oanh yến yến chói tai.

Tiểu Tiễn... Hoàn toàn bị xem nhẹ rồi...

Phải nhớ rằng hắn là Tịnh Hải Vương, chính là con trai trưởng kiên con trai độc nhất của Hoàng đế, bình thường lời nói ra, hắn phải là có uy lực người người nghe theo chứ, nhưng hôm nay lại bị một đám tỷ muội coi như không khí, tại sao vậy chứ? Tiểu Tiễn nghĩ mãi cuối cùng cũng ngộ ra, cũng vì hắn thân cô thế cô, không có huynh đệ làm chỗ dựa! Cái thời đời này, không có số lượng đúng là phải làm quần thể yếu thế.

Ba tỷ một muội, mỗi vị công chúa còn cộng thêm một thư đồng, tỉ lệ nam nữ toàn lớp 8: 1... Tiểu Tiễn tất nhiên là bị xem nhẹ rồi, lời nói không có chút trọng lượng.

Đến lúc muội muội của Ninh mẫu phi đến sáu tuổi... Tiểu Tiễn giờ ngón tay lên tính toán, thì thành 10 nữ rồi! Không ổn! Cực kỳ không ổn!

“Hôm nay đã học được những gì rồi?”

Từ sau khi bước vào học đường, Tiểu Tiễn mỗi ngày đều bị Hoàng hậu kéo tới Hoàn Khôn cung hỏi thăm một lần

“Mẫu hậu tới hỏi đại tỷ là được mà”

Tiểu Tiễn dứt một miếng điểm tâm trong cung Hoàng hậu vào miệng, tức giận trả lời.

Từ ngày đầu tiên nhập học, Tiểu Tiễn đã không ít lần phàn nàn với mẫu hậu về sự ồn ào quá nhiều của bọn tỷ muội đến cỡ nào, nhưng mà một chút tác dụng cũng không có. Nếu như là một năm trước, mẫu hậu còn có thể phê bình tỷ tỷ không chú ý đệ đệ, mà bây giờ... hắn lại nhận được một câu khinh bỉ “Cả nữ hài tử mà cũng không làm được gì sao?”. Vì cái gì?! Vì cái gì mà chỉ qua có một năm, hắn có khả năng làm gì được nữ hài tử chứ? ! Tiểu Tiễn trong lòng lặng lẽ nhớ kỹ vấn đề nghi hoặc này, chuẩn bị lát nữa tìm người khác hỏi một chút.

“Đây là cái gì ạ?”

Tiểu Tiễn chỉ vào một quyển sổ gấp trên mặt bàn trước mặt Hoàng hậu... Ừ, có vẻ giống mấy cái phụ hoàng hay xem

Hoàng hậu đưa sổ gấp vào tay con trai, cười nói

“Đây là danh sách những người có thể cùng đọc sách với Tiễn nhi đấy, phụ hoàng của con đưa ta để lựa chọn!”

“...”

“Làm sao vậy? Tiễn nhi không muốn xem sao?”

Bất ngờ phát hiện con trai dường như chẳng có hứng thú gì, Hoàng hậu thấy kỳ quái, còn nhớ rõ lúc mới bắt đầu đi học, con trai rất quan tâm người nào

là thư đồng của mình.

Thư đồng thì làm được gì chứ! Dù có thêm một người nữa, bên mình cũng chỉ tăng lên 2: 8, hoàn toàn không có phần thắng —— cũng vì hiểu được điểm này, nên Tiểu Tiễn đối với chuyện thư đồng chẳng ôm hi vọng gì.

Chẳng lẽ không còn cách nào thay đổi được cục diện bi thảm này sao?

Tiểu Tiễn chán nản nhìn đồng sở gập từng chồng từng lớp trên bàn trà của Hoàng hậu, bỗng dưng mắt sáng ngời!

“Con hỏi chuyện này để làm gì?”

Hoàng đế vừa trông thấy con trai kích động chạy đến tìm hấn, theo phản xạ có điều kiện cho rằng lại bắt đầu hỏi đáp, vừa mới định dùng một cách trong bộ phương pháp đã soạn sẵn, thì thấy Tiểu Tiễn vội vội vàng vàng hỏi Tiểu Tiễn chỉ được phép có một thư đồng có phải hay không.

“Phụ hoàng trả lời trước đi! Chỉ được có một thư đồng thôi sao?”

Tiểu Tiễn cọ cọ lên ngườì Hoàng đế xuất ra thủ pháp làm nũng

“... Cũng không có quy định nào nói qua... dù sao thì bình thường...”

“Tức là Tiễn nhi có thể có nhiều hơn một thư đồng!”

Tiểu Tiễn đã tự động bỏ qua nửa câu sau còn chưa nói hết của Hoàng đế

“... .. Không phải là không được...”

“Vậy thì Tiễn nhi muốn có 9 thư đồng!”

Chín... Chín người? !

“Con muốn nhiều thư đồng thế để làm gì?”

“Thái Phó đã từng nói qua ‘một người học không bằng nhiều người cùng học’, cho nên Tiễn nhi cảm thấy nhiều người cùng học sẽ có ích cho việc học hơn”

Lý do này đủ đường hoàng đầy nha... Nhưng mà, sắc mặt phụ hoàng dường như vẫn đang lưỡng lự...

“Nếu không thì, bảy người cũng được...”

Tiểu Tiễn biết xem xét thời thế, chột dạ giảm bớt hai người, vốn hai người này là chuẩn bị trước cho tương lai Ngũ muội tiến vào trận doanh của quân địch, bây giờ xem ra, có lẽ nên bớt đi, trước mắt cứ ứng phó 8 người là tốt rồi.

Bên này, Tiểu Tiễn trong đầu đang cộng trừ nhân chia số người cùng hiệu quả đạt được, thì bên kia, Hoàng đế đang hí hóp mắt xem xét con trai của mình.

Làm cha sao lại không biết tính con! Tịnh Hải Vương sở trường đầu tiên là hỏi vấn đề, hai là gây ra vấn đề. Số lượng chín thư đồng rất nhiều dẫn đến cực kỳ đáng nghi, hơn nữa tiểu quý vừa mới mở miệng bỏ bớt hai người... Những con số này tuyệt đối có điều bí ẩn, thể hiện cho thứ gì đó.

Bảy người... cộng với Tiểu Tiễn thì là tám, làm việc tốt thì chẳng được thành quả gì, làm chuyện xấu lại quá nhiều, dù sao... Hoàng đế cuối cùng cũng không biết con trai rốt cuộc đang làm cái gì, đương nhiên cũng không một mực phản đối.

Đã nhận được sự cho phép của Hoàng đế, Tiểu Tiễn hết sức phấn khởi đi thực hiện bước hành động tiếp theo. Nhìn bóng lưng con trai mất hút ngoài cửa cung, chủ ý này của Hoàng đế xem ra rất có công dụng.

“Những thư đồng này đều là con xin phụ hoàng mà được, mẫu hậu an bài cho bọn họ nhanh tiến cung đi!”

Hoàng hậu giật mình nhận lấy danh sách con trai đưa tới, nghĩ thầm Hoàng đế sao lại đáp ứng yêu cầu quái lạ của tiểu quý này không biết. Nhưng mà, nếu như Hoàng hậu lưu tâm tra xét thì sẽ phát hiện ra, những người sắp trở thành thư đồng của con trai, không chỉ số lượng nhiều, mà toàn bộ đều có quan hệ họ hàng với công chúa và thư đồng của các nàng.

Hoàn toàn chính xác, Tiểu Tiễn muốn không phải chỉ có 7 thư đồng, mà còn tự mình cân nhắc chọn lựa những thư đồng này. Đám công chúa là kim chi ngọc diệp, thư đồng bên người cũng đều là thiên kim nhà thế gia, không tìm lực lượng ngang bằng thì làm sao mà trấn áp được!

Ba vị thư đồng là ca ca của tiểu thư, một vị thư đồng là thúc thúc của tiểu thư, cộng thêm ba hoàng thân quốc thích —— đây là danh sách thư đồng Tiểu Tiễn quyết định.

“Ồ! Ngươi sao lại có nhiều thư đồng như vậy?”

Đại công chúa nhìn sau lưng bảo đệ xoàn xoạt toàn đầu người là đầu người, kinh ngạc không hiểu.

“Hừ hừ, vì ta là nam hài tử mà!”

Ý tứ ngầm là “Đãi ngộ của chúng ta khác nhau”

Đại công chúa nhìn biểu hiện kiêu ngạo của đệ đệ, đang định tiến lên một bước bật lại, ngay lúc hai người định cấu véo nhau, thì tiên sinh cảm thước gõ bàn học —— bắt đầu vào giờ học.

“Hôm nay chúng ta thường thức Tổng từ, Tổng từ ở thời kỳ cường thịnh có thể chia làm hai phái, phái uyển ước (uyển chuyển hàm súc) và phái hào phóng hai phong cách tiêu biểu, hôm nay chúng ta...”

“Tiên sinh, xin giảng phái uyển ước!”

Từ công chúa dường như đã dự đoán trước được hành động của tiên sinh, nhanh chóng đưa ra yêu cầu của mình, đám nữ hài tử cũng nhao nhao gật đầu.

Lại tới nữa! Tiểu Tiễn tức giận nhìn Tứ muội, mấy người này sao lại chỉ thích mấy thứ nông cạn như uyển ương hồ điệp chứ, nữ hài tử không hổ là nữ hài tử, không thấy được các mặt lớn của xã hội gì hết! —— nếu như là thường ngày, Tiểu Tiễn cũng lăm lăm chỉ có thể oán thầm, nhưng mà lúc này không giống như ngày xưa nữa, ha ha! Tiểu Tiễn nhàn nhã giờ tay lên

“Tiên sinh, ta muốn nghe những tác phẩm theo phái hào phóng”

Tiên sinh nhìn toàn lớp rõ ràng chia làm hai phe cánh công chúa và hoàng tử, bắt đầu thấy khó xử. Nếu là lúc trước, thế lực các công chúa chiếm ưu thế áp đảo, hẳn cũng sẽ không sợ đắc tội Tĩnh Hải Vương, thế nhưng mà hôm nay bỗng nhiên tỉ lệ nam nữ bằng nhau... Tiên sinh không khỏi chần chừ do dự, Hoàng đế cho Tĩnh Hải Vương thêm 7 thư đồng rút cuộc là có ý gì.

“Bằng không chúng ta giờ tay biểu quyết đi”

Thấy bộ dạng thầy giáo tiến thoái lưỡng nan, Đại công chúa đưa ra một phương án rất dân chủ, mà Tiểu Tiễn thấy bây giờ nhân số bằng nhau, cùng lăm lăm thì một nửa so một nửa, đôi phương cũng chẳng chiếm được ưu thế, liền đồng ý.

Kết quả biểu quyết —— 9: 7, tiên sinh bắt đầu nói về phái uyển ước.

“Thẩm Chiêu Trúc! Ngươi có ý gì!”

Lúc nghỉ ngơi giữa giờ học, Tiểu Tiễn vô cùng cảm tức chất vấn công tử nhà Nội Các Đại học sĩ Thẩm đại nhân.

Lúc có kết quả biểu quyết Tiểu Tiễn không thể tin được vào mắt mình, “Chẳng lẽ nữ hài tử lại nhiều thêm một người?!” —— đây là ý tưởng đầu tiên trong đầu hắn, nhưng mà sau khi nhìn khắp bốn phía xung quanh, thì phần nộ phát hiện bên mình có người “đi theo địch phản quốc”.

“Bởi vì muội muội ta thích cái đó mà”

Thẩm công tử không nhanh không chậm giải thích, vẻ mặt đương nhiên. Đáp án này bản thân mặc dù không thấy có bất cứ vấn đề gì, nhưng Tiểu Tiễn quyết không thể chấp nhận nổi.

“Nhưng mà ta không thích!”

Tiểu Tiễn lớn tiếng thể hiện rõ ý kiến, ngụ ý là không cần nói cũng phải biết, mà Thẩm tiểu thiếu gia dường như hoàn toàn không hiểu cái gì là “không cần nói cũng biết”, trả lời một câu làm Tiểu Tiễn chán nản không nói nên lời ——

“Thế thì liên quan gì đến ta?”

“Điện hạ, trong mắt Thẩm Chiêu Trúc ngoại trừ muội muội của hắn ra thì không có người khác đâu, người hết hy vọng rồi”

Sau đó, một vị thư đồng nói cho Tiểu Tiễn sự thật Thẩm công tử bị muội muội khống chế, Tiểu Tiễn á khẩu không nói được lời nào, đây không phải là dẫn sói vào nhà sao!

Sau chuyện Thẩm Chiêu Trúc “làm phản”, Tiểu Tiễn rất nhanh đã phát hiện, dù không phải nguyên nhân bị muội muội khống chế, đám thư đồng của hắn cũng có đủ loại lý do mà đầu nhập vào phía đám nữ hài tử kia.

“Bởi vì là muội muội mà, không cho không được”

Công tử nhà Tả độc Ngự Sử cùng công tử nhà Công bộ thượng thư đều nói rõ với Tiểu Tiễn, sự thật này cùng chuyện bị muội muội khống chế đều làm Tiểu Tiễn không thể chấp nhận được. Hai nhà này lại ngược lại với Hoàng gia, là gia đình Tiểu Tiễn vô cùng mơ ước toàn các huynh đệ đồng đức, chỉ có một nữ hài tử thì không phải tự nhiên thành quần thể yếu thế sao! Tại sao đồng dạng mà hắn lại khác biệt như trên trời dưới đất thế này? Tiểu Tiễn mờ mịt rồi... Cuối cùng là cá nhân hắn có vấn đề, hay là cái thói đời này có vấn đề.

Nhưng mà, Tiểu Tiễn còn chưa kịp khôi phục lại sau đã kích chỉ có nữ nhân mới là “đồ hiếm là đồ quý”, thì tin dữ đã nổi gót tới, lần này... thì cả cùng

vai vế cũng không dùng được rồi.

Tào Công tử và thư đồng của Nhị công chúa, Tào tiểu thư tuy tuổi tác xấp xỉ nhau, nhưng vai vế lại cao hơn một bậc, là chú, sau ngày đầu tiên theo chân Tĩnh Hải Vương, thì ngày hôm sau đã xin nghỉ ở nhà rồi.

“... Công tử bị đại ca chinh rồi không thể tới được”

Một trong những thư đồng của vị biểu huynh đó mang theo về mặt ai oán thông tri cho Tiểu Tiễn như vậy.

Như vậy, ba người viện trợ thông đồng với địch, một người e ngại cha địch nhân, về phần ba người thân thích cuối cùng —— mặc dù Tiểu Tiễn cũng không còn quá mức hy vọng vào bọn họ có thể chống lại được đám tỷ muội của mình, nhưng mà không thể không nói ban đầu cũng ôm một tia hy vọng kết quả... quả nhiên cũng bị xử đến nơi đến chốn, không thể hy vọng “kỳ tích” phát sinh được nữa.

Hoàng đế vốn có ý định đợi xem con trai nháo loạn ra chuyện gì đã rồi mới rút bớt thư đồng, ai ngờ không đợi hần phát hiện ra con trai định làm gì, thì tiểu quý đã tự động tới yêu cầu rút bớt.

“Tiễn nhi sao lại đổi ý thế này?”

Tiểu Tiễn không trả lời câu hỏi của Hoàng đế, chỉ lặp lại động tác mấy ngày nay làm vô số lần —— thờ dài.

Đã không còn tác dụng, vẫn nên nhẹ nhàng ra trận, giảm bớt vướng víu thì tốt hơn, hần cuối cùng chỉ giữ lại Tào thiếu gia vì mình mà bị giáo huấn... Vô dụng thì đúng là có vô dụng, nhưng tốt xấu gì vẫn còn có chút nghĩa khí. Trải qua kinh nghiệm đau đớn thâm thâm của chính mình, Tiểu Tiễn rốt cục đã hiểu ra một đạo lý —— muốn thế lớn mạnh, cả số lượng và chất lượng đều phải nắm lấy, mà hai thứ đều phải nắm thật chặt!

Suy nghĩ như thế, Tiểu Tiễn thỉnh linh nhìn Hoàng đế, đột nhiên hỏi

“Phụ hoàng, nếu Tiễn nhi làm Hoàng đế, có thể thắng các tỷ tỷ muội muội hay không?”

Đối với vấn đề miễn cảm này, Hoàng đế không trả lời thẳng, nhưng mà hần cũng không dùng hai đáp án nổi tiếng kia để đối phó với con trai. Không biết vì sao, mà Hoàng đế bỗng nhiên cúi sát vào tai con trai, thần thần bí bí nhỏ giọng nói thầm

“Tiễn nhi phải nhớ kỹ, đối phó với nữ nhân, không phải chỉ dựa vào quyền lực là được đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nghiệt Hữu (Ngược Nghĩa Với Bằng Hữu)

Các vương gia chur hầu về kinh diện thánh, vào mùa xuân thì gọi là “Triều”, mùa thu gọi là “Cận”, trong đó vào mùa xuân là chính quy nề nếp nhất, không được qua loa đại khái, dù cho một chân đã đặt tại Quý môn quan, thì chân còn lại cũng phải chuyên tới trong triều đình, mới được tắt thở.

Vì vậy vào thời gian này, các nông phu trên ruộng lúa, các thôn phụ trên đường làng, kể cả những đứa bé tóc đang để chỏm nằm bò trên cây cũng nhìn thấy từng tiên xa bảo mã (xe xa hoa, ngựa tốt), phóng điện cuồng trên đường vào kinh, bụi tung mù mịt.

Lúc này, trên con đường từ Ký Châu tới kinh thành cũng có một đội xe ngựa phóng như điên, dân chúng hai bên đường nhìn thấy chỉ chỉ chỏ chỏ, thùng xe dát vàng phủ lụa hoa, lương câu (ngựa tốt) bốn vó dừng mãnh, thị vệ quần áo xa hoa khí thế bùng bùng, đối với những người hiểu chuyện tới xem náo nhiệt, có lẽ còn bất ngờ phát hiện bên trong hàng ngũ có một cỗ xe ngựa do sáu, bảy con ngựa kéo, nếu người này rảnh rồi không có việc gì làm, thì chắc chắn sẽ đi tìm quan phủ, cáo tội vượt qua lễ chế, ý đồ mưu phản... Đương nhiên, đây là đang đề cập tới người xa lạ.

“Vương gia, hiện giờ đã tới Dur Chương, đến trưa mai sẽ tới được kinh thành”

Nghe xong phu xe báo lại, chủ nhân của cỗ xe sáu ngựa kéo quay người, tiếp tục ngủ, miệng lẩm bẩm một câu

“Rõ thật là! Một năm tới hai lần phải đi gặp tên rắn hổ mang, hại ta đường xa mệt nhọc, mà mai đến đó chẳng biết có cho ta ăn bữa cơm trưa không...”

Mà trong Hoàng cung cách đó hơn ba trăm dặm, cũng có nam nhân nói một câu ý tứ giống hệt

“Rõ thật là! Một năm tới hai lần phải gặp tên mèo rừng, chẳng lẽ không thể đuổi hần đến chỗ nào xa xa, cả đời không được vào kinh ư!”

Đối với sự buồn bực của Hoàng đế, Hoàng hậu nhìn thấy nhưng không thêm để ý, lời này năm nào cũng nói, mà chưa thực hiện một lần nào

“Bệ hạ, lúc trước người không phải nói là thời điểm Hành Nguyên vương đến đập đầu với người là thời gian vui vẻ nhất trong năm sao!”

“Thần, Hành Nguyên vương Ngự Dương bái kiến Hoàng Thượng”

Sau đó, người nói quỳ gối xuống, tay trái đặt lên tay phải, chắp tay hướng xuống đất, đầu cũng chậm rãi thấp xuống, gần như là dán người lên mặt đất, tay đặt trước đầu gối, đầu đặt lên tay, cho đến khi Hoàng đế lên tiếng, không nhúc nhích tẹo nào.

Nhìn Hành Nguyên vương làm lễ theo tiêu chuẩn chín lạy, Hoàng đế thoải mái vui vẻ đến khoe miệng cũng run run. Đúng vậy! Đúng vậy! Dù là chỉ để hấn đập đầu dưới chân mình, chức vị Hoàng đế này xem ra cũng đáng! —— Hoàng đế thật không có tiền đồ nghĩ vậy.

Kim nén sự lảng lảng trong lòng, Hoàng đế ung dung oai nghiêm bình thân Hành Nguyên vương, sau đó nói vài câu khách sáo như thường lệ, nói qua về việc nhà, ví dụ như hỏi thăm mấy câu “Mọi người trong nhà có khỏe không”...

“Nhờ hồng phúc của Hoàng Thượng, mọi người đều khỏe, gần đây thần mới có thêm một người con, vẫn chưa đặt tên, mà vừa vặn đến lúc lên kinh triều kiến, mong Hoàng Thượng có thể ban thưởng cho tên hay!”

Hoàng đế cười “Ha ha ha”, nhưng trong lòng đã sớm chuyển từ trời cao trong xanh sang gió bão ầm ầm, còn mạnh tới mức thành bão cấp sáu. Hấn dám cam đoan đảm bảo, nhất định lời Hành Nguyên vương vừa nói có ý khác chọc cho hấn trong nháy mắt tức đến điên cuồng.

Người dám khoe khoang! Hoàng đế nghiêng răng “ken két”, ta sẽ đặt cho con người cái tên kinh khủng đem về nhà cho xem!

Cùng lúc này, trong Hoàn Khôn cung cũng đang tiến hành những nghi thức triều kiến... Đương nhiên... bầu không khí tốt hơn rất nhiều...

“Thiếp thân, Hành Nguyên Vương phi Lộ thị, bái kiến Hoàng hậu nương nương”

“Tỷ tỷ mau đứng lên đi, đã nửa năm không gặp rồi, muội luôn nhớ tỷ đấy!”

Lộ phi nghe lời đứng lên, bắt đầu thân thiện nói chuyện phiếm sau nhiều ngày xa cách với Hoàng hậu.

“Chiêu Huy lúc này vẫn còn ở Trường Càn điện sao?”

Hoàng hậu nhìn mặt trời bên ngoài, hỏi.

“Đúng rồi, chắc là bên kia cũng đang ôn chuyện cũ đây mà.”

Lộ Vương phi nở nụ cười thanh nhã.

Đoán chừng chỗ đó ôn chuyện có khi trên bình lặng dưới nổi sóng ầm ầm —— đây là tiếng lòng chung của hai nữ nhân lúc này.

Hành Nguyên vương và Hoàng đế tình cảm sứt mẻ —— mặc dù không tính là bí mật bị công khai, nhưng cũng là chuyện từ xưa đã có rồi. Nợ cũ năm xưa giữa hai người kể ra có lẽ phải ngược dòng tới rất lâu rất lâu... Ngay từ lúc tóc còn để chỏm, hai huynh đệ sống trong cung đã đối nghịch với nhau rồi.

Thật ra Hành Nguyên vương là cháu trai của lão Hoàng đế, thông thường thì không to gan cãi nhau với Hoàng tử như vậy, nhưng mà trong chuyện này, còn có nội tình. Lại nói về cha của Hành Nguyên vương —— chính là đại ca của lão Hoàng đế, hoá ra lại là Thái tử tiền triều, về sau vì một đồng lý do lung tung lộn xộn nào đó, tới lúc hoà bình, thì Thái tử lại biến thành lão Hoàng đế. Sau khi lão Hoàng đế leo lên ngôi vị Hoàng đế, đối xử với huynh trưởng quả thật là không hợp với lễ thường, phần đất phong tăng thêm một nửa, còn tặng thêm chi tiêu cho Hành Nguyên vương gia tới cấp bậc giống như Hoàng đế, ví dụ như đi xe ngựa dát vàng sáu ngựa kéo.

Y vào những lý do này, cho nên Hành Nguyên vương thế tử được nuôi dưỡng từ nhỏ trong cung tất nhiên cũng dám cùng con trai của Hoàng đế so tài so sức tới phẩm chất, hơn nữa... Số lần lão Hoàng đế khen hấn, còn nhiều hơn một chút.

“Đúng là tức chết trăm rồi! Chỉ có con trai nhiều hơn trăm một tẹo! Có gì mà đắc ý chứ! Con gái của hấn so với trăm còn ít hơn nhiều kia kìa!”

Hoàng đế thể hiện sự ầm ức với câu chọc tức của Hành Nguyên vương, Hoàng hậu không có phản ứng gì, trong lòng lại nghĩ người sao lại bị một chuyện “có gì mà đắc ý” chọc cho tức giận, biết nói thế nào đây.

“Vừa nãy Lộ tỷ tỷ có tới chỗ thần thiếp, lúc gần đi còn nhờ thiếp gửi lời hỏi thăm tới Hoàng thượng”

“Hưu Nhan? Nàng ấy gần đây thế nào? Khuôn mặt có tiêu tụy đi không?”

“Hoàng thượng nói gì vậy? Đương nhiên là rất tốt, so với trước kia lại càng thêm dịu dàng thủy mị nữa!”

“Ồiiii... Rốt cuộc mèo rừng có chỗ nào tốt chứ!”

“Hoàng thượng, người nói vậy không sợ thần thiếp ghen sao?”

Hoàng hậu nói đùa một câu rồi cười, Hoàng đế cũng biết mình nói lỡ lời, vì vậy phải đền bù cho Hoàng hậu thôi.

Nhưng mà vừa nhắc tới Hành Nguyên vương phi Lộ Huru Nhan, lửa giận của Hoàng đế với đường đệ lại bắt đầu “phù phù phù” bốc lên.

Trong những sự kiện kết thù kết oán nhiều không đếm xuể của Hoàng đế với Hành Nguyên vương, thì Lộ Huru Nhan chỉ là một, nhưng mà so với những chuyện nhỏ nhất không đáng kể như biệt danh “mèo rừng”, “rắn hổ mang” thì nghiêm trọng hơn một chút, dù sao thua khi đoạt nữ nhân là rất mất mặt, huống chi lại là ngôi cửu ngũ chí tôn. (ngôi vua)

Nhưng mà lúc đó Hoàng đế cũng chưa phải là Hoàng đế, ngay cả Thái tử cũng không phải, chỉ là một tiểu tử tóc để chòm có danh hiệu chư hầu thôi, Hành Nguyên vương lúc đó cũng chỉ là thế tử, cũng là một tiểu tử tóc để chòm. Hai tiểu tử đều nhìn trúng tiểu thư nhà họ Lộ —— từ điểm đó suy ra, thâm mỹ hứng thú của hai người cũng không khác nhau lắm, tuy người trong cuộc thà chết không chịu nhận —— hơn nữa đều đã có ý định kết duyên trong đầu. Tóm lại là bất kể ai trước ai sau, hai người đều đi nói với lão Hoàng đế, nhưng cuối cùng, lão Hoàng đế lại phán tiểu mỹ nhân cho cháu trai.

Hành động đưa tay cho người ngoài đã đã kích nghiêm trọng tới Hoàng đế, nghiêm trọng đến mức liên quan tới cả chuyện mấy năm sau đó, lúc thiếu niên thiếu nữ lập gia đình, lúc này Hoàng đế đã là Thái tử đưa lễ vật tới chúc mừng lễ cưới là ba con chim quý hiếm do Nam Dương tiến cống —— hai con trống một con mái.

Hàm nghĩa trong đó... thật sự rất sâu xa...

“U u ~” tiếng tù và vang lên, bày chố sẵn và ngựa dừng mãnh phóng vào rừng, sẵn bắn mùa xuân chính thức bắt đầu.

Vụ săn bắn này là chuyên dùng để tiếp đãi đám vương tôn chư hầu đến kinh triều bái, dù sao ở thời đại này những trò để nhiều người cùng chơi cùng giải trí cũng không nhiều. Đường nhiên, khu vực săn bắn của Hoàng gia trở thành một trong những chiến trường tranh đấu gay gắt giữa Hoàng đế và Hành Nguyên vương.

“Nào nào, các tỷ muội đến đặt cược đi!”

Thấy bóng lưng các nam nhân đã biến mất không còn một ai, Cung phi đứng dậy bắt đầu trò giải trí của đám nữ quyến.

“Đánh cược xem năm nay Hoàng thượng với Hành Nguyên vương ai sẽ thắng!”

“Muội mới vào cung chưa được bao lâu, nên cũng không biết tiền kỹ (kỹ năng bắn cung) của Hoàng Thượng như thế nào, thật sự không biết đặt sao nữa”

Huệ phi ngượng ngừng khoát tay, ý bảo nàng không muốn tham gia

“Ô kia! Chuyện này biết hay không biết cũng như nhau thôi, cứ làm theo cảm giác là được rồi”

Dụ phi không buông tha Huệ phi

“... Vậy muội cược Hoàng Thượng thắng...”

Huệ phi cảm thấy cược Hoàng thượng thắng hiển nhiên là bản phận của phi tử rồi

“Ta cược cho Vương gia”

Lộ Vương phi cũng rất có bản phận nói

Kết quả hết một vòng, phân chia thành 5:5, có thể thấy trong suy nghĩ đám nữ nhân, kỹ năng săn bắn của Hoàng đế và Hành Nguyên vương là bên tám lạng người nửa cân.

“Ồ! Vương gia nhanh như vậy đã quay lại sao? !”

Thục phi mất tinh thấy một bóng người từ trong rừng rậm đi ra, bởi vì không mặc trang phục săn bắn vàng chói, cho nên nàng nhìn dáng người này theo bản năng nghĩ là Hành Nguyên vương, làm cho những nàng cược Hành Nguyên vương thắng trong lòng lạnh buốt.

“... Không phải đâu”

Lộ phi nhìn rồi nói luôn

Quả nhiên người đó tới gần, hoá ra là Dự Lâm Vương Thiên Thừa

“Thiên Thừa sao nhanh như vậy đệ đã quay lại rồi?”

Hoàng hậu vừa hỏi Dự Lâm Vương, vừa bảo thị nữ lau mồ hôi lạnh trên trán

“Nửa đường dây cung đứt, nên đệ quay về rồi”

“Vậy đệ có nhìn thấy Hoàng Thượng và Hành Nguyên vương không! Thành tích của bọn họ thế nào rồi?”

Thục phi vội vàng hỏi

“Lúc đệ quay về Hoàng huynh và Hành Nguyên vương huynh đang tranh nhau một con thỏ...”

“Con thỏ?!”

Tiếng kinh ngạc của chư vị phi tần làm Dự Lâm Vương hoảng sợ

“Đạ... Đúng vậy... Hành Nguyên vương huynh bắn một mũi tên trúng chân thỏ, sau đó con thỏ chạy được một đoạn lại bị Hoàng huynh bắn chết, cho nên bọn họ tranh giành con thỏ kia rốt cuộc là thuộc về ai...”

“Ha ha ha ha! Hôm nay bản Vương thật sự vui vẻ!”

Hành Nguyên vương vừa khoe chiến lợi phẩm với Lộ Vương phi, vừa bảo thủ hạ lột hết da đám thú săn được. Hắn cười giảo hoạt, lại nảy ra ý định xấu xa

“Làm thành áo da để mùa thu đêm tới tặng hân, xem rắn hổ mang kia có phản ứng gì, ha ha ha!”

“Chàng này... cứ tranh giành háo thắng như vậy, cũng không biết sợ cả nhà sớm muộn gì cũng có một ngày bị chàng hại chết...”

Lộ phi xoa bóp vai cho chồng, bỗng dưng thông thả buông một câu

“Phu nhân biết một mà không biết hai!”

Hành Nguyên vương không khách khí đáp lời thê tử

“Ta tranh giành háo thắng hai mươi mấy năm rồi, nàng có mất sợ tóc nào chưa! Hơn nữa, nếu hân là người như vậy, ta đã sớm từ tước vị tìm bùa một lý do nào đó cả đời không qua lại là xong!”

Lộ vương phi nghe xong, lòng mảy mướng lên cười nhẹ.

Đúng là, trong đầu không phải rất rõ ràng sao? Chỉ có ngoài miệng là không thành thật chút nào.

Cùng lúc này, bên kia Hành Nguyên vương đang dương dương đắc ý, thì bên này Hoàng đế đang ngồi chỉ trời mắng đất.

“Đồ tiểu nhân gian trá! Nếu không phải con thỏ kia làm ảnh hưởng đến nhuệ khí của trẫm, thì trẫm sao lại thua con mèo rừng kia chứ!”

“Chẳng lẽ con thỏ kia không phải bị trúng tên của Chiêu Huy mà đứng lại sao?”

Hoàng hậu vừa dùng lời lẽ cho Hoàng đế thấy chuyện lật ngược lại là không có khả năng, vừa rót trà cho Hoàng đế

“Hoàng thượng, không phải thần thiếp nói người, nhưng mà... sao người lại cứ vì mấy chuyện nhỏ không đáng kể mà gây khó dễ cho Chiêu Huy, sao không nhớ những điểm tốt của người ta chứ? ...”

“Hân thì có gì tốt!”

Hoàng đế không cần nghĩ ngợi rống lên một câu

“Vậy sao? Chẳng lẽ thần thiếp nhớ nhầm? Năm đó Bắc Địch (dân tộc thiểu số phương bắc) xâm phạm, đẩy lui mười vạn quân địch đồng thời chiếm hơn nửa Phong Quốc không phải là Chiêu Huy sao?”

“Đó là nghĩa vụ của thần tử! Trẫm sao phải vì những chuyện hân vốn nên làm mà cảm tạ hân! Hơn nữa, nếu hân mà không có năng lực thì trẫm làm gì giao cho hân việc quan trọng, trẫm cũng không phải không biết nhìn người!”

Hoàng hậu nghe Hoàng đế trả lời không cần nghĩ ngợi, cảm xúc trong lòng cũng không khác so với Lộ vương phi là mấy.

“Hoàng Thượng đâu? Ai gia vừa rồi đi ngang qua Mặc Ấm đường, hình như nghe thấy tiếng Hoàng Thượng... Ồ? Sao các người đều ở đây thế này?”

Thái hậu vừa bước vào Hoàn Khôn cung đã nhìn thấy cả Hoàng hậu cùng các phi tần hậu cung, cả Lộ vương phi tụ tập một chỗ, nhiều người tất nhiên là náo nhiệt, nhiệt huyết của Thái hậu lập tức sôi trào lên.

“Bệ hạ đúng là đang ở Mặc Ấm đường, lúc này chi sợ là đang cùng Hành Nguyên vương đánh cờ”

“Đánh cờ? Ai gia đi qua sao lại nghe thấy ồn ào vô cùng...”

“Đó mới là bình thường”

Hoàng hậu cười, đỡ Thái hậu ngồi xuống bên cạnh

“Vậy mọi người ở đây làm gì?”

“Đám thần thiếp ở đây để đợi kết quả đánh cờ!”

“Ta nói nguoi không thể đi nhanh hơn được hả!”

“Ta sao phải đi nhanh, ta thích đánh cờ chậm đây!”

“Nguoi cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, nhưng trăm bận rộn lắm!”

“Vậy thì đừng chơi cờ với ta nữa! Hơn nữa ta lúc nào cũng rảnh rỗi không có việc gì là! ... Haizz! Nguoi làm gì được nào!”

“Được được được! Đặt chỗ đây là được rồi! Đừng suy nghĩ nữa”

“Tại sao ta phải nghe lời nguoi!”

“Lớn mặt! Nguoi không nghe lời trăm thì nghe lời ai! Ta tốt bụng nhắc nguoi thôi!”

“Vậy sao? Vậy nguoi nói cho ta biết, đi thế nào mới thắng được nguoi”

“Tại sao ta phải nói cho nguoi biết!”

“Nguoi không phải đang thích nhắc ta đây sao!”

“Thiên Thừa, thế nào rồi?”

Dự Lâm Vương bị sai khiến chịu trách nhiệm mật thám sau khi trở về, đám phi tần sốt ruột hỏi han

“... Vẫn đang nhao nhao tranh luận”

Nghĩ bản thân mình không thể không ngồi xổm góc tường cung cấp thông tin giải trí cho các chị dâu, Dự Lâm Vương lại vô cùng 悶, cũng may cách một lớp rèm bằng trúc, nên không ai quan tâm tới sắc mặt của hắn.

“Được rồi được rồi, thời gian cũng được lâu lâu rồi, tỷ muội đặt cược đi, ai sẽ thắng đây?”

“Ta cược sẽ lật bàn cờ!”

Thực phi đặt cược, việc tốt thì không nhường ai

“Ta cũng cược sẽ lật bàn cờ!”

Dự phi cũng tiếp lời

“Ồ kia? Sao toàn bộ mọi người đều cược sẽ lật bàn cờ thế này?”

Sau khi tất cả mọi người đặt cược xong, Thái hậu mới phát hiện kết quả kỳ quái này

“Đúng rồi, thế này sao mà đánh cược được, vậy thì cược xem ai lật bàn cờ trước đi”

Hoàng hậu rất biết tiến lùi thay đổi nội dung đánh cược

Cuối cùng, lại là cục diện 5:5. Có thể thấy trong lòng các chư phi, khả năng nhẫn nại của Hoàng đế và Hành Nguyên Vương cũng là chó chê mèo lắm lông.

“Mà không hiểu nổi, bệ hạ và Chiêu Huy sao lại cứ như vậy?”

Thời gian mọi người chờ đợi xem ai lật bàn cờ trước, Lộ vương phi hỏi Thái hậu đang ngồi trên cao, Thái hậu lão nhân gia năm xưa chắc hẳn cũng được chứng kiến.

“Ai biết được? Ai gia cũng thấy kỳ quái, năm đó xem tướng số còn nói Hoàng thượng và Chiêu Huy ngày sinh tháng đẻ đặc biệt hợp cơ mà!”

Cuối cùng, Hành Nguyên vương là người lật bàn cờ. Hoàng hậu, Cung phi, Khang phi, Lộ vương phi thắng có thêm thu nhập, tuy nhiên Thái hậu lại thua cuộc, nhưng mà người nào cũng không dám đòi tiền lão nhân gia.

“Sau đó thì sao? Còn nói thêm gì nữa không?”

Hoàng hậu hỏi Dự Lâm Vương quay về báo lại

“Hoàng huynh nói tới lúc triều kiến mùa thu sẽ chơi tiếp”

“Ha ha, Lộ tỷ tỷ, xem ra còn phải chơi dài dài”

Nghे xong lời Hoàng hậu, Lộ vương phi cũng nở nụ cười ngẫm hiều lẫn nhau

Bàn cờ này, đã qua không biết bao nhiêu mùa xuân thu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chiếc Răng May Mắn

“Thiên Thừa đệ sao thế?”

Hoàng đế hỏi Dự Lâm Vương ngồi đối diện đang hạ quân cờ mà tư tưởng không tập trung, lại có vẻ đứng ngồi không yên

“Hả? À, không sao, thần đệ chỉ cảm thấy gần đây hay đau răng”

“Đau răng? Không phải đệ lớn thế này còn mọc răng chứ”

Hoàng đế cười nói

“Đương nhiên không phải! Thần đệ có lẽ không phải mọc răng!”

Nhưng mà, sau khi phát hiện Dự Lâm Vương thay đổi nhiều tư thế ngồi, hơn nữa tay vẫn vô thức xoa xoa quai hàm, Hoàng đế rốt cục không nhịn được nói

“Không thoải mái thì đừng cố chịu, để ngự y xem qua đi”

“Đại phu trong vương phủ đã xem qua rồi... Không có vấn đề gì cả, thần đệ cũng đã uống thuốc để giảm đau, nhưng mà hình như công dụng không tốt”

“Vậy sao? Để trẫm xem xem”

“Hả! Thế hình như không thích...”

Chỉ “hộp” còn chưa ra khỏi miệng, Hoàng đế đã vạch miệng Dự Lâm Vương ra

Quả nhiên là một hàm răng tốt! San sát sáng trắng, ra hàng ra lối, góc cạnh rõ ràng, đúng là công cụ sắc bén để nhá xương ăn thịt, cắn dưa nhai đồ ăn! Hoàng đế soi tường tận hàm răng Dự Lâm Vương, vừa cảm thán vừa nghi hoặc... đúng thật là không thấy gì quái lạ.

Nhưng mà, hai ngày sau lúc Thái hậu triệu kiến Dự Lâm Vương tiến cung, lại không phải không thấy gì quái lạ.

“Trời ạ! Hàm tử này mặt con sao thế kia?”

Thái hậu hoảng sợ nói

Mặt Dự Lâm Vương bình thường là hình trứng ngỗng, lúc này lại hình trứng vịt... nhưng mà là trứng vịt trái phải không đối xứng. Chẳng lẽ bị người khác đánh? Ai có lá gan lớn như vậy? !

“... Nhi thần hình như bị đau miệng, đau răng...”

Môi Dự Lâm Vương hơi động đậy, bởi vì đau răng, nên miệng không mở lớn được, cho nên giọng nói cũng là lạ.

“Đau răng? Sâu răng?”

“Không phải, đại phu xem qua rồi, vẫn còn tốt”

Cho nên chính hắn mới mặc kệ không để ý tới, nhưng theo tình huống hiện tại xem ra... không phải là lúc tự mình thấy tốt là được.

Thái hậu không yên tâm—— trên thực tế ai nhìn thấy mặt Dự Lâm Vương đều sẽ thấy không yên tâm, lo lắng đại phu trong vương phủ đều là lang băm, lập tức triệu mấy lão ngự y hành nghề lâu năm đến khám cho Dự Lâm Vương.

Dự Lâm Vương nằm trên ghế nằm, cảm thấy mình cứ như súc vật. Nhà hắn lúc trước mua một con ngựa, đầu tiên phải xem răng ngựa còn tốt hay hỏng rồi, tất nhiên là phải quan sát thật cẩn thận, mà hiện giờ cả đám ngự y khám cho hắn, hoàn toàn giống tình cảnh hắn xem ngựa lúc trước. Mặc kệ miệng hắn có nhét vừa hay không, từng đôi tay cứ vào rồi lại ra, cứ như trong miệng hắn có bảo tàng vậy, làm Dự Lâm Vương nôn ọe từng đợt. Huống chi người già, có làn da tốt có mấy người? Mùi vị thật sự không tốt chút nào!

“Chỗ này sao?”

Ngự y cầm một thìa dài bằng kim loại, gõ gõ vào một chiếc răng của Dự Lâm Vương, Dự Lâm Vương căn bản không nói được, đành phải khoát tay ý bảo không phải.

“Chỗ này?”

Khoát tay

“Chỗ này?”

Lại khoát tay

“Vậy chỗ này?”

Vẫn khoát tay.

Cuối cùng ngự y gõ từng cái răng trong miệng Dự Lâm Vương một lần, vẫn không phát hiện vấn đề ở chỗ nào. Lão đại phu đứng thẳng người, nhìn sắc mặt Thái hậu, không dám nói không có vấn đề, đành phải trầm tư nhìn khoang miệng tối om của Dự Lâm Vương, ngay lúc đang ngăn người phát ngôn, thì Hoàng đế đến.

“Rốt cuộc là bệnh gì?”

Mới hai ngày không gặp, khuôn mặt đê đê đã biến đổi thế này, Hoàng đế cảm thấy tình hình nghiêm trọng, giọng nói cũng nặng nề hơn, lão ngự y càng không dám nói không tra ra vấn đề.

Có lẽ là dưới tình thế cấp bách linh quang chợt hiện, lão ngự y bỗng dưng như ngộ ra đạo, hai mắt sáng ngời, cầm thìa kim loại động đến chỗ răng gần cổ họng Dự Lâm Vương nhất, không đợi ông hỏi, đã cảm thấy người nằm trên ghế cả người cứng đờ.

Thì ra là thế...

Ngự y vẻ mặt đã hiểu ra, cung kính trả lời

“Vương gia đây là mọc răng khôn”

Răng khôn—— tên như ý nghĩa, chính là răng đại biểu cho trí tuệ, bởi vì tâm lý, sinh lý của con người đến tầm hai mươi tuổi mới coi là thành thục thì răng này bắt đầu mọc, cho nên răng này mọc, tượng trưng cho có trí tuệ, là một chuyện vui.

Vì vậy, cuối cùng ngự y không quên chúc mừng Dự Lâm Vương, nhưng lại làm Dự Lâm Vương có chút buồn bực—— hắn tuyệt đối không cảm thấy có gì vui mừng hết, hơn nữa chẳng lẽ hắn đến lúc này mới xem là người có đầu óc sao?

Hoàng đế nhẹ nhàng thở phào, lại bỗng dưng nghĩ tới một vấn đề khác

“Trẫm nhớ lúc mọc răng khôn không có chút cảm giác nào hết? Sao Thiên Thừa lại có phản ứng lớn như vậy?”

“Đó là vì bệ hạ trước khi thành hôn đã nhổ hai cái răng là dấu hiệu có thể lập gia đình, về sau răng khôn mọc vừa hay lấy được chỗ trống đó, hiện tại trong miệng Vương gia lại không có chỗ trống, răng khôn mọc bị ngăn trở, nên dẫn tới sưng to”

Ồ... ra là vì nguyên nhân thành thân muộn.

Hoàng đế sau khi hỏi rõ ràng, thì vẻ mặt cao thâm khó lường cười vui vẻ nhìn Dự Lâm Vương, mà Thái hậu lại dùng giọng điệu như tiên đoán tiên tri kéo tay Dự Lâm Vương nói

“Đã sớm bảo con nhanh tìm một cô nương tốt lấy về rồi, con xem xem, không nghe lời ai gia là xảy ra chuyện thế này đây!”

Nếu vì vấn đề răng mà đi thành thân... Dự Lâm Vương nghĩ nghĩ... chung quy vẫn cảm thấy đây là chuyện làm hắn hoàn toàn xấu hổ.

Kết quả, tuy là chiếc răng đại biểu cho sự may mắn, nhưng bởi vì hậu quả một chút cũng không may mắn, bởi vậy tránh không được vận mệnh bị nhổ đi.

Như vậy vấn đề kế tiếp chính là ——nhỏ như thế nào? Thân thể của vương gia cũng coi là thiên kim ngọc thể, tất nhiên không thể để người khác mạnh tay, huống chi các ngự y cũng không có lá gan này.

“Lúc trước nhỏ cho trẫm như thế nào? Trẫm không cảm thấy đau chút nào”

“Đó là dùng Ô đầu, Uy linh tiên, Tỳ nao rồi phối hợp Ngọc tâm hoa điều chế thành thuốc bột, chỉ cần cho một ít lên trên răng, qua một lúc dùng nước súc miệng vài lần thật mạnh, răng đó tự nhiên rớt ra”

“Vậy thì tốt rồi! Dùng cách này đi”

“Chuyện này...”

Mặt Ngự y lộ vẻ khó xử

“... Thuốc bột này thật ra có chứa chất kịch độc, cho nên mới có khả năng ăn mòn răng, dùng thuốc phải rất cẩn thận để nó lên trên răng, tránh bị nuốt bột dẫn vào trong miệng, nhưng mà... răng khôn của Vương gia mới chỉ lộ ra một phần nhỏ, chỉ sợ là không dùng được...”

Nghe thấy chữ “độc”, Hoàng đế không thể không cẩn thận

“Vậy còn có biện pháp khác không?”

Ngự y trầm mặc thêm một lúc, ông quả thật đã vắt hết óc để nghĩ, nhưng mà chỉ có cách được liệu, hoặc ngoại lực... Ngoại lực thì..., răng chưa mọc dài ra, nhờ bằng cách nào đây! Ngự y cũng không biết nên trả lời thế nào, đành phải thành thật báo tình hình trước mắt cho Hoàng đế.

“Vậy thì dùng được liệu thật ít, mỗi lần bỏ một chút, cho vào nhiều lần, có thể răng sẽ bị ăn mòn rồi rớt ra?”

Thái hậu đưa ra ý kiến của bà, hơn nữa chung quy... vẫn phải thực hiện.

Tục ngữ nói, đau răng không phải là bệnh, nhưng đau đến muốn chết.

Dự Lâm Vương đã có kinh nghiệm thực tế của chính mình để thử nghiệm câu nói này.

Hắn hiện giờ má sưng vù không nói nên lời, hoạt động nhai, nuốt, há miệng bị hạn chế nghiêm trọng, nếu dùng ngôn ngữ trong nghề để nói —— chính là bị viêm, trong cơ thể hoạt hoá sinh ra lượng bạch cầu lớn cùng nhiệt lượng, nhiệt độ cơ thể tăng lên, bắt buộc phải giảm nhiệt, theo ngôn ngữ trong nghề —— thì chính là phát sốt; niêm mô khoang miệng bị hư hại, bề mặt chỗ lõm chỗ lồi, sinh ra lâm thâm vùng tròn màu vàng, theo ngôn ngữ trong nghề —— thì là loét.

“Thiên Thừa, uống thuốc đi”

Hoàng hậu tự mình bưng chén thuốc đến, thử độ ấm bên trong, đưa tới trước mặt Dự Lâm Vương.

Trong hỗn hợp đó có Bạch cập (*thực vật, thuộc họ lan*), cây Tế tân, Đương quy cùng một con chuột chết ghê tởm làm được liệu kích thích đến vết loét trong khoang miệng hắn, Dự Lâm Vương lại chán nản nhớ tới phương án của Thái hậu hại hắn thảm đến như vậy.

Ngay lúc ngự y run run cho thuốc bột lên trên răng khôn hắn, dặn dò hắn ngàn vạn lần đừng nuốt nước miếng. Ngẫm lại lúc hắn còn ở biên cương giám sát phòng thủ, cũng đã luyện được bản lĩnh không chớp mắt trong thời gian dài, nhưng mà có lúc nào rèn luyện được năng lực không nuốt nước miếng trong thời gian dài? Dự Lâm Vương cảm thấy mình bị ngộp đến toàn thân phát run, cuối cùng cũng không thể chiến thắng được bản năng của cơ thể.

Cũng may lượng được không nhiều, nếu không... vì trị răng mà bị độc chết?! ... Cái chết kiểu này trước mặt Diêm vương cũng ngại không dám nói ra.

“Hoàng thượng nói được liệu đã không dùng được, xem ra phải dùng công cụ nhỏ đi thôi, chờ đợi hạ sốt rồi sẽ thử một lần, haizz... Lần này đúng là phải chịu tội mà”

Hoàng hậu thở dài, cầm khăn lạnh xoa lên mặt Dự Lâm Vương, vô cùng thông cảm nói

Dự Lâm Vương khề gật đầu, cũng không lãng phí sức lực mở miệng. Hắn không sợ bị gõ, bị đục, bị chọc, chỉ sợ các ngự y chỉ có lý luận không có kinh nghiệm lâm sàng, kết quả là không thành công, làm đau chết hắn!

“Vương gia, trước tiên súc miệng đã”

Dự Lâm Vương nhận lấy chén trà đặc, nước muối, rượu mạnh ngự y đưa tới để tiêu độc kiêm luôn thuốc mê, uống hết, sau đó an tĩnh nằm trên ghế chờ bị “xử lý”.

Lúc trước giống súc vật bị đưa ra chọn lựa, hiện giờ thì giống một con chuột bạch bị đưa ra làm thí nghiệm. Hoàng đế, Thái hậu, Hoàng hậu cùng với phi tần hậu cung đều vây quanh phòng, đương nhiên, hắn không nghi ngờ chuyện mọi người đều quan tâm hắn, nhưng mà nói tất cả đều không có ý nghĩ đến thăm quan —— thì người chân thiện mỹ như hắn, cũng không tin.

“Ai da! Nhìn cũng thấy sợ”

Dụ phi tay che nửa mặt nhìn các ngự y rửa sạch dụng cụ, đại đa số các nàng đều đã nhỏ răng qua, nhưng may mắn là, các nàng đều dùng biện pháp Ngọc trâm hoa không đau để nhỏ răng.

“Nhân ngôn xỉ chi lạc, thọ mệnh lý nan thị”

(*Trích trong bài thơ “Lạc xỉ” của Đường Hàn Dũ

Người nói rằng roi, tuổi thọ khó dài*)

Đến lúc này Khang phi vẫn không quên ngâm một câu thơ, chỉ có điều nội dung rất xui xẻo

Nhưng mà mọi người đợi cả buổi, cũng không thấy các ngự y động thủ.

Các lão thái y đại khái là ôm quyết tâm không thành công thì thành nhân, nhỏ răng cho Vương gia cũng đồng nghĩa là đem tính mạng của mình và người thân treo lên. Cầm dao khoa tay múa chân trên không trung cả buổi, tìm đủ mọi cách, thương lượng đủ đường, dẫn đo cân nhắc, chung quy vẫn không thể xuống tay, đành không ngừng ấn lên huyệt Hợp cốc của Dự Lâm Vương, huyệt này vốn là huyệt ngừng đau, lại bị các ngự y ấn thành đau nhức. Nằm dưới trận “đao quang kiếm ảnh” này Dự Lâm Vương chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, mình đã làm chuột bạch thực nghiệm nằm trong lò sát sinh như heo chờ mổ, mà đám đồ tề lại “nhân từ” như vậy.

Nhưng mà, ngay lúc hẳn thực sự không nhẫn tâm nhìn mấy lão ngự y tự mình đẩy đoạ kiêu luôn đẩy đoạ hẳn, thì có người cùng hẳn tâm linh tương thông đã nói hộ.

“Ta nói các người đám lão già này lâu lâu la la chẳng khác gì các cô nương rớt cuộc là làm cái gì thế hả!”

Tiếng giận dữ mắng mỏ truyền từ đám hậu phi ra, mọi người đều nhìn lại, là Huệ phi!

Theo giọng điệu cùng khí thế kia xem ra, không thể nghi ngờ đây là “Huệ đại hiệp” xuất hiện sau khi uống rượu, chỉ có điều... nàng ấy uống rượu lúc nào?

“Ai da! Chẳng lẽ Huệ phi muội muội đã uống cả thuốc gây mê có rượu?”

Thục phi chỉ vào chén trà trên bàn gần đó nói, quả thật nàng đã nói đúng chân tướng.

Huệ phi lúc trước bị các ngự y tạo ra bầu không khí căng thẳng nên trong lòng e sợ mình sẽ phạm lỗi gì đó, sau khi nuốt nước miếng vài lần liền muốn uống nước để tự trấn định, cũng quên mất chén trà trên bàn thực ra là rượu, đổ hết tất cả vào miệng, một giọt cũng không còn.

Sau khi Hoàng đế cùng mọi người không ngừng “thí nghiệm”, thì mọi người trong cung đều biết khí thế Huệ đại hiệp cùng độ mạnh của rượu là tỷ lệ thuận với nhau, mà chén rượu nàng vừa uống là rượu nồng độ nặng lại rất tinh khiết so với rượu gạo trước kia bị ép uống, với Hoàng tử vẫn vẫn hoàn toàn không cùng một cấp độ, cho nên sau khi nàng rống gào với ngự y, không ai biết tiếp theo nàng sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Huệ phi hành động rất nhanh chóng, ngay lúc Hoàng đế chuẩn bị tiến lên kéo nàng lại, nàng lại tránh được, nhảy lên phía trước đẩy một vị ngự y đứng cạnh Dự Lâm Vương, tay như gió dạt vung đến chỗ Dự Lâm Vương.

Dự Lâm Vương tốt xấu gì thì cũng từng làm tướng quân, tuy đầu óc choáng váng, nhưng cảm thấy bên mặt có gió mạnh thổi đến, thì thân thể nhanh nhạy hơn cả đầu óc, phản xạ có điều kiện đưa tay lên ngăn cản sự công kích của Huệ phi.

Chỉ có điều, hẳn không ngờ thân thủ Huệ đại hiệp tỷ lệ thuận với nồng độ cồn, sau một chiêu không trúng, Huệ phi nhanh chóng dùng bàn tay còn lại không bị Dự Lâm Vương ngăn cản, không cho đối phương có cơ hội thở, quát to một tiếng

“Xem ta đây!”

Rồi vung tay xuống...

Lúc này, mọi người mới nhìn thấy thứ nàng ấy cầm trong tay, là một hòn đá Thọ sơn dùng để chặn giấy không biết lấy từ chỗ nào.

“Thiên... Thiên Thừa, đệ... có sao không...”

Hoàng đế đỡ lấy cái chặn giấy bị Huệ phi cầm dùng khí thế của bậc quân vương gọi đệ đệ, về mặt sợ hãi... Ngàn vạn lần đừng bị đánh thành ngọc!

Dự Lâm Vương đỡ nhìn Hoàng đế, cả buổi cũng không nói lời nào, trong mắt đầy sương mù, thiếu chút nữa là hoá lỏng thành nước. Làm Hoàng đế càng lúc càng bất an, rốt cục, Dự Lâm Vương gật gật miệng, phun ra một ngụm máu, trong đó còn có một cái răng.

“Ah...”

Mọi người lập tức thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Thủ pháp... tuy hơi phóng khoáng một chút, nhưng rốt cuộc cũng nhỏ được cái răng kia.

“Không phải...”

Dự Lâm Vương gian nan mở miệng, mọi người đều chú ý tới

“... Không phải cái răng này...”

Mọi người OTZ tại chỗ...

Kết quả, ngự y đã chứng thực, Huệ phi nương nương đã nắm chắc độ mạnh yếu, đã đập rớt được cái răng, lại không làm tổn thương xương quai hàm, khiến cho Hoàng đế nhìn không được muốn để Huệ phi ôm bình rượu ra trận giết địch lần nữa.

Hơn nữa khổ tận cam lai (*vận đen qua, vận may đến*), tuy Huệ phi không đập phải cái răng khôn kia, mà vừa vận đập phải cái răng thường bên cạnh, lộ ra một vị trí trống, vấn đề răng khôn đã không làm gì mà tự giải quyết. Ngự y vẫn không quên lắc đầu thờ dài mình sao lại không nghĩ đến biện pháp này, sớm biết thế đã dùng Ngọc trầm hoa nhỏ cái răng bên cạnh đi, khiến cho Dự Lâm Vương thiếu chút nữa phá hủy hình tượng ngũ giáng tử mỵ, cầm lấy cái chặn giấy đá Thọ sơn kia đập vào đầu ngự y.

Kết quả ngoài ý muốn là, Dự Lâm Vương là người “Hi sinh”, khiến cho phi tần hậu cung đều giáo dục con cái không được tham ăn, cố gắng giữ vệ sinh khoang miệng cùng sớm thành thân... tuy những điều này không liên quan đến nguyên nhân mọc răng khôn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Hàng Yêu Phục Ma

Đêm đã khuya, trên con đường phía Tây Hoàng cung, một đám cung nữ cùng thái giám trên tay đều cầm đèn lồng đi thẳng hàng thẳng lối, đi giữa đội ngũ đó, là hai nữ tử xinh đẹp uyển chuyển lộng lẫy rung động cả đông tây —— Thực phi cùng Dự phi.

Hai người này vừa mới uống rượu cùng Huệ phi về, để cho tỉnh rượu, nên không vội vàng quay về, mà sánh vai nhau đi dạo, vừa đi vừa tán chuyện cho bớt độ cồn trong người.

Quyển Trúc cung của Thực phi và Hoà Anh cung của Dự phi chỉ cách nhau một con đường, cũng coi như hàng xóm, mà Đồng Thương cung của Huệ phi lại ở đầu bên kia, mỗi lần đến đi đều phải đi gần hết hậu cung. Trên đoạn đường này, có một chỗ, bình thường hai người đều đi vòng để tránh đi, đêm nay không biết là say rượu thêm phần can đảm hay là say rượu đến hồ đồ rồi, mà hai nàng đều không để ý, ung dung thoải mái đi về hướng đó.

Chỗ đó tên là Tuy Hạc cung, dù sao đây cũng chỉ là một cái tên, nhưng người trong cung khi nhắc tới chỗ này, thường dùng từ “Chỗ đó” để thay thế, cộng thêm giọng điệu cùng vẻ mặt thần thần bí bí. Đúng vậy! Tuy Hạc cung chính là nơi dùng để giam giữ nữ tử hậu cung, dân gian hay gọi là —— lãnh cung.

Lúc này ban đêm không trăng không gió, ánh sáng mờ ảo phủ lên con đường trải đá, mà dường như để phối hợp với bầu không khí, ngay lúc đoàn người đi qua cửa trước Tuy Hạc cung, bỗng dừng một con gió kỳ dị thổi đến, làm mọi người vội vàng dừng lại giơ ống tay áo lên chắn lại, vì phải đưa tay lên chắn gió, đầu Dự phi tất nhiên là nghiêng về hướng lãnh cung, một giây sau hồ hấp ngừng lại

“Quý á á á!”

Tiếng kêu thê lương vang lên tận trời... Có lẽ tiếng quý kêu cũng chỉ đến được trình độ này.

Bỗng vang lên giọng nữ với tông cao vút dẫn tới hiệu ứng cánh bướm, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng cũng bị Dự phi dọa cho bay mất tám chín phần hồn. Đã có cảm giác sợ hãi từ trước, lại nhìn thấy cảnh tượng trong lãnh cung, lập tức mặt cắt không còn một giọt máu.

(*Hiệu ứng cánh bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian.*)

Trong viện vắng vẻ trống không, vắt trên một cây đại thụ màu đen rậm rạp, là một dải lụa màu trắng, phát phơ bay theo gió.

Lãnh cung là chỗ thế nào? Đó là chỗ bất luận là triều đại nào đều có thể đăng quang “Top 10 những chuyện quái dị của Hoàng cung”! Cho dù không tính đến chuyện Dự phi này, thì cũng không hề thiếu lời đồn yêu ma quỷ quái, nhưng mà cùng một câu truyện một đồn mười, mười đồn trăm, huống chi lần này có tận 14 người chứng kiến, trong đó lại còn có 2 vị phi tần hậu cung.

“Kết quả sao? Các người không nhìn rõ ràng đã chạy tắt rồi?”

Ngày hôm sau, Hoàng hậu hỏi thăm hai vị đương sự trong hội nghị tổng kết sự kiện ma quỷ

“Nương nương! Là quý! Là quý đấy! Ai còn dám vào đó xem nữa!”

“Chỉ nhìn thấy một bóng trắng, đã nói đó là quý, các muội muội có phải quá yêu đuối không?”

Cung phi không hài lòng than thở, còn có cảm giác vui mừng khi thấy người khác gặp họa

Người mà ở đó xem, chẳng biết còn đến mức nào nữa! Dù sao lời này Dụ phi cùng Thục phi đều không nói ra miệng

“Nếu không thì là gì nữa! Chiều cao bằng người, hai tay buông thông, treo lửng lơ giữa không trung, không phải là quý treo cổ thì còn là gì nữa?”

“... .. Cũng có thể là... chần mèn gì đó?”

Ninh phi nhẹ nhàng đề xuất ý kiến của mình, đòi lấy một cái lờm của Dụ phi

“Tỷ tỷ, tuy ta không có nhiều kiến thức, nhưng chần mèn thì vẫn có thể nhận ra, cái bóng đó rõ ràng là ở tư thế này...” —— Dụ phi tạo dáng thành quý treo cổ kinh điển —— “Làm sao có thể là chần mèn được! Hơn nữa, chỗ đó lấy đâu ra chần mèn chứ!”

Hoàng hậu ho khan hai tiếng, ý bảo nàng muốn phát biểu

“Bất kể là chần mèn, hay khăn bàn, vấn đề là triều đại này còn chưa có nữ tử nào bị biếm vào chỗ đó, càng không có người thắt cổ tự sát trên cây.”

“Cũng có khả năng là tiền...”

Thục phi vừa định nói cũng có khả năng là tiền triều, bỗng dừng ý thức được nói câu này chẳng khác gì đắc tội Thái hậu, cho nên lập tức sửa miệng

“Cũng có khả năng là tiền tiền triều...”

Dù sao quá Hoàng thái hậu đã sớm qua đời, sẽ không có ai trách nàng tội bất kính

Ngay lúc đám nữ nhân đang người một câu ta một câu thảo luận và nghiên cứu vấn đề này, thì cung nữ Hoàng hậu phái đi điều tra Tuy Hạc cung đã trở về

“Có phát hiện được gì không?”

“Khôi bầm nướng nướng, không phát hiện được gì, trong nội cung trống không”

Cuối cùng, hội nghiên cứu và thảo luận cũng chẳng ra được kết quả gì, Hoàng hậu đành phải đặt chuyện này sang một bên, thuận tiện ra lệnh không được bàn tán. Nhưng Hoàng cung là nơi nào chứ? Đó là vùng đất mìn của việc buôn bán tin tức! Chuyện lãnh cung có quý chưa đầy thời gian một chén trà, ai ai cũng đã biết.

Có những chuyện, một khi đã có mìn đầu, thì sau đó sẽ đến như bão táp mưa sa; hoặc là nói có những chuyện, trước kia thật ra đã sớm tồn tại, chỉ cần một cái cớ là đồng loạt xuất hiện.

Từ sau khi Dụ phi và Thục phi nói nhìn thấy quý treo cổ ở lãnh cung, cứ qua tai một người là lại biến tấu một lần. Cái gì mà nghe được tiếng hài nhi khóc, nghe được có tiếng người chửi bậy, cũng có người nói nhìn thấy nữ quý bạch y, nhưng mà càng thổi phồng hơn, nói là nhìn thấy hàng loạt bay trong không trung.

Lúc này, cái tên Tuy Hạc cung đã không còn tượng trưng cho lãnh cung, mà nói là địa ngục U Minh lại càng chính xác hơn.

Dù sao nói đi cũng phải nói lại, tất cả mọi chuyện đều không vượt ra khỏi phạm trù “Chuyện phiếm sau bữa cơm”, cho đến khi Thái hậu nhúng một chân vào, thì bất quý mới đưa lên làm chuyện quan trọng chính thức

“Nhưng mà... những người được phái đi xem xét, đều không phát hiện được gì!”

Hoàng hậu trả lời Thái hậu như thế, dù sao những chuyện này chỉ qua miệng mà không có bằng chứng xác thực, nếu làm hành động gì đặc biệt ngược lại sẽ đánh mất thể diện, làm người khác lại cho rằng có việc gì trái với lương tâm.

“Lần nào người cũng phái người đi tra xét ban ngày, có thể tra ra được gì chứ? Tiểu hài tử ba tuổi cũng biết, quý đều phải đến tối mới đi ra.”

Thái hậu dùng giọng điệu “Ta là người từng trải” để giảng giải

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ Thái hậu muốn đi vào buổi tối?”

Dụ phi nghĩ tới cảnh tượng đêm đó là da đầu lại run lên, hiện giờ giữa ban ngày ban mặt nàng còn chẳng dám tới gần Tuy Hạc cung, huống chi là buổi tối!

“Thái hậu, chúng thần chung quy đều là nữ tử tay trái gà không chặt... Còn đám cung nữ thái giám... sợ rằng chẳng có mấy người có ích, mà chỗ đó lại không thể để cho cấm quân đi lung tung, huống hồ càng nhiều người tham dự càng truyền ra nhiều lời đồn!”

Hoàng hậu chọn sách lược mềm dẻo để ra tay, hi vọng Thái hậu quên đi ý nghĩ đó trong đầu

“Vậy thì gọi Thiên Thừa đi, đều là người trong nhà, lá gan Thiên Thừa cũng lớn, không phải là xong sao!”

Thái hậu đơn giản đáp lại lời Hoàng hậu, rút được kết luận như vậy, bóp nát triệt để hy vọng của Hoàng hậu.

Thế là, tổ đội bất quý đặc biệt đã được thành lập bao gồm Dự Lâm Vương, Thái hậu, Cung phi, Khang phi, Ninh phi, Dụ phi, Thục phi, Huệ phi + rượu trắng. Hoàng hậu lấy lý do “Trong cung công việc bận rộn”, rồi rút lui khỏi tổ, mà Dụ phi cùng Thục phi tuy cũng có ý muốn rút lui, nhưng lại bị Thái hậu vu vào tội “Yêu ngôn hoặc chứng” mà xử phạt, đánh phải rung rung tham gian, trong lòng kháng nghị “Đãi ngộ khác biệt! Kỳ thị một cách trần trụi mà!”

Trăng sáng sao thưa, gió thổi vì vu. Lẽ ra, một cơn gió mát thổi giữa đêm hè là một chuyện rất thư thái, mà lại làm các phi tần lông tơ dựng đứng, cứ như có một bàn tay ma quỷ lướt qua vai các nàng.

“Tĩnh cảnh này làm cho ta nghĩ đến một câu chuyện, cũng vào thời điểm này, một đám lửa hành...”

“Thiên Thừa à, truyện kể ấy, chờ chúng ta bất quý xong rồi hãy kể, dù sao hiện tại phải tiết kiệm khí lực”

Ở đây người duy nhất đã chính tai nghe Dự Lâm vương kể chuyện —— thật ra là mới kể được một nửa —— chính là Thái hậu đã kịp thời ngăn cản ý đồ của Dự Lâm Vương. Đùa chắc! Mọi người đang đi bất quý đây, nếu để Thiên Thừa kể chuyện ngay lúc này, chẳng cần đợi quý xuất hiện, mọi người đã bị Thiên Thừa hù chết ngất rồi.

Tuy Hạc cung dưới ánh trăng, mông lung và mờ mịt, giống như một ngôi mộ tĩnh lặng, cùng lắm... cũng chỉ có vậy mà thôi, nếu bỏ qua những lời đồn đại kỳ quái, thì lãnh cung là nơi chẳng có gì đặc biệt để mà nhắc tới, sở dĩ khi nhắc đến tên làm mọi người trong cung biến sắc, có lẽ là do tâm lý ám thị.

“‘Cung môn tiêu sất lãnh tự thu, hương hoa lạc tận, đoạn tràng lệ tàn lưu’ có lẽ chính là bầu không khí thế này đây”

(*Dịch tạm: Cửa cung đầu hiu lạnh tựa thu, hương hoa tán đi mất, chỉ còn lại lệ buồn đau*)

Bản sự tức cảnh sinh tình của Khanh phi từ trước đến giờ không vì địa điểm hoặc thời gian mà bị phai nhạt

Nhưng mà ngay lúc này trong bầu không khí tĩnh lặng không một tiếng động, có tiếng nước nở bông dung khuếch tán theo gió ra xa, một tiếng, một tiếng, lại một tiếng nữa, giống như tiếng khóc của trẻ nhỏ không thể ngủ yên, xung quanh cực kỳ tĩnh lặng lại càng làm tôn lên tiếng nỉ non này.

“Quý! Quý đây á á á!”

Thần kinh căng như dây đàn của Dụ phi cùng Thục phi rốt cuộc cũng đứt phụt, lúc này không còn nghĩ gì đến hình tượng hay quy củ, một trái một phải ôm chặt hai cánh tay của Dự Lâm vương, sống chết cũng không buông, Cung phi bám lấy Khanh phi, Khanh phi đỡ Ninh phi, Ninh phi ôm lấy Huệ phi, Huệ phi thì mở nắp bình rượu chuẩn bị tu.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh!”

Thái hậu đã sống bao nhiêu năm nay cũng không phải để bỏ không, lúc này tuy tim đập thình thịch, nhưng vẫn không quên áp chế tổ viên sắp loạn, đồng thời phân phó Dự Lâm Vương cùng đám thái giám nhanh chóng tìm ra chỗ phát ra âm thanh.

Đôi mắt của Dự Lâm Vương dưới ánh trăng sáng quắc như mặt trời, hẳn hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi, ngược lại adrenalin tăng rất cao. Đã nghe kể nhiều chuyện quý dị như thế, hôm nay có người bảo hấn tiền lên —— mặt đối mặt! Lập tức nín thở tập trung tinh thần lắng nghe âm thanh kia, chỉ chốc lát sau, vung tay lên, dẫn theo một đám thái giám chạy vào Tuy Hạc cung.

Mất đi nam giới duy nhất đáng tin cậy ở đây, đám phi tần đành phải run run đứng tại chỗ, căng căng thẳng khẩn trương nghe ngóng động tĩnh xa xa. Mà con người khi căng thẳng, thính giác hình như càng linh mẫn hơn, đám phi tần đều nghe thấy xa xa trong Tuy Hạc cung có tiếng mọi người đi đi lại lại, rồi đột nhiên tiếng khóc lớn hơn, còn cộng thêm tiếng kêu ré phần nộ... Há? Sao nghe như tiếng mèo kêu thế nhỉ?

Sau đó đám thái giám ôm một tổ “quý” đi ra —— đám mèo con!

Còn Dự Lâm Vương đi ở phía sau tay xách cổ một con mèo già vẫn đang cào hấn điên cuồng không ngừng, trên mu bàn tay đã lưu lại nhiều vết tích chiến đấu.

“Các ngươi xem xem! Còn có điểm nào là uy nghi Hoàng thất không! Lại còn bị mấy con mèo dọa thành như vậy! Còn ra thể thống gì nữa!”

Sau khi tra ra manh mối chân tướng, Thái hậu bắt đầu nói như bắn pháo, đám phi tần cũng cảm thấy rất mất mặt, ngượng ngùng đứng phía sau Thái hậu chuẩn bị rời đi. Dụ phi đi sau cùng đội ngũ, vẫn nhìn không được nhìn lại cung điện đen thui phía sau lần nữa, trong lúc lơ đãng, dưới chân phát ra tiếng “ken két” dưới chân, nàng cúi đầu nhìn, lập tức hô hấp lại ngừng bật

“Quý á!”

“Dụ phi! Ngươi vẫn còn chưa ngừng sao!”

Thái hậu phần nộ quát cô con dâu tất cả mọi thứ đều gọi là “quý”, lại nhìn thấy Dự Lâm Vương vẻ mặt nghiêm túc đánh giá đám đất dưới chân Dự phi.

Nơi đó lộ ra một đoạn xương trắng!

Có khả năng xuất hiện án mạng, như vậy chuyện này không chỉ là sự kiện đơn thuần trong cung nữa. Sáng sớm hôm sau, không chỉ Hoàng hậu, mà ngay cả Hoàng đế cũng đi tới Tuy Hạc cung xem xét hiện trường. Còn có một số những người chịu đựng được cũng đến xem, ví dụ như Cung phi, còn về phần Thái hậu... ngay đêm bà phát hiện đoạn xương trắng như được uống thuốc kích thích, tinh thần dâng cao đến tận lúc này.

Dự Lâm Vương chỉ huy mấy thị vệ cường tráng đào bới hết lớp đất đá dưới cây tùng kia, quả nhiên, ngoại trừ đoạn xương cốt lộ ra ngoài, thì dưới đám bùn đất còn chôn không ít xương cốt. Nhưng mà sau khi Dự Lâm Vương xem xét... hoàn toàn không ghép được cái đầu.

“Chẳng lẽ là thi thể nữ nhân không đầu?”

Kể cả Thái hậu là người ngoài ngành mà cũng nhìn ra đám xương nào không có cái nào có thể coi là đầu

“Thiên Thừa, rốt cuộc là xương cốt gì đây?”

Hoàng đế hỏi đệ đệ vẫn đang nhìn xương cốt chăm chú, phát hiện trên mặt hấn sự nghi ngờ càng lúc càng cao. Ngay lúc Hoàng đế định thúc giục, thì bên ngoài bỗng dung truyền tới tiếng huyên náo

“Điện hạ, Hoàng thượng có lệnh, người không có phận sự không được vào!”

Đang đột phá tuyến phong tỏa của bọn thị vệ chính là Tịnh Hải Vương cùng bốn vị công chúa, dù sao đều là thiên kim quý thể, bọn thị vệ cũng không dám mạnh tay chặn lại, mấy tên tiểu quý xoay trái xoay phải là chen vào được.

“Phụ hoàng, mọi người thế này là làm gì đây!”

Lãnh cung xuất hiện nhiều người như vậy hiển nhiên vượt qua sự tưởng tượng của Tiểu Tiễn, hấn chẳng những rất khó hiểu, thậm chí còn lộ ra sự khản trương.

“Các con tới đây làm gì?”

Hoàng đế nhíu mày hỏi, theo lẽ thường, mấy tiểu quý này không nên xuất hiện ở chỗ này mới đúng. Hoàng hậu vốn định ngăn đám trẻ nhỏ không để đám nhỏ nhìn thấy hiện trường, mà lúc này lại chú ý đến con gái lớn hình như đang giấu gì sau lưng.

“Trình phong, trong tay con là cái gì?”

Đại công chúa lúc đầu còn cố gắng giấu giếm, cuối cùng không đấu lại người lớn, đành phải mở ra cái bao bọc giấu ở sau lưng, bên trong bao là một ít xương cốt...

“Các con giải thích đi, rốt cuộc là thế nào?”

Hoàng đế thờ phào, dùng ánh mắt bắn phá đám con gái. Người sáng suốt thì chỉ cần nghĩ sơ qua cũng ra, bao xương cốt rõ ràng là cùng một loại với đám xương cốt chôn dưới đất, nếu như là xương người, haizz! Thì quả thật là chuyện đùa quốc gia rồi!

Cuối cùng, căn cứ vào lời khai báo của “người đáng nghi”, thị vệ đã tìm được một con chó nhỏ sâu trong cung điện, nhưng chưa đăng ký danh mục hộ khẩu sùng vật, mà trong chỗ khác của cung điện Tử công chúa còn để đám mèo con khóc rống vì đói.

Lãnh cung quản lý rất lỏng lẻo —— chuyện này đã nằm trong sự liệu của Hoàng hậu, nhưng lại có thể để Hoàng tử và các Công chúa nuôi dưỡng chó hoang mèo hoang, thì vấn đề này rất nghiêm trọng rồi, bởi vì ngay cả tiểu hải tử còn lên vào được, Hoàng hậu không thể không suy xét đến khả năng có người có ý đồ lợi dụng nơi này giả thân giả quý, cho nên những người có khả năng xuất nhập Tuy Hạc cung đều phải điều tra.

Kết quả điều tra có thể nói là vượt quá sự tưởng tượng của đám chủ tử luôn nhìn lãnh cung từ xa, ngay cả Hoàng hậu luôn thông minh nhanh trí cũng không ngờ đến, Tuy Hạc cung, mảnh đất này lại được ưa chuộng như thế!

Lén tới chỗ này uống rượu bài bạc, thân mật hẹn hò cũng không phải nói đến, thậm chí, Hoán Y cục còn thừa dịp buổi tối đến chỗ này hong khô y phục? ! Quân sự mồ hôi lạnh chảy ròng ròng giải thích y phục trong cung được dệt bằng vải, bọn họ không còn chỗ nào để hong khô,....

Nhìn qua từng mảnh lụa trắng thượng hạng, Hoàng hậu bỗng dung nhớ đến lời đồn nữ quý mặc đồ trắng bay bay giữa không trung

Cuối cùng, hoàng hậu không thể không ra mệnh lệnh, ý chung quy là “Tuy Hạc cung là tư sản trọng yếu của Hoàng gia, không được chuyển sang sử dụng vào việc khác, không được gấp gờ hẹn hò, không được có những hành vi vi phạm pháp luật”!

Về phần Dự phi cùng Thục phi tự mình nhìn thấy quý treo cổ kia, tuy rằng về sau không còn phát hiện manh mối nào nữa, nhưng từ nay về sau hai nữ nhân này không còn dám nghĩ thêm nữa. Dù sao buổi tối ở lãnh cung náo nhiệt như thế, cho dù không có quý, thì cũng sẽ không muốn đến nơi đó.

Chương 10: Không Thể Hiểu Nỗi?

“Hoàng hậu nương nương, Lỗ Nhân công...”

“Nương nương! Không còn thời gian nữa rồi người mau nghĩ biện pháp đi ~”

Vang lên gần như đồng thời với giọng nói của cung nữ là một tiếng nói cao vút lạnh lạnh, không kịp đợi cung nữ bấm báo xong, người nói ra câu này đã như mũi tên bay thẳng vào Hoàn Khôn cung.

Hoàng hậu thở dài, xoa xoa huyết Thái Dương, sáng sớm lúc biết sứ đoàn Tây Nhung vào đến kinh thành, bà đã biết chạy không thoát khỏi kiếp nạn này.

Quả nhiên, miệng chúm chím của Lỗ Nhân công chúa vừa mở ra, đã làm cho Hoàng hậu bức bối đến tận bữa trưa. Nội dung hả... vẫn nói đi nói lại một vấn đề, là nàng không muốn gả đến Tây Nhung ra sao, nào là tình yêu Tổ quốc lớn thế nào...

“Nếu như Hoàng huynh có tình bức muội gả đi, muội sẽ lấy cái chết để chứng minh!”

Câu nói đầy tức giận tổng kết lại của công chúa.

Hoàng hậu khẽ đưa tay lấy chén trà, từng từng hơi trà che khuất biểu tình hờ hững trên khuôn mặt nàng. Không thể trách Hoàng hậu máu lạnh được, nếu như Lỗ Nhân công chúa thực sự hành động như lời đã nói, thì đã chết đi vô số lần rồi.

Lỗ Nhân công chúa, muội muội của Hoàng đế, bằng tuổi Dự Lâm Vương —— nói cách khác là vừa tròn hai mươi. Nhưng mà nam nữ có sự khác biệt, nữ từ hai mươi tuổi đều đã có hài tử gọi là nương (*mẹ*), cho nên Lỗ Nhân công chúa đã xứng danh là nữ thanh niên lớn tuổi, cũng là công chúa duy nhất đồng lứa còn chưa lấy chồng.

Về phần nguyên nhân, nói đơn giản là khó tính, nhưng mà từ này cũng không đủ để nói lên vấn đề. Tại vì trong mắt Lỗ Nhân công chúa, thì không ai là không có khuyết điểm gì đó —— dù sao cũng chẳng có ai hoàn mỹ, điều này cũng không tính là quá bất thường, vấn đề là trong mắt Lỗ Nhân công chúa, thì không có khuyết điểm nào không thể trở thành khuyết điểm trí mệnh! Có thể là tóc dài hay ngắn, móng tay ngắn hay dài... đều có thể biến thành cặn bã trong mắt nàng ấy.

Đụng phải cá tính thế này, đến ngay cả Thái hậu cũng nào cũng muốn nổi dây tơ hồng cũng chẳng có hứng thú, sau khi Lỗ Nhân công chúa phê bình hết những người nhân trung long phượng thành Thái hậu tiến cử thành đám gà vịt lông rụng hết, thì Thái hậu đã không còn để ý đến việc hôn sự nàng ấy nữa, cho nên khi nàng ấy khóc suốt suốt kể khổ với Thái hậu nói không muốn gả về phía Tây, thì Thái hậu chỉ nói có một câu.

(*Nhân trung long phượng: rồng phượng giữa loài người, ý chỉ người giỏi, người có tài*)

“Sớm nghe lời ai gia nói gả cho người ta thì đã chẳng có chuyện này!”

Tuy rằng việc xe duyên tơ hồng, dẫn mối xem mắt của Thái hậu phần lớn là không thành công, nhưng mà Hoàng hậu cảm thấy câu nói lần này là rất đúng.

“Người Hồ tính cách mạnh mẽ, có lẽ so với tính tình Quang Du cũng không tính là gì, hơn nữa hiện giờ muội ta còn được chọn nam nhân nữa chắc? Không gả đến nước khác thì gả cho ai đây!”

“Nhưng mà Hoàng Thượng, thần thiếp thấy tính tình Quang Du như thế... có gả đi cũng làm mọi người thấy không yên tâm... Nếu sang bên đó lại vẫn cố chấp như thế, không phải lại biến thành chuyện xấu sao...”

Hòa thân ấy, tất nhiên là hy vọng hai bên càng thân hơn, Hoàng hậu hoài nghi Lỗ Nhân công chúa có thể sẽ không thuận theo sẽ làm tổn thương hoà khí hai nước, cho nên tuy phản ứng lạnh nhạt khi công chúa khóc lóc kể lể, nhưng đến tối vẫn phải nói đôi lời với Hoàng đế.

“Về điều này...”

Hoàng đế ghé sát bên tai Hoàng hậu nói thầm.

“Thật ra trăm đã gặp qua vị Vương tử đó, cảm giác là không tồi, hơn nữa mẹ thân sinh ra hẳn là người Hán, chính là giao thoa giữa hai dòng máu Hồ Hán, cho nên cho dù không phải để hoà thân thì cũng là một nhân tuyển không tồi cho chức vị phi mã! Quang Du đã xem xét toàn bộ nam tử trong triều mà vẫn không vừa ý, có lẽ vị vương tử dị quốc này sẽ làm muội ấy vừa ý!”

Hoàng đế cảm thán tận đáy lòng, một câu kể trần thuật, nhưng cũng là hy vọng trong nội tâm. Hoàng hậu nghe xong, suy nghĩ một lát, nảy ra sáng kiến, thế là khuyên nhủ Hoàng đế lấy danh nghĩa Thái hậu chiêu gọi vị vương tử kia đến Hoàng cung gặp mặt. Thứ nhất là để tự nàng đánh giá, đồng thời đáp

ứng được đam mê xem náo nhiệt của Thái hậu, thứ hai là có thể an bài cho Lễ Nhân công chúa được gặp trước, đáp án thoả đáng cho ba lần bốn lượt nằng vào cung khóc rống.

Hoàng đế ngẫm lại, không có lý do gì để phản đối, vì vậy chuẩn tấu.

Ngày chính thức gặp mặt, không chỉ Thái hậu, Hoàng hậu chư vị phi tần ai cũng không dám bỏ qua vụ náo nhiệt này, Lễ Nhân công chúa ẩn thân phía sau bình phong, nhìn chăm chăm vào bóng hình bên ngoài màn trúc như đang thăm dò con mồi.

Bên ngoài rèm, vương tử Tây Nhung, tuy rằng không nhìn rõ được diện mạo, nhưng mà có vẻ là người sáng sủa hoạt bát có đường nét góc cạnh – mọi người đều tin rằng khuôn mặt cũng không đến mức xấu quá đi.

Vương tử cung kính hành lễ theo lễ tiết người Hán với Thái hậu ngồi chính giữa phía sau rèm, dùng Hán ngữ để tự giới thiệu tên tự là Chính Khang Nguyên.

“Tiểu Vương Thi Đột Tổ Lợi, bái kiến Hoàng Thái hậu.”

Hoá ra đây chính là “giao thoa Hồ Hán”... Thái hậu tận mắt thấy vương tử ngoại tộc lại dụng tâm với Hán học, trong lòng dâng lên cảm giác tự hào tiếng Hoa, vừa định đánh giá ấn tượng đầu tiên không tồi, thì câu ân cần thăm hỏi tiếp sau của vương tử lại làm tất cả hoá thành mây khói.

”Tiểu Vương Thi Đột Tổ Lợi, bái kiến các vị mẫu thân”

“...”

Hoàng hậu định mở miệng, nhưng lại ngậm lại, mấy lần muốn nói lại thôi, mà cũng không biết nên hỏi từ đâu, không biết từ “mẫu thân” trong phát âm của Hồ ngữ là “nương nương”, hay là vương tử nhất thời căng thẳng mà làm vai vế?

Ngược lại vị phiên dịch tùy thân đứng cạnh vương tử lại rất thoải mái giải thích hiểu lầm, hoá ra là vương tử nhầm lẫn ý nghĩa 2 từ “nương nương” và “nương” (*mẹ*), tự mình sửa lại cách xưng hô. Bồi tội với chư vị phi tần xong, phiên dịch lại dùng Hồ ngữ nói thầm với vương tử gì đó, xem vẻ mặt, có lẽ là đang chỉ lại vương tử sự khác nhau về bản chất giữa “Nương nương” và “nương”.

Nhưng mà phản xạ của phiên dịch thành thạo tự nhiên như thế, làm người khác cảm thấy hấn gặp phải tình huống như thế này không chỉ một hai lần, quả nhiên...

Vương tử nói “Có thể lấy được công chúa làm vợ, tiểu Vương có thể mỉm cười nơi chín suối.”

Phiên dịch giải thích “Điện hạ nói là người rất vui mừng.”

Vương tử nói “Nghe nói dung mạo của công chúa đủ để đe dọa cả động vật.”

Phiên dịch giải thích “Điện hạ nghe nói công chúa có vẻ đẹp chim sa cá lặn.”

Vương tử nói “Hi vọng Tiểu Vương có thể cùng công chúa thành một giuộc.”

Phiên dịch giải thích “Điện hạ hi vọng được nhân duyên trời định với công chúa.”

“Ta nghĩ, mẹ thân sinh của vị vương tử kia có lẽ chưa từng đọc sách?”

Nhìn hai bóng người vừa rời khỏi Nhạc Ninh cung, Khang phi bất mãn nói một câu. Nàng chính là một tài nữ, tất nhiên là phản cảm với hành vi không dạy chữ cho con cháu, hiện giờ đã quy kết vị quý phụ nào đó ở tít tận Tây phương xa xôi vào đám người mù chữ rồi.

“... Dù nói thế nào, chỉ vì vài câu nói mà đã đánh giá hấn là không nên, hấn đã ưa thích văn hoá triều ta đến vậy, có lẽ sẽ đối xử rất tốt với công chúa...”

Ninh phi lương thiện đã đem mọi chuyện hướng về điềm tốt

Dù sao mấu chốt của việc gặp mặt lần này hoàn toàn không phải để khảo sát cấp bậc ngôn ngữ của vị Vương tử này, nghĩ đến đây, Hoàng hậu lập tức gọi Lễ Nhân công chúa đang ở phía sau bình phong ra, hỏi cảm nhận của nàng.

“Muội không thích!”

Công chúa trịnh trọng nói ra ba chữ.

“Vi sao? Ngôn ngữ nói chuyện sau này có thể sửa đổi mà.”

Dụ phi Thục phi khó hiểu hỏi lại, qua hai nàng xem xét, vị vương tử ngoại tộc này ngoại trừ việc nói chuyện hơi khó hiểu, thì những việc khác không thành vấn đề.

“Ai nói là vì vấn đề đó chứ? Da hấn đen như vậy, bổn công chúa không thích da đen!”

“Ta lại thấy cũng được đó chứ, hiếm có người Hồ nào trắng hơn điện hạ đây, hơn nữa hình dáng có vẻ săn chắc, khoẻ mạnh!”

Đối với dưỡng da làm đẹp rất tâm đắc, Cung phi giải thích.

“Lần trước giới thiệu cho con Lục công tử, con còn nói là người ta là cương thi!”

Thái hậu vừa nghĩ tới lần gần đây nhất là lại tức giận.

“Dù sao thì con cũng không thích! Họ của hắn thật khó nghe! Thi Đột, thi thể, vừa xui xẻo vừa u ám! Nếu mà gả cho hắn rồi, về sau con sẽ bị gọi là Thi Đột phu nhân, hoặc là Thi Đột thị... AAA! Thật là ghê tởm!”

“... Ai nói thế, trong tiếng Hồ chắc chắn là một từ rất hay.”

Khang phi tri thức uyên bác phỏng đoán.

Nhưng bất luận là mọi người khuyên bảo thế nào, Lỗ Nhân công chúa vẫn ở thế bình đến tướng ngăn, nước dâng đất chặn, lúc nào cũng có thể tìm ra được tật xấu để nói. Trong mắt mọi người Vương tử Thi Đột chỉ có một điểm yếu duy nhất là nói Hán ngữ kém, nhưng trong mắt công chúa thì hình tượng không đáng nhắc tới, bởi vậy cũng nhìn ra được đặc thù nhìn tật xấu của Lỗ Nhân công chúa – đó chính là nàng ta từ trước đến giờ đều không coi vấn đề cốt yếu làm trọng điểm, mà chỉ chăm chăm nhìn vào những điểm thứ yếu.

“Trời ạ! Đúng là không thể nói nổi nữa! Ta với hắn hoàn toàn không hợp nhau!”

Vài ngày sau ngày gặp mặt, Lỗ Nhân công chúa lại một lần nữa vọt vào Hoàn Khôn cung, trong tay cầm một tờ giấy, không ngừng múa may.

“Thế thì sao?”

Hoàng hậu mặt tỉnh bơ hỏi lại.

“Nhìn xem thư Vương tử thi thể viết lại cho muội này, hắn có biết muội nói cái gì không chứ!”

“Muội đã thư từ qua lại với đối phương?”

Hoàng hậu nghe đến đó không khỏi nhướn mày, nam nữ chưa chính thức kết hôn, thì cho dù nhìn lén qua rèm đã là không tuân theo thể chế, tiểu cô tử (*cô em chồng*) này lại còn dám viết cả thư từ trao tay!

“Thế thì sao! Hoàng huynh với mọi người đều muốn đẩy ta xuống hố lửa, ta đành phải tự cứu mình chứ!”

Quy củ? Hừ! Cái đó được lập ra không phải để phá sao!

Hoàng hậu lắc đầu bất đắc dĩ, dù sao nàng không cùng huyết thống với công chúa, là người họ khác, tất nhiên cũng không nên nói quá nghiêm khắc.

Thấy trên giấy có mùi thơm anh thảo kia, có mấy chữ viết tay nhỏ nhỏ – “Cảm tạ công chúa điện hạ đã có ý với tiểu Vương, Tổ Lợi chịu không nổi vinh dự này” – ngoại trừ mấy chữ diễn đạt hơi khó hiểu, thì không có vấn đề gì cả.

“Thư này có vấn đề gì sao?”

“Bức thư này không có vấn đề gì, nhưng mà ý trong thư đề hỏi âm thì cực kỳ cực kỳ có vấn đề!”

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Hoàng hậu, Lỗ Nhân công chúa kể lại một lượt bức thư nàng ta viết cho vương tử Thi Đột, đại khái là nàng tự nói đáng về mình trở nên xấu xí, tích cách thì mạnh mẽ ra sao, mệnh khắc chồng khắc quốc ác liệt thế nào...

“Đã nói đến như vậy rồi, hắn có phải đầu óc có vấn đề không!”

Lỗ nhân công chúa trực tiếp bỏ qua vấn đề ngôn ngữ mà trách móc tâm thần đối phương có vấn đề, mà Hoàng hậu thật ra cũng rất mờ mịt, con người có thể làm được chuyện hoang đường, trong đầu chứa những từ ngữ hoang đường thế, có tính là bình thường không?

Nhưng mà đối với hôn nhân, Hoàng hậu không giống Hoàng đế, nàng có những hành động thiên về nữ tính hơn. Cho dù liên hôn giữa hoàng gia không cần phải cảm sát hài hoà, tương thân tương ái, nhưng cũng không thể bị rạn nứt. Tuy rằng nhà trai xem ra không hề có ác ý, nhưng mà... Hoàng hậu lại quay sang nhìn Lỗ Nhân công chúa đang trong con thịnh nộ... Ngược lại nhà gái rất có khả năng bùng nổ.

Vì không để nhân phẩm một thiếu nữ biến thành vấn đề quốc gia, cuối cùng, Hoàng hậu đã đưa ra một quyết định.

Hôm nay, hành trình của Vương tử Thi Đột là đến bái kiến Hoàng đế. Tuy lần trước đã nói chuyện không chính thức trong mấy bữa tiệc, nhưng lần này dù sao cũng là chính thức trao đổi nội dung hoà thân, cho nên sáng sớm hắn đã rửa mặt mặc đồ chỉnh chu, lúc ra đến cửa còn không quên cất tờ giấy đã chuẩn bị xuống dưới tay áo.

Tờ giấy này hà, trong lòng Vương tử lại cảm tạ ý tốt của Hoàng hậu thêm một lần nữa, đặc biệt bí mật cho hắn biết sở thích cùng kiêng kỵ của Hoàng đế! Người Trung Nguyên thật là thân thiện mà!

Hoàng đế dự định tiếp kiến Vương tử Tây Nhung tại Cung Thần điện. Bởi vì có khả năng sẽ nhắc đến vài hiệp nghị bí mật khi gặp mặt, cho nên tiến vào đại điện chỉ có Vương tử Thi Đột và phiên dịch của hắn, mà Hoàng đế sau khi thấy phiên dịch thì phát tay ra hiệu hắn cũng lui ra đi.

“Điện hạ Tổ Lợi Hán ngữ lưu loát, cần gì đến người phiên dịch.”

Không đợi đối phương phản ứng kịp, Hoàng đế đã mở miệng trước. Thật ra đây cũng là chủ ý của Hoàng hậu, Hoàng đế đương nhiên cũng thích càng ít người ngoài càng tốt.

Vương tử Thi Đột nhớ đến trong tờ giấy có ghi Hoàng đế nói một là một, nói hai là hai, nên cũng thuận theo ý Hoàng đế. Phiên dịch khổ sở nhìn lướt qua chủ nhân, nhưng mà Vương tử hình như không để ý, đối với Hán ngữ – trong thâm tâm Vương tử vẫn luôn có sự tự tin chẳng biết từ đâu mà ra.

Câu nói đầu tiên, là Vương tử Thi Đột nói. Hắn cẩn thận đánh giá triều phục hôm nay của Hoàng đế, kết hợp với kiến nghị của Hoàng hậu “Hoàng đế rất thích người khác khen đáng vẻ”, nên mở miệng nói.

“Hoàng Thượng hôm nay đúng là càng nhìn càng rực rỡ chói mắt, so với những lần gặp mặt trước đây lại càng hình người dạng chó hơn!”

Hoàng đế đầu tiên là sững sờ, sau đó kinh hoàng, về sau giận dữ, cuối cùng là vẻ mặt mờ mịt, hắn thật sự không biết lời này của đối phương có ý gì, nếu như mắng hắn, thì sao lại có người mắng trực tiếp như thế? Cũng may hôm nay hắn đội mũ miện có mười hai chuỗi ngọc, hàng châu lay động che mất sắc mặt không ngừng biến hoá của hắn.

Nhưng mà nhìn không thấy sắc mặt đối phương, hoặc là không nhìn tới sắc mặt đối phương, đối với Vương tử Thi Đột mà nói cũng không phải là chuyện tốt, hắn vẫn tiếp tục khen – đầu trâu mặt ngựa, lưng hùm vai gấu, lông phượng gan gà, heo bùn chó kiếng... Bởi vì Hoàng hậu nói Hoàng đế rất thích động vật, cho nên Vương tử Thi Đột nỗ lực tối đa tìm tòi trong ký ức những từ có liên quan đến chó mèo – tuy rằng, hắn cũng lờ mờ cảm thấy quân vương đứng đầu một quốc gia thích những thứ này có vẻ hơi kỳ quái.

“... Thế này, Điện hạ Tổ Lợi, chúng ta vẫn nên nói đến chuyện chính đi...”

Cả khuôn mặt Hoàng đế xanh mét, ý thức được nếu nghe thêm lát nữa chính mình có thể sẽ làm ra chuyện làm mất thể diện đất nước, cho nên đổi đề này rất đúng lúc.

“Ngài nếu lấy Hoàng muội của trẫm, sẽ đối xử thế nào?”

“Tất nhiên là sẽ kính nhi viễn chi.” (*kính trọng nhưng không gần gũi*)

“Cái gì?!”

“Nếu cưới được công chúa quý quốc, hai nước chúng ta cũng tính là người một nhà rồi, tất nhiên là lang bối vi gian rồi!” (*Lang bối vi gian: là cùng cấu kết với nhau làm chuyện xấu*)

“... Lời này là có ý gì? ...”

“Hả? Là tranh sơn thủy.”

Vương tử Thi Đột chỉ vào bức “Thái Sơn đăng đỉnh đồ” phía sau lưng Hoàng đế, kỳ quái ở chỗ Hoàng đế bỗng dưng nghĩ đến một ý nghĩa khác.

“...”

“Thật tốt quá, nương nương, Hoàng huynh đã bác bỏ cầu thân của Tây Nhung! Nương nương người làm thế nào hay vậy!”

Sau khi biết mình không cần phải đi hoà thân nữa, Lỗ Nhân công chúa vội vàng chạy tới nói với Hoàng hậu. Lúc trước Hoàng hậu đáp ứng sẽ giúp nàng, nàng còn nửa tin nửa ngờ, dù sao hôn sự này liên quan đến chuyện triều chính, không phải dùng tư tình là có thể xoay chuyển được, nghĩ đến đây, Lỗ Nhân công chúa lại có sự linh ngộ mới về thủ đoạn thông thiên của Hoàng hậu.

“Đầu ra, Hoàng thượng cũng là vì bảo vệ muội, ta chỉ ở bên cạnh lấy tình để cảm động, dùng lời để nói rõ ràng thôi, Hoàng thượng biết muội không tình nguyện, sao lại nổi bức muội đi chứ!”

Hoàng hậu nở nụ cười rất đoan trang, không quên đem “công lao” đổ sang người Hoàng đế, dù sao Lỗ Nhân công chúa cũng chỉ coi những lời này là khách sáo, vẫn thề thốt nói tương lai sẽ trả lại nhân tình này cho nàng.

“Người một nhà, nói gì đến nợ ân tình chứ! Nhưng mà nếu muội thật sự muốn báo đáp, thì giúp ta giữ bí mật này, đừng nói với ai khác.”

“Đó là tất nhiên!”

Cuối cùng vẫn liên lụy đến mình, Lỗ Nhân công chúa sao có thể nói với người thứ ba chứ!

Nhớ lại hôm Hoàng đế tiếp kiến trở về cả khuôn mặt gần như đã biến thành màu gan heo, Hoàng hậu khẽ thở phào một hơi, rốt cuộc cũng yên tâm rồi.

Chuyện này nếu để người khác biết... thì nàng biết đáp lời thế nào đây!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tuỳ Truyền Tuỳ Đến

Hoàng đế nửa mê nửa tỉnh nhũm nhục hình như nghe thấy có người đang gọi hắn, ngay lúc hắn xác định được giọng nó đó, thì cảnh đẹp tuyệt hảo mỹ nhân xinh đẹp ngịch nước ở ngự hoa viên trong mơ cũng hoàn toàn bị vỡ vụn... Hoàng đế đã quay lại với thực tế.

“Câm miệng! Trẫm nghe thấy rồi!”

Hoàng đế “xoạt” một tiếng rồi ngồi dậy, thét lên một tiếng, hắn không sợ sẽ làm kinh hãi đến người nằm bên cạnh, bởi vì hắn biết lúc này bên cạnh khẳng định không có một ai, ngoại trừ Mạnh Hiền An.

Các phi tần trong hậu cung đều biết đến một luật bất thành văn – đó là nếu được thị tẩm đều phải dậy sớm hơn Hoàng đế. Điều này thật ra không liên quan đến vấn đề tôn kính hay cung quy gì cả, mà hoàn toàn là vì nếu Hoàng đế tỉnh dậy mà vẫn thấy nàng nằm bên cạnh hắn, thì chắc chắn sẽ trở thành vật hy sinh để Hoàng đế trút giận khi phải rời giường!

Bởi vậy, gọi Hoàng đế rời giường là một công việc có độ khó rất cao, cho nên chỉ có thể rơi vào Mạnh Hiền An, tổng quản nội phủ hầu hạ Hoàng đế từ thời còn là Đông cung thái tử đến nay.

Mạnh Hiền An gọi Hoàng đế rời giường, trước đó luôn đặt một bình phong trước mặt hắn, xác định Hoàng đế tỉnh lại rồi mới vô cùng cung kính đứng yên tại chỗ, cho đến lúc Hoàng đế qua cơn buồn ngủ mới ra. Đương nhiên, bị mắng chửi là điều không thể tránh khỏi, dù sao có tâm lý cùng tổ chất nô bộc tốt, cũng coi như là tập luyện nhìn mặt đoán tâm trạng.

“Chuyện gì!”

Hoàng đế nhìn sắc trời bên ngoài không phải là thời gian hắn vào triều sớm, giọng nói tràn ngập mùi thuốc súng.

“Lương Châu có tin cấp báo truyền đến, là chuyện thượng du Hoàng Hà mưa rất to, Thừa tướng, Trung thư lệnh cùng mấy vị đại nhân Công bộ, Hộ bộ đều đã chờ bên trong đại điện.”

Mạnh Hiền An rất bình tĩnh trả lời, đây là việc đại sự có giá trị đủ để đánh thức Hoàng đế dậy sớm, hiểu rõ tính cách Hoàng đế, cho nên Mạnh Hiền An cũng không sợ chủ tử nổi bão.

Quả nhiên, Hoàng đế sắc mặt tuy khó coi, rốt cuộc vẫn “Ừ” một tiếng coi như chấp thuận, Mạnh Hiền An như được đại xá chỉ huy cung nữ vào rửa mặt cho Hoàng đế.

Hoàng đế như một con rối đứng yên để người khác hầu hạ, đầu óc mơ màng làm cho hai mắt đảo khắp nơi mà không có mục đích. Huệ phi tới qua ngủ bên cạnh đã không thấy bóng dáng đâu, nhất định là nghe theo lời các tiền bối cảnh cáo sớm rút khỏi tâm cung. Huệ phi chắc chắn sẽ tìm chỗ nào ngủ tiếp, Hoàng đế lại không thể nâng cao tinh thần để đi làm việc, chẳng còn cách nào, hắn đã bị đám thần tử lấy chiêu bài “Quốc kế dân sinh” ra triệu hoán, hắn dám không đi chắc?

Kỳ lũ của Hoàng Hà rõ ràng còn chưa tới, lúc này lại truyền đến cấp báo lượng nước ở thượng du tăng lên, Hoàng đế vừa nguyên rủa hiện tượng El Nino cùng hiện tượng La Nina chết tiệt, vừa đi đến điện thượng triều.

(*Hiện tượng El Nino là một trong những hiện tượng thời tiết bất thường gây thảm họa cho con người từ hơn 5000 năm nay.

Hiện tượng La Nina: là một hiện tượng trái ngược lại với hiện tượng El Nino. Hiện tượng La Nina thường bắt đầu hình thành từ tháng ba đến tháng sáu hằng năm, và gây ảnh hưởng mạnh nhất vào cuối năm cho tới tháng hai năm sau. La Nina sẽ xảy ra ngay sau khi hiện tượng El Nino kết thúc. Hiện tượng La Nina thuộc dòng biển lạnh làm lạnh nhiệt độ của những vùng mà nó đi qua. *)

Quá trình thảo luận luôn dài dằng dặc, không thú vị, phức tạp rồi rồi rắm, hơn nữa cuối cùng vẫn không giải quyết được vấn đề. Sau khi tính toán bàn bạc tăng thêm công tác phòng lụt tạm thời, thì đến giờ Mẹo tảo triều, Mạnh Hiền An rất đúng lúc đem đồ ăn sáng đến nơi, Hoàng đế chỉ nhặt nhều dùng bữa, cũng đúng thôi, tâm tình không tốt khẩu vị cũng không ngon nổi.

Giờ Dần bốn khắc, Hoàng đế mới ăn cơm được một nửa, lại có người đến triệu hoán hắn.

“Hoàng thượng! Không tốt rồi! Có vị đại nhân trượt chân rớt xuống sông Ngự, bên cửa Quang Hoa kia đang loạn lắm!”

Thái giám vừa báo tin xong làm Hoàng đế thiếu chút nữa phun sạch bát súp vừa uống hết xong ra bằng đường mũi, hần không tin nổi lặp lại lần nữa.

“Cái gì?! Rơi xuống sông?”

Vừa bước vào cửa Quang Hoa, phía trước chính là Long Tông điện, chính điện để quân chủ thảo luận chính sự cũng tiếp đãi tứ phương đến triều bái, quảng trường phía trước điện tất nhiên trở thành nơi đám quan lại xếp hàng chờ. Trên quảng trường có một dòng sông chảy xuyên qua, cầu chín phiến bạch ngọc vắt qua, bằng phẳng rộng rãi có thể phi cả ngựa, đi xe, sao có thể có người đường lớn không đi lại đi bằng đường sông đây? !

“Trời mưa đường trơn trượt, các vị đại nhân đều không thể cầm đèn, có lẽ là trượt chân té xuống...”

Nghe thái giám kể lại đại khái một lần, Hoàng đế phát tay gọi cung nữ thu dọn đồ ăn. Người ta tốt xấu gì cũng là tiến cung vào triều giữa trời tối như bung, hiện giờ rơi xuống nước dù thế nào cũng được coi là tai nạn lao động, người phúc hậu sao có thể tiếp tục ngồi ăn cơm nhân nhả chứ? Được rồi! Đành phải đi một chuyến.

Theo quy chế từ trước, trong nội cung ngoại trừ phòng ngủ và các con đường bên ngoài cửa cung, thì cấm thắp đèn; từ trên xuống dưới trừ những người dòng họ cao quý hoặc lớn tuổi ra, tất cả đều không được cầm đèn, bởi vậy một đám người đi làm trên con đường “không ánh sáng” cũng đã rất quen thuộc rồi, nhưng mà có thể tối quá không nhìn thấy đường trên sông Ngự, cũng là lần đầu tiên xảy ra. Cũng may khi Hoàng đế đến nơi, tên xui xẻo thuộc Đô Sát viện kia đã được đưa lên bờ, mặc dù không có gì đáng ngại, nhưng toàn thân ướt đầm lại uống đầy bụng nước lạnh, không trông chờ được hần sẽ vào triều sớm được, Hoàng đế tốt bụng nói vài câu an ủi xong thì lệnh cho thị vệ đưa về tận nhà.

Vì vậy, lúc tảo triều đề tài thảo luận ngoại trừ chuyện Hoàng Hà ra, còn thêm chuyện – nghị sự mờ rộng phạm vi những người có tư cách cầm đèn.

Vấn việc nghị sự trên triều, chính là đại sự làm không được, mà tiểu sự lại nói mãi không dứt, chuyện này liên quan đến tổ chế nhiều như vậy. thời gian nghị sự lại càng thêm dài dằng dặc. Hoàng đế đã ngồi trên ngọc tọa năm giờ đồng hồ rồi, từ chuyện phòng lụt Hoàng Hà lôi hần ra khỏi chốn tĩnh đến giờ phút này – là tám giờ đồng hồ rồi, mà lúc sáng mới ăn được nửa bữa điểm tâm, lúc này đã đói đến mất nồ đom đóm, thế nhưng hiện tại, không có bất cứ ai triệu hoá hần, cũng không có bất cứ chuyện gì quấy nhiễu việc tảo triều, nhưng Hoàng đế không thể nổi giận, không thể không bình tĩnh, càng không thể cho bãi triều, bởi vì làm như vậy, người khác sẽ nói là hần không có trách nhiệm gì gì đó, chỉ sợ là trực tiếp phán hai chữ – hỗn quân!

Chỉ nghĩ đến chỉ vì tranh thủ chút thời gian nghỉ ngơi thoải mái mà có thể bị chụp lên mũ “Hôn quân”, Hoàng đế không khỏi cảm thấy cuộc đời thật bi thương.

Thật vất vả mới chống đỡ được đến giữa trưa, ngay khi giọng nói của thái giám tư lễ tuyên cáo “Tan triều” vừa cất lên Hoàng đế đã lập tức biến mất trên đại điện. Nhưng một chân của hần vừa bước ra khỏi Long Tông môn, lại trông thấy một thái giám thò đầu ra nhìn ngó hướng bên này. Hoàng đế rất quen thuộc tướng mạo thái giám kia, đó là người trong Nhạc Ninh cung của Thái hậu, ngay lập tức, hần biết kẻ hoặc lảng lảng đi nghỉ trưa thoải mái của mình đã bị nạt vụn.

“Hàng Bạch cúc mới hái của Ai gia nhìn không tệ chứ, Lâm An phủ vừa cống đến đấy, uống vào miệng hương thơm vừa phải.”

Thái hậu nhân nhả lấy tay khuấy trà trong chén nhỏ, khẽ nhấp một ngụm, thở phào thoải năn, mỉm cười nhìn Hoàng đế. Hoàng đế không cần suy nghĩ vội vàng gạt đầu tán thành, cũng không quên khen Thái hậu pha trà thưởng trà vài câu, nhưng trong lòng hần lại nghĩ “Trong miệng trẩm toàn mùi tanh, thơm chỗ nào đâu!”

Com trưa nay là Thái hậu mời, nhưng mà người già ăn nhạt, Hoàng đế ăn đồng nghĩ với việc ăn chay; người già thèm ăn nhưng đồng thời ăn rất ít, chủ trương lượng ít mà số món nhiều, Hoàng đế thì đói đến mờ chân tay tất nhiên là ăn không đủ, đồ ăn sáng mới ăn được 1/2, bữa trưa này... miễn cưỡng ăn được 2/3.

Bữa com trưa của Thái hậu từ trước đến nay không chỉ là ăn com đơn giản như vậy, hiện giờ thưởng thức trà chỉ là khúc nhạc dạo thôi, cũng may hôm nay Hoàng hậu ngồi cùng bàn, làm gánh nặng của Hoàng đế nhẹ hơn một chút.

Quả nhiên, Thái hậu thêm nước vào bình trà, rồi bắt đầu...

Thái hậu nói từ hoa Bạch Cúc của Lâm An phủ đến chỗ an dưỡng của Thọ Dương Quận vương, lại từ lão Quận vương nói đến tân hôn của con gái lão, lại từ cô dâu nói đến trạng phu của nàng ta là danh sĩ Giang Nam, làm tiền đề dẫn đến tài tử phong lưu phía nam, cảm khái kinh thành thiếu dòng dõi thư hương, lại suy nghĩ sâu xa đến tương lai các cô gái ở phía nam có nhà chồng khó lường, tiếp theo nhớ lại tiền đề trước kia từng đi tuần phía nam, tiếc nuối mình không có phúc được đến đó, ừ rồi ta lại tiền đề khen giai nhân phía nam thế nào, tiến thêm một bước nữa là tìm cách để cháu trai lấy được khuê tú miền nam, sau đó ước mơ tứ thế đồng đường đều hạnh phúc...

(*Tứ thế đồng đường: bốn đời cùng chung sống*)

Lúc Thái hậu nói đến chuyện hôn phối làm trung tâm, dùng tuần nam nữ làm luận điểm cơ bản, thì người ngoài căn bản không có cơ hội chen miệng vào, cho nên Hoàng đế cùng Hoàng hậu chỉ có thể hết sức kiên nhẫn làm người nghe.

Lúc này, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ chiếu vào Nhạc Ninh cung, thời gian hiện giờ đã là đầu thu, trong ánh nắng lại mang theo vẻ dịu dàng. Ánh mặt trời ấm áp dễ chịu, hơi sương mờ từ trà hoa cúc bay lên, một con mèo trắng đang nằm ngủ trên nệm, mùi Tử La hương nhẹ nhàng trên người Hoàng hậu... Hoàng đế chỉ cảm thấy giọng nói của Thái hậu bỗng dừng bay ra rất xa rất xa, lại bỗng nhiên như đang rất gần, từng câu từng chữ quanh quẩn trong đầu hần, như sóng lăn tăn trên mặt hồ, đến lúc cuối cùng trở nên không có giới hạn, ràng buộc.

Ngay tại khắc cuối cùng ý thức chuẩn bị biến mất, Hoàng đế đã nghĩ – không biết có thể mơ tiếp giấc mơ đám nữ xinh đẹp như lúc sáng không?

Cuối cùng Hoàng đế vẫn không thể mở tới mỹ nữ, nhưng thật ra cũng không kém là bao, hân mơn thấy bữa tối là cả một bàn dài đầy thức ăn phong phú bày ra ngay trước mắt. Nhưng ngay lúc hân chuẩn bị động đũa ăn bát Ô vân thác nguyệt, thì một giọng nói rất quen thuộc lại vang lên.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng! ...”

Tuy rằng ngủ trưa bị gọi rời giường không nổi giận, nhưng mơ tới đồ ăn đến miệng rồi bay mất cũng là một chuyện vô cùng phiền muộn, Hoàng đế mở to mắt vừa định phát tác, thì lại nhìn thấy vẻ mặt ai oán của Thái hậu thì lập tức bay mất.

“Quả nhiên không phải người thân đứng là có ngăn cách mà! Hoàng thượng hiện giờ ngay cả lời của lão bà này cũng nghe không vào đây mà!”

Câu dạo đầu mồm nữ chính bị thăm của Thái hậu vừa vang lên, Hoàng đế lại thấy đầu đau nhức, cũng may Hoàng hậu ngồi bên cạnh nhắc hân Mạnh công công có việc gấp cầu kiến, Hoàng đế mới tìm được lý do thoát khỏi Nhạc Ninh cung.

Từ giờ đến giờ Dậu, một hôn quân có thể cười ngửa ngắm hoa, nghe hát hí kịch thậm chí xuất cung đùa giỡn con gái đẳng hoàng. Nhưng Hoàng đế không dám làm hôn quân, vì vậy chỉ có thể không ngừng đi đi lại lại từ bên trong ra bên ngoài rồi ngược lại, hai tư giờ trong ngày đều bị gọi làm nô bộc của nhân dân. Công bộ cùng Hộ bộ triệu hoán đến ba lượt, bộ Binh triệu hoán một lần, Trung Thư tỉnh triệu hoán hai lần, Quang Lộc tự, Thái Thường tự, Hân Lâm viện cầu kiến không ngừng, cũng may đến bữa tối Hoàng đế cũng được bình an ăn xong bữa cơm, sau đó, y theo câu “Ôn bảo tư thâm dục” câu này rất chí lý, Hoàng đế đang nằm trên giường Huệ phi.

(*Ôn bảo tư thâm dục: Ôn bảo là ăn no, tư là nghỉ, ý nghĩa giống một số câu của Việt Nam như ăn no rừng mỡ, no cơm dưng hồng mao,..., ở câu này có lẽ tác giả dùng nghĩa đen, mọi người chắc cũng hiểu :>*)

“Có đôi khi trầm nghĩ, trầm chung quy có phải là một Hoàng đế không đây...”

“Hoàng thượng đương nhiên là Hoàng thượng, hơn nữa còn là một vị minh chủ!”

Huệ phi trước mắt vẫn ở trong giai đoạn sơ cấp mới vào cung, chưa đạt tới trình độ khua môi múa mép như lò xo, cả việc nói lời nịnh nọt cũng trong quy củ, dù sao như thế lại mang lại cảm giác tươi mới, cho nên Hoàng đế vui sướng nở nụ cười, rất tự nhiên ôm Huệ phi vào ngực.

“Sáng sớm tỉnh lại đã không thấy nàng đâu, không thấy nhớ lắm sao?”

Chưa nói tới trình độ khua môi múa mép như lò xo mà Huệ phi đến trình độ vui đùa thể này cũng chỉ biết xấu hổ đỏ mặt, mà phản ứng này lại làm cho Hoàng đế càng thêm vui vẻ, hai người rất nhanh đã uốn éo cùng một chỗ.

Tiếng thở dốc của Huệ phi càng lúc càng làm hân ngứa ngáy. Nhưng không hề báo hiệu trước, một trận tạp âm bỗng dưng lẫn vào.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng... Có người tới...”

Huệ phi dù sao cũng không phải là hồng nhan hoạ thủy, quay đầu về phía phát ra tiếng gõ cửa có quy luật không thể giả bộ như không nghe thấy được, ngược lại Hoàng đế lại quyết đoán hơn nàng, chỉ nói ngắn gọn một câu “Mặc kệ đi!”

Nhưng mà có những chuyện, không phải hân mặc kệ nó thì nó sẽ biến mất, cũng không phải hân không nghe thấy thì sẽ không tồn tại. Tiếng đập cửa sau khi lặp lại vài lần, giọng nói không màng sống chết của Mạnh công công kia lại vang lên.

“Hoàng thượng, có thư khẩn từ tám trăm dặm Ngự Dương đến!”

Huệ phi chứng kiến hết, thấy Hoàng đế chán nản buông mình ra, sau đó lật người qua một bên vùi mặt vào gối, rất lâu sau vẫn không nhúc nhích. Huệ phi cũng không dám làm gì, các vị phi tần kể tình trạng tức giận của Hoàng đế khi phải rời giường làm nàng khắc sâu ấn tượng, mà tình huống hiện giờ... Theo lý nào đó, cũng chính là “rời giường”...

Tâm tình của Hoàng đế thật sự là rất xấu, hân muốn khóc! Muốn mắng chửi! Muốn đập phá! Muốn giết người! Nhưng mà cuối cùng hân vẫn lựa chọn chôn mặt vào gối, bàn tay cầm lấy gối dùng sức đến mức đầu khớp xương trắng bệch, dường như muốn làm mình bị ngạt chết hoặc là coi cái gối là kẻ địch của hân mà làm ngạt chết đối phương.

Đại khái sau thời gian một nén nhang, cửa lớn Đồng Thương cung mở ra, Mạnh công công nhìn thấy Hoàng đế với vẻ mặt bình tĩnh, được Huệ phi đưa ra khỏi Đồng Thương cung.

Hoàng đế nhìn những người đang chờ mình bên ngoài cửa cung, nhìn Huệ phi, cuối cùng nhìn bầu trời trắng sắp lặn, bỗng dưng muốn phun ra một câu cảm khái các nhân sĩ thường dùng

“Haizz... Ai bảo trăm chính là mệnh Hoàng đế chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Sao Có Thể Không U Âm!

“Chi cần còn giữ được trung lương, cũng có thể mỉm cười nơi chín suối, gian tặc Lưu phu, mặc cho người tính toán tra tấn bức cung hay phóng độc, tâm tư quá độc ác nhỏ cỏ tận gốc, chi hận không thể ăn thịt người, lột da người, đền mạng cho ta!”

Vở diễn này tuy đã diễn vô số lần, nhưng chung quy vẫn không hề ảnh hưởng đến việc Thái hậu xem xong nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Lần này, Lão thái thái lại cùng khóc lóc với nhân vật phụ, chứ vị phi tần chỉ yên lặng uống trà, mặt không chút vui mừng, cũng không chút đau khổ... toàn bộ mặt đồ ra như bị tề.

Nói thật ra, trong hậu cung mà trình diễn vở “Ly miêu hoá thái tử”, có vẻ chẳng ra đầu vào đâu, nhưng Thái hậu lại thích, đám văn bối cũng đành phải nhẫn nại thôi.

Cả đời này của Thái hậu, có thể dùng câu “thuận buồm xuôi gió” để thuyết minh. Không có con mà được phong Hậu đủ thấy mức độ được sủng cao đến mức nào, Hoàng tử người nuôi từ nhỏ đăng cơ nên bà về già cũng có chỗ dựa. Người có cuộc sống làm cho vô số nữ nhân thân thờ như vậy, nhưng chính bản thân Thái hậu vẫn chưa vừa lòng, bà chung quy cũng biết được cuộc đời này của mình đặc biệt xuôi gió xuôi nước không có kích thích mạo hiểm gì đáng nói.

“Haizz! Lý Thần phu này cuộc đời tuy trải qua nhiều lần trắc trở, cuối cùng cũng khổ tận cam lai không uổng phí cuộc đời này!” *(khổ tận cam lai: thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới)*

Sau khi vở kịch kết thúc, Thái hậu lau nước mắt trên mặt rồi đặt lời tổng kết, chứ vị phi tần chỉ cung kính phụ họa vài tiếng, tôn lên câu kết của Thái hậu

“Trái lại chúng ta ở đây, cuộc sống trầm lặng, ba năm năm năm vẫn vậy. Không có đại sự gì phát sinh, đúng là cực kỳ không có ý nghĩa!”

“... Thái hậu, cái đó gọi là bình an, không phải cứ bình bình lặng lặng không một ngọn sóng mới là tốt sao”

Luận điệu này của Thái hậu đúng là đã miệt thị khổ tâm quản lý hậu cung của Hoàng hậu! Dù sao Hoàng hậu cũng có bản lĩnh dùng Thiết bổ sam Kim chung tráo che lấp đi, khuôn mặt vẫn tươi cười dịu dàng đáp lời Thái hậu. Tư duy logic của Lão thái thái kém sòng, không thể so sánh được với Hoàng hậu, cho nên Thái hậu không thể biết được bên dưới vẻ ngoài dịu dàng là oán niệm vô hạn, nghiêm túc sửa lại lời

(Thiết bổ sam, Kim chung tráo: là Thiếu Lâm thất thập nhị huyền công, Thiết bổ sam là áo giáp sắt, Kim chung tráo là chuông vàng)

“Sống gian nan khổ cực chết mới được an nhàn các người chưa nghe qua sao? Cả đám cứ cho rằng thiên hạ không có chuyện gì, nếu như có đại sự phát sinh thật thì các người phải làm sao bây giờ! Phải gian nan khổ cực! Phải có hiểu biết về gian nan khổ cực, hoạn nạn khốn khó mới được!”

Hoàng hậu á khẩu không nói được lời nào, mọi người cũng trầm mặc theo. Các nàng cũng không phải là đàn sói phải sinh tồn trên sa mạc hoang vu, cả ngày mang theo hiểu biết về gian nan khổ cực để làm gì? Hôn nữa —— mọi người trong lòng không hận mà cùng oán thầm —— hiện giờ gian nan khổ cực lớn nhất Hoàng cung cũng không phải Thái hậu mà!

Thái hậu thấy vẻ mặt bất đắc dĩ không nói lời nào của đám con dâu, tự giải thích là mọi người đồng ý với ý kiến của bà, vì vậy sau khi động não rất lâu, ý tưởng chợt hiện ra...

“Huệ phi chính là một nữ tử bi tình tình đầu ý hợp với Thiên Thừa lại rơi vào đường cùng bị buộc phải vào cung, vừa không thể bị cuốn vào tranh đấu, vừa đầu lia ngó ý còn vương tư lòng với Thiên Thừa”

“Thái... Thái, Thái, Thái hậu... Oan uổng, con không có...”

Nghe xong nhân vật Thái hậu phân phó cho, Huệ phi bị sắc nước đến nói không nên lời, không dung lại bay ra một vụ gian tình để làm tiết mục sao? Gần đây nàng tương đối thân cận với Vương gia, nhưng mà chuyện đó có nguyên nhân là rằng mà cũng đã được Hoàng đế phê chuẩn

“Ui dào! Ai gia biết rồi! Đám các người ngạc nhiên như thế làm gì, chỉ là giả bộ thôi mà!”

Thái hậu nói thật nhẹ nhàng, nhưng mọi người biết chuyện không đơn giản như vậy. Thái hậu không chỉ bắt các nàng giả bộ, mà còn phải giả bộ cho ra “kết quả” mới thôi, kết quả loại này thì không cần phải nói, hoặc là sự nhiệt tình của Thái hậu giảm bớt tự mình không muốn chơi nữa, hoặc là náo loạn đến không thể chơi được nữa, bất luận là loại nào, còn không phải các nàng tự mình gánh chịu! Ai mà có được quyền miễn mọi trách nhiệm như Thái hậu chứ?

Bác bỏ kháng án của Huệ phi, Thái hậu tiếp tục bố trí: Cung phi là sủng phi mị hoặc chủ nhân, Khang phi là người không được như ý muốn mà hiểu rõ được hồng trần, Ninh phi là long sáo nhất gan sợ phiền phức, Thục phi Dự phi thì là cộng cổ trên tường phía trên lỗ chó.

Mặc kệ mọi người phản ứng thế nào, dù sao Thái hậu vẫn nhất ngôn cửu đỉnh.

“Được rồi, cuối cùng là con...”

Thái hậu đánh giá bên con dâu ngồi gần mình nhất, nhìn cho đến khi trong lòng Hoàng hậu thấy sợ hãi, lúc này Hoàng hậu mới phát hiện lâu lắm rồi mình không căng thẳng như thế nào, cứ như là đang đợi phán quyết án tử hình, lòng bàn tay đã sớm phủ một tầng mồ hôi.

“Con là nữ nhân rần rết về ngoài hiền lành mà nội tâm ác độc, vì để cho con của mình trèo được lên để vị mà hãm hại Hoàng tử của các phi tần khác”

Câu kết luận cuối cùng của Thái hậu vừa dứt, chư vị phi tần nhìn Hoàng hậu sắc mặt vừa xanh vừa trắng, đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, so với nhân vật của Hoàng hậu, dù lúc trước các nàng có bất mãn với nhân vật của mình đến đâu, hiện giờ ai cũng không oán hận một câu.

Thái hậu không báo với Hoàng đế bà khôi xương trò chơi Cosplay này, cho nên đến lúc Hoàng đế theo cảm giác phát hiện bầu không khí không thích hợp, thì đã trăm mối không thể giải mất rồi.

Khí chất yếu mị của Cung phu bỗng bùng phát, tuy nàng ta trước giờ vẫn theo con đường gợi cảm, nhưng hiện giờ lại có tư thái hại nước hại dân; Ngược lại Khang phu càng lãnh đạm hơn, lúc trước nói mấy câu như “Phượng phi cao tường hễ, tứ hải cầu hoàng” tốt xấu gì mọi người nghe cũng hiểu, mà hiện giờ nói mấy câu “Đạo đức huyền huyền phật kệ không, vô tranh vô dục tổng tương đồng” Hoàng đế lập tức không hiểu được; Còn các phi tần còn lại thái độ cũng lộ vẻ kỳ quái, đẳng cấp kỳ quái của Hoàng hậu lại càng tăng lên một tầng, mỗi khi lên tiếng ở chỗ công cộng thường xuyên kèm theo mùi vị dấm chua.

Hoàng đế là người theo chủ nghĩa yêu thương, thông thường khi phát hiện vấn đề điều đầu tiên nghĩ đến không phải đi chỉ trích người khác, mà tự phê bình mình trước, nhưng hần xem lại những hành động biểu hiện gần đây của mình từ đầu đến cuối, vẫn không phát hiện có chỗ nào không ổn để dẫn đến mọi người biến thành quái dị. Nếu có hỏi người trong cuộc, thì mọi người cũng chỉ nói rất giả dối rằng “Không có gì không có gì”, điều này làm Hoàng đế càng thấy lo sợ bất an, cảm giác như có một con giông tố đang chờ mình phía trước.

Mà giông tố đó cuối cùng cũng đến, không phụ sự kỳ vọng của Hoàng đế...

Hôm nay sau khi ăn trưa Hoàng đế rất nhàn rỗi, trong thư phòng bắt đầu tiến hành hoạt động đọc sách rồi ngủ gật; Hoàng hậu thì đang ở Nhạc Ninh cung bị Thái hậu oanh tạc thánh giá; Ninh phi đang đùa vui với con gái đang mọc răng mà khóc rống lên; Khang phu ở trong rừng tùng của Quế Xương cung ngâm thơ vẽ tranh; Huệ phi thì tiếp đãi Dự Lâm vương...

Từ sau sự kiện răng khôn lần trước, Huệ phi và Dự Lâm vương xem như ứng với câu “Không đánh không quen biết”, nhất là sau khi Dự Lâm vương phát hiện Huệ đại hiệp sau khi uống rượu có thể chống cự được sở thích nghiệp dư của hắn, thì tâm tình càng kích động không nói nên lời. Hoàng đế không đành lòng cướp đoạt người nghe có khả năng là duy nhất mãi mãi tìm được của đệ đệ, nên cho phép hai người thường xuyên gặp mặt trong cung.

Cách một tầng rèm che, Dự Lâm vương thấy Huệ phi cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch, có vẻ đã chuẩn bị xong để nghe hắn kể chuyện ma, nhưng mà Huệ phi lại đang chuẩn bị sắm vai “phi tần hậu cung có gian tình”.

Thời gian vào cung lâu như vậy, Huệ phi đã vui mừng phát hiện ra —— chỉ cần nàng uống rượu vào gây nên chuyện gì, tất cả mọi người sẽ rộng lượng không truy cứu trách nhiệm của nàng. Cái cơ tốt như vậy, lúc này không dùng thì còn chờ đến lúc nào!

Vì vậy sau thời gian nửa nén hương, Dự Lâm vương đang kể rất hứng thú thì thấy Huệ phu cả khuôn mặt ửng hồng hai mắt xám ngắt vén rèm lên đứng trước mặt hắn.

“Huệ... Huệ phi nương nương...?”

Dự Lâm Vương tất nhiên là giật mình, cho dù Hoàng đế có phê chuẩn, cách một tầng rèm che nhưng bọn họ không thể vượt qua tấm rèm này, Huệ phi hôm nay lại cố tình vượt qua, hơn nữa... sắc mặt hình như rất không bình thường.

Đối mặt với khuôn mặt mờ mịt không nói chuyện của Huệ phu, Dự Lâm vương chuẩn bị mở miệng hỏi lại, Huệ phi bỗng dừng dừng thế hồ chụp môi xông về phía hắn, thế tới rất mãnh liệt làm Dự Lâm vương ngồi trên ghế bị lật ngửa ra đất. Cùng với tiếng ghế đổ, hai người trên mặt đất tạo thành tư thế cực kỳ nập mờ.

“Lệnh Thái hậu không thể làm trái! Vương gia, hôm nay người phải chịu oan ức rồi!”

Huệ phi nói rất rõ ràng

Nhưng mà Dự Lâm vương sớm đã bị dọa thành ngốc, tư duy ngưng trệ, miệng há hốc một lúc lâu vẫn không nói được gì, cho đến khi Huệ phi bắt đầu bắt tay vào cởi áo khoác hắn ra, Dự Lâm vương mới như được bật công tắc điện, cả người run lên, khôi phục ý thức.

“Nương, nương nương! Người làm gì thế!”

Dự Lâm vương hoảng sợ vừa hét vừa hỏi không ngừng, nhưng Huệ phi chỉ quăng cho một câu “Giã bộ thôi, không sao đâu”, sau đó không thèm nói với hắn câu nào nữa.

Sức lực của Huệ phi sau khi uống rượu Dự Lâm vương đã lĩnh giáo rồi, không ngăn được nàng ấy, nhưng Dự Lâm vương cũng không dám nặng tay đánh bất tỉnh Huệ phi, càng không dám hô lên gọi người đến hỗ trợ, chỉ có thể cố dùng sức giữ tay Huệ phi lại.

Cũng may hôm nay Dự Lâm vương mặc công phục, vạt áo không phải mở ở trước ngực, mà Huệ phi từ khuê phòng cho đến lúc tiến vào cửa cung chưa từng hầu hạ nam nhân thay quần áo, kết quả là sờ cả buổi vẫn không biết bộ quần áo này cởi từ chỗ nào, Dự Lâm vương mới đủ thời gian thay đổi

thế cục, thuận thế lẫn một vòng biến nữ trên nam dưới thành nam trên nữ dưới.

Mắt thấy Huệ phi từ bên trên đã xuống bên dưới, Dự Lâm vương bỗng dưng ý thức được tư thế này càng mập mờ, lúc này thờ cũng không dám tỏ mạnh vội vàng đứng lên chạy trốn chết.

Vì vậy, đám thái giám trực bên ngoài Ngự thư phòng, tận mắt trông thấy toàn bộ quá trình Dự Lâm vương vọt vào thư phòng của Hoàng đế, sau đó là Huệ phi khóc sụt sùi xông vào, người cuối cùng giá lâm là Hoàng hậu nương nương. Nhưng mà bốn người ở trong phòng rất lâu nói chuyện gì đó, đám người hầu rất hiếu kỳ, mà rốt cuộc cũng không ai dám nhìn trộm.

Bởi vì Hoàng đế ra lệnh nghiêm mật, cho nên chuyện hoang đường Huệ phi làm Thái hậu cũng không biết, nhưng mà ngày hôm sau, một tin động trời như sấm sét giữa trời quang lại truyền đến Nhạc Ninh cung.

Người đem tin tức này đến chính là nữ quan trong cung Hoàng hậu, nữ quan này có thể nói là chạy vội đến trước mặt Thái hậu, lệ rơi đầy mặt bẩm báo

“Thái hậu, có chuyện lớn rồi! Hoàng thượng muốn phế Hoàng hậu nương nương!”

Thái hậu kinh hãi nhảy khỏi giường, nhưng lúc hỏi tình hình cụ thể, thì nữ quan này lúc đầu không trả lời, về sau lại nói không rõ ràng, Thái hậu đành phải đem theo một đám người hầu hoảng hốt đến Hoàn Khôn cung cứu nguy.

Còn chưa bước vào cửa cung, Thái hậu đã nghe thấy bên trong có tiếng đổ vỡ, bước thêm vài bước thì nghe thấy tiếng quát mắng của Hoàng đế, Thái hậu bước vào cửa điện, trông thấy cả điện hỗn loạn, Hoàng đế vẻ mặt lạnh lùng, Hoàng hậu thì quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Chuyện gì xảy ra thế này? Đã xảy ra chuyện gì hả...? Làm sao lại thành thế này!”

“Mẫu hậu, người đến vừa hay!”

Hoàng đế dường như đã xem Thái hậu là hoá thân chính nghĩa, kéo bà đến bên cạnh mình, chỉ vào Hoàng hậu nói trong đau đớn

“Trẫm ở cùng nữ nhân này lâu như vậy, lại không ngờ nàng ta là loại người ác độc như thế! Hôm nay không diệt trừ nàng ta, trẫm sao có thể an tâm!”

Hoàng hậu cũng xem Thái hậu như cứu tinh, bước vài bước quỳ sát bên chân bà, lời kéo váy áo Thái hậu khóc lóc kể lể

“Thái hậu, thần thiếp bị oan! Thái hậu phải làm chứng cho thần thiếp!”

“Ai da da! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Thái hậu bị kéo giữa hai bên đến hoảng hốt, gạt tay cả hai người ra

“Tiện nhân này năm xưa thông đồng với ngự y độc chết Thuận nhi!”

“Cái gì?!”

“Thái hậu, con không có! Điều là ý của người mà!”

“Lẽ nào lại như vậy! Lời nói đáng sợ như vậy người cũng nói được ra!”

Hoàng đế tức giận ngất trời, đá Hoàng hậu một cái làm Hoàng hậu té trên nền đất. Thái hậu có lẽ chưa từng dạy con trai đánh nữ nhân, thấy tình hình gấp gáp, lúc này đánh Hoàng đế một bạt tai, mắng

“Hò đồ! Còn chưa hỏi rõ mọi chuyện đã ra tay đánh người?”

Hoàng đế ôm nửa bên mặt bị đánh đỏ lên, kinh ngạc nhìn Thái hậu

“Mẫu hậu! Nàng ta giết con của con, người sao lại đánh con!”

“Hoàng hậu làm sao có thể làm loại chuyện như thế được!”

“Người làm sao biết nàng ta không làm!”

Hoàng hậu nhìn Thái hậu đứng về phía nàng, đẩy lên hy vọng một lần nữa, ánh mắt chờ mong nhìn phía bà

“Đừng vậy Thái hậu, thần thiếp thật sự không làm! Thần thiếp chỉ làm theo sự phân phó của người...”

Hoàng hậu còn chưa nói xong, Thái hậu đã vội vàng ngồi xổm xuống ôm lấy nàng, vừa nói “Ai gia sẽ làm chủ cho con”, vừa nháy mắt liên tục với Hoàng hậu bảo nàng đừng nói tiếp.

Thái hậu chưa bao giờ thấy con trai tức giận như thế, bởi vậy trong lòng cũng lo lắng. Bà đại khái đoán được Hoàng hậu giả trang người gian lại khéo quá thành vụng, chỉ có điều người đứng nơi đầu sóng ngọn gió lại không dám thừa nhận với Hoàng đế mình là người vạch ra mọi chuyện. Bất đắc dĩ, Thái hậu

đành phải đem thân thể, tính mạng của mình cam đoan cho Hoàng hậu, có khi lát nữa gọi toàn bộ phi tần đến giải thích với Hoàng đế, nói mình là chủ mưu, Hoàng đế trước mặt nhiều phi tần như vậy chắc cũng không khó chịu với bà chứ nhỉ?

Quyết định xong, Thái hậu lập tức chuẩn bị đi tìm người, lúc ra đến cửa cung vẫn không quên dùng ngôn từ tàn khốc nói với Hoàng đế

“Trước khi ai gia quay lại, Hoàng hậu thiếu một sợi tóc, ai gia sẽ hỏi con!”

Nhìn thấy Hoàng đế gật đầu cam đoan, Thái hậu rốt cuộc cũng yên tâm rồi đi, chỉ có điều bà sẽ không ngờ được, mình vừa quay lưng bước đi, hai người vừa rồi còn náo loạn túi bụi đã đi đến lại gần nhau.

“Trẫm đúng là oan ức, chỉ giả bộ đá nạng một cái, đổi lại là một cái bạt tai thật!”

“Xin lỗi người mà, bệ hạ, nhưng mà biểu hiện vừa rồi của Hoàng thượng đúng là rất thật, ngay cả thần thiếp cũng bị dọa đó nha!”

Hoàng hậu liên tục vuốt mông ngựa

“Vậy sao!”

Hoàng đế cười to thoải mái, ngoài ý muốn phát hiện được thiên phú biểu diễn làm hán quên rất nhanh cảm giác nóng rát trên mặt.

Chuyện đã đến nước này, người có đầu óc tắt nhiên cũng đã hiểu ra, hai người này vừa rồi diễn trò thôi.

Từ lúc Thái hậu ra chủ ý vô cùng cù bấp “diễn luyện mô phỏng”, Hoàng hậu đã ngay lập tức tính toán làm thế nào để Thái hậu nhận thức được ý nghĩa quan trọng của xã hội của đồng cùng với tư tưởng nguy hại nghiêm trọng của việc ăn no không có chuyện gì làm, mà Dự Lâm vương và Huệ phi vừa lúc trở thành cơ hội để Hoàng đế ra mặt can thiệp.

Người ta có câu hộp đen ta mở, người chịu chết đi – đây là phương thức nhất quán không bạo lực không hợp tác của Hoàng hậu với Thái hậu.

“Nhưng mà... thật sự có thể làm mẫu hậu thu tay lại sao?”

Hoàng đế vui vẻ xong, vẫn thấy hơi lo lắng vừa rồi ra tay với Thái hậu vẫn không đủ

“Hoàng thượng yên tâm, cho dù lần này không được, thần thiếp còn có hạ chiêu!”

Phát hiện vẻ mặt hiểu kỳ của Hoàng đế, Hoàng hậu cười nói thầm bên tai Hoàng đế, cho đến khi về mặt Hoàng đế biến đổi

“Chủ ý này của nàng... vạn nhất kéo cả trẫm vào thì làm sao đây?”

“Hoàng thượng! Thần thiếp làm việc đã có lúc nào quá phận chưa?”

Hoàng hậu cười tràn đầy tự tin, dịu dàng như ánh nắng tháng ba, nhưng Hoàng đế không khỏi lạnh run, hần đột nhiên cảm thấy Thái hậu định nhân vật cho Hoàng hậu “Về ngoài hiền lành nội tâm hiểm ác”, Hoàng hậu hoàn toàn có đủ tài năng để làm tiêu chuẩn cho người khác diễn xuất.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Phò Mã Được Luyện Thành Như Thế Nào

“Không được không được! Cái này quá màu mè, sao ta dám mặc vào người chứ?”

Ngay lúc thê tử tung quần áo ra, Thôi Cảnh chỉ thấy trước mắt chớp loé, không thể phân biệt được tình trạng hoa văn trên quần áo

“Màu mè cái gì! Đây chính là vòng thêu kim nhung đang thịnh hành nhất đấy! Ta đã phải tìm mười thợ thêu về làm gấp đó “

Huy Trữ công chúa tức giận giải thích. Hôm nay Trùng dương yến ở Kim Thiên cung là lần hoạt động với quy mô tôn thất lần đầu bọn họ dự từ sau khi thành hôn, tất nhiên nàng chỉ lo trưng phu mặc đồ quá đơn giản, phá hỏng hình tượng “nhân vật phong vân thời thượng” của mình.

(Trùng dương yến: Ngày 9/9 âm lịch. Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số dương, nên gọi là trùng dương)

“... Nhưng Kỳ Lân thì sao? Cấp bậc của ta không phải chỉ có thê tử Kỳ Lân sao?”

Thuyết phục chính diện vô dụng, Thôi Cảnh lập tức chọn phương thức quanh co vòng vèo, tránh để mình biến thành kết cục như tượng Kim Phật.

“Đây không phải là Kỳ Lân sao!”

Công chúa bắt mắt chỉ lên phía trên hàng hoa văn hoa mẫu đơn. Kỳ Lân rõ ràng như thế trượng phu còn không nhìn thấy? Làm nàng phải cân nhắc cả ngày mới ghép được Kỳ Lân hoa hoa lệ lệ đúng quy cách vào đó.

Thôi Cảnh thật sự bó tay rồi, thê tử không nói, hắn còn cho rằng đây là một con ong mật được xử lý khoa trương hoá nghệ thuật hoá đây này!

“Họ Thôi kia! Chẳng dùng có không biết tốt xấu, rốt cuộc là mặc hay không mặc!”

Trông thấy trượng phu bài xích tác phẩm đắc ý của mình, về mặt Huy Trữ công chúa dần hiện vẻ dửng dưng. Còn Thôi Cảnh vừa nghe thấy thê tử gọi mình là “Họ Thôi”, thì biết tâm tình nàng đã xấu cực kỳ rồi, mình mà còn biểu hiện do dự nữa, công chúa chắc chắn sẽ gọi hắn là “người chết”, hắn đành phải bỏ qua tâm lý rụt rè lo ngại của mình, cầm bộ quần áo phong cách diêm dúa kia về phòng thay.

Đồ ւ ý Phò mã Thôi Cảnh, trước khi thành thân từng có danh hiệu “Khuyên thế giai nhân” mà nổi tiếng từ bắc vào nam. Nhưng mà người nhà của hắn đều rõ ràng, con trai ngoại trừ khuôn mặt nổi tiếng ra, thì các phương diện khác đều tầm thường, không hề có khả năng trở thành con rể của Hoàng gia rất coi trọng tố chất tổng hợp. Dù sao một bàn tay vẽ không được, nhưng hai bàn tay thì sẽ vẽ được, trong Hoàng gia thành linh cũng có một người yêu cái đẹp hơn yêu tất cả mọi thứ.

Trong nẩy tỷ muội của Hoàng đế, Huy Trữ công chúa đối với chữ “đẹp” rất chấp nhất. Nàng từng mơ ước trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng vấn đề này dù sao không phải năng lực chủ quan của cá nhân là có thể đạt thành, sau khi biết mình không có hy vọng trở thành đệ nhất mỹ nhân, mục tiêu của Huy Trữ lập tức chuyển thành vợ của thiên hạ đệ nhất mỹ nam.

Hoàng gia không có cách nào vô lương tâm phong công chúa làm đệ nhất mỹ nữ, nhưng bản lĩnh tìm cho nàng một mỹ nam thì lại có, mà Thôi Cảnh lại là người đoạt giải cuộc thi tìm bạn trăm năm đó, chỉ có điều lý luận để lựa chọn của công chúa có vẻ hơi khó hiểu, nàng nói “Những người khác đều tài mạo đầy đủ, chỉ có Thôi Cảnh ngoại trừ về đẹp bên ngoài thì không tìm thấy điểm nổi bật thứ hai, như thế mới là cảnh giới đẹp nhất của chữ ‘mỹ’!”

“Chặc chặc chặc! Cảnh lang nhà ta mặc cái gì cũng đẹp hết, cho dù mặc mảnh vải trắng cũng toả sáng bốn phía!”

Nhìn thấy trượng phu phong thần tú dị (*phong thái khí chất thanh tú kì dị*) đi tới, Huy Trữ công chúa tâm tình tốt hẳn lên, xưng hô với trượng phu lại tăng lên hai cấp, nhưng Thôi Cảnh chỉ cảm thấy mình giống đạo tặc hái hoa, nghe thê tử khen, lập tức trưng ra bộ mặt nịnh nọt tươi cười

“Công chúa đã thương thức tiểu nhân như vậy, thế thì dứt khoát mặc áo trắng là được rồi!”

“Không có cửa đâu!”

Công chúa không khách khí thương cho Thôi Cảnh bốn chữ

“Tại sao? Chẳng bộ dáng đã đẹp thế này lại còn muốn cởi ra không mặc gì chứ!”

Trùng dương mừng 9 tháng 9, lúc cúc vàng nở rộ, bích rêu lá đỏ, trước Đan Hoa điện xếp đặt gia yến.

Đối với gia đình Hoàng gia giàu có mà nói, trong gia yến, sau khi ăn cơm xong, tán gẫu mới là chủ đề vĩnh hằng. Dù sao Hoàng cung to như vậy số nhân khẩu ở đây nhiều không đếm xuể, không nhân dịp tụ hội tán gẫu chuyện nhà thì đúng là phụ lòng chính mình rồi?

“Ôi!!! Xem hôm nay Lục phò mã gây chú ý nhất đó!”

Cung phi chỉ vào Thôi Cảnh đang mặc quan phục thêu bốn đám mây tụ hợp, hoa văn Mẫu đơn cộng Kỳ Lân, cười nói với Hoàng hậu

“Có thể nói là dao tri bất nhị, tử phủ vô song”

(*Dao tri bất nhị, tử phủ vô song: trích Cảnh ảo tiên cô phủ của Tào Tuyết Cẩn, nghĩa là chốn Dao Tri khó bề sánh kịp, quả đáng bậc tiên nga – nhóm Vũ Bội Hoàng dịch*)

Khang phi chuyên trích dẫn cũng phóng khoáng không keo kiệt khi khen ngợi những thứ đẹp đẽ

“Các người khỏi nói, nha đầu Sở Nhân này tuy đom đóm, nhưng ánh mắt đúng là không tệ”

Thái hậu cũng nghiêng về phía Hoàng hậu, đánh giá con rể mới gia nhập không lâu, cuối cùng còn chốt hạ một câu “Về ngoài đẹp như vậy, cho dù có vô dụng chút cũng được”

Mọi người cùng tán thưởng làm Huy Trữ công chúa rất thoả mãn, lại có cảm giác tự hào trên lĩnh vực thẩm mỹ, nhìn trượng phu như tiên nhân ngồi bên cạnh, nàng lại cảm thấy vô cùng thoả mãn mình lúc ấy kiên quyết không lấy chồng để đầu tư dài hạn.

Đệ nhất thiên hạ ấy! Đó là khái niệm gì?! Dựa theo tiêu chuẩn nam nhân hơn bốn mươi, thì Thôi Cảnh ít nhất cũng còn tầm mười năm để làm đẹp, nghĩ đến đây, miệng Huy Trữ công chúa gần như nhếch lên đến tận mang tai.

Huy Trữ công chúa đang hưởng thụ sự vui sướng khi nhận được lợi nhuận từ việc đầu tư nguy hiểm, thì Thôi Cảnh ngồi cạnh lại không thể bình thản ngồi một chỗ được. Đừng nói đây là lần đầu tiên hắn tham gia dạ yến Hoàng gia quy mô lớn thế này cũng thấy lo lắng khẩn trương, mà lúc trước, hắn cũng không có kinh nghiệm bị nhiều nữ nhân – hơn nữa lại còn là nữ nhân có thân phận cao quý vây quanh xem xét thế này, cho nên trong thời gian ngắn, không biết phải làm thế nào mới tốt.

Phát hiện bộ dạng nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ của trượng phu, Huy Trữ công chúa tức giận vỗ mạnh sau lưng của hắn, có tình có nghĩa động viên

“Cũng không phải là hoàng hoa khuê nữ, gì mà cứ trưng ra bộ dạng không dám gặp người ngoài thế này! Nói cho chàng biết, xinh đẹp không phải là lỗi của chàng, nhưng khiêm tốn thì là cái sai của chàng đó!”

Thật vất vả chịu đựng được đến lúc Hoàng đế giá lâm, toàn bộ mọi người quay về bữa tiệc, Thôi Cảnh mới thở phào một hơi. Trở về chỗ ngồi xong, Huy Trữ dẫn hắn trước tiên ân cần thăm hỏi thân hữu cùng bàn một lượt, trong bàn còn có mấy vị tiền bối đã làm phò mã trước Thôi Cảnh, có chút kết giao, cho nên không khí tổng thể trên bàn cơm cũng coi như tương đối hoà hợp. Tiếp theo chỉ cần hắn yên tĩnh vui đầu ăn cơm, thì hôm nay có thể vượt qua an ổn, nếu như vợ của hắn không quay rồi.

Đương nhiên, đó chỉ là “Nếu như” ...

“Thôi Cảnh, nào, mở miệng ra”

Trông thấy thê tử đưa một con tôm Long Tinh đã bóc vỏ gấp đến tận miệng hắn, sắc mặt Thôi Cảnh ảm đạm lại. Thật sự là... ăn một bữa cơm cũng không thể thoải mái ăn... huống hồ hắn còn không thích ăn động vật dưới nước.

“Công chúa, thôi, để tự ta gấp”

“Bảo chàng ăn thì cứ ăn đi! Đâu ra lắm lời nói nhảm thế! Chẳng lẽ chàng chê đĩa ta bẩn?!”

Thôi Cảnh vốn không muốn tạo ra động tĩnh quá lớn, cho nên thật nhỏ giọng từ chối thê tử. Ai ngờ không được như mong muốn, vốn đang không có nhiều người chú ý đến hành động ái muội của Huy Trữ công chúa, trông thấy trượng phu không thức thời như thế, âm lượng của Huy Trữ được tăng lên cao, toàn bộ người trong bàn đều nhìn hai vợ chồng bọn họ, mấy vị huynh đệ đồng hao rõ ràng mang vẻ mặt muốn cười mà không dám cười.

Mặt Thôi Cảnh đỏ bừng như tôm luộc, nhắm mắt há miệng cắn lấy con tôm trên đĩa, lực cắn của hắn mạnh đến mức cắn phải đầu của thê tử. Sau đó trước ánh mắt của mọi người hắn cầm đầu của mình gấp một miếng thịt bò đưa tới miệng công chúa, thể hiện hắn có qua có lại, không đơn thuần là chờ được gấp!

“Canh thịt bò này mùi vị không tệ, công chúa nếm thử đi”

“Không muốn! Đầu của chàng đã ăn rồi”

Huy Trữ công chúa không khách khí trả lời thẳng

“Vừa rồi nàng gấp cho ta ta đã ăn hết đó, ta không chê nàng thì sao nàng lại chê ta?”

“Ta chê chàng chứng tỏ ta sạch sẽ hơn chàng, ta sạch sẽ hơn chàng thì chàng dựa vào cái gì mà chê ta!”

Huy Trữ công chúa nguy biện đến xuất khẩu thành thơ, Thôi Cảnh chỉ có thể chấp nhận bại trận trước mặt bao người.

“Chàng xem, nữ tử múa hàng đầu kia nhìn thật đẹp”

Bữa tiệc làm người ta phiền muộn đã ăn xong, Huy Trữ sau khi ăn xong lại chỉ vào người múa trong tiết mục thú vị phía trên nói với Thôi Cảnh, Thôi Cảnh nhìn nữ tử kia, thức thời nói

“Không đẹp”

“Chàng có ý gì! Sao chàng không nhất trí với ta!”

Huy Trữ công chúa tức giận, người khác có thể vũ nhục chỉ số thông minh của nàng, nhưng không được vũ nhục thẩm mỹ của nàng. Thôi Cảnh thấy phản ứng của thê tử, cho là mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, lập tức thở dài tận đáy lòng

“À, nhìn kỹ cũng thấy rất đẹp!”

“Hừ! Ta biết ngay là chàng ăn trong bát nhìn trong nồi mà!”

“...”

Thôi Cảnh không trầm mặc nổi nữa, hắn vốn được gia giáo đến tính cách không nóng không lạnh, nhưng bị tra tấn một bữa cơm, trước mắt thật không muốn để ý đến hậu quả đáp trả vài câu mỉa mai. Nhưng mà ngay lúc hắn định phản kháng, bỗng dưng có một người hầu chạy đến bên cạnh hắn, hành lễ trước, sau đó chỉ vào một vị nam tử cách đó mấy bàn nói

“Thôi phò mã, đại nhân Tông Nhân lệnh có lời mời”

Tông Nhân lệnh họ Thôi tên Toàn, không chỉ cùng họ với Thôi Cảnh, mà cũng đến từ Thôi thị Thanh Hà, càng kỳ diệu là Thôi Toàn cũng là phò mã, lấy con gái của Thái hậu, Lương Hoàng công chúa. Cùng họ, cùng tộc, cùng thế hệ, đều là phò mã, vận mệnh bị so sánh là không thể tránh khỏi... Tuy nhiên, cơ bản là không có gì đáng để so sánh.

Thôi Toàn chương quản Tông Nhân phủ, kiêm tông chủ Thôi thị, về công về tư đều ở trên Thôi Cảnh, cho nên tuy là quan hệ huynh đệ cùng tộc, nhưng Thôi Cảnh nhìn Thôi Tuyên càng giống như hậu nhân nhìn thấy tổ tiên, chỉ có cảm giác ngẩng đầu nhìn núi cao, hắt tìm mình, quá nửa không có chuyện gì tốt.

“Một thân quần áo hôm nay rất xứng với đệ đấy”

Thôi Toàn nhẹ nhàng mời Thôi Cảnh ngồi xuống. Thôi Cảnh biết tộc huynh là người khẩu Phật tâm xà, giọng điệu cũng không rõ ràng, cho nên cẩn thận ngồi xuống cạnh hắn, chờ hắn bắt đầu “Nhưng mà...”. Quả nhiên, giọng điệu không thay đổi, nhưng chủ đề đã chuyển đổi

“Mấy hôm trước Tam thẩm mẫu (*Dì ba*) của đệ đến tìm ta, mong ta tìm nhà chồng cho con gái bà trong Hoàng tộc...”

“Hả? Đây không phải là chủ ý của ta!”

Thôi Cảnh vội vàng đón đầu

Thôi Toàn chỉ hơi gật đầu, sau đó như nghĩ đến việc gì đó

“... Nói như vậy đệ không biết rõ tình hình chuyện này?”

Thôi Cảnh gật đầu như bầm tỏi, nói đùa chắc! Nếu hắn biết còn để thẩm thẩm làm thế sao? Trên triều đình ai cũng biết Thôi Toàn phản cảm đến mức gần như biến thái đối với quan hệ bá mợ dâm bà, đoán chừng là bệnh nghề nghiệp bị công tác Tông Nhân phủ gây ra mà thành.

Thế nhưng nghe Thôi Cảnh trả lời xong, vẻ mặt Thôi Toàn vẫn không hoà hoãn, mà lại càng nghiêm trọng hơn

“Ta thấy thật kỳ quái, cô ấy là người trực hệ của đệ, chuyện này sao không đến tìm đệ trước mà lại đến tìm ta nhỉ?”

“Tìm đệ để làm gì? Mọi người đều biết có việc đến tìm đại ca là được rồi”

Trong tiềm thức Thôi Cảnh thật ra cũng có suy nghĩ này, cho nên để giải thích việc thẩm thẩm của hắn không đến tìm hắn là hợp lý cỡ nào, nhất thời vô ý nói ra lời làm lan cả lửa đến thân mình

Thôi Toàn nghe xong câu “có việc cứ đến tìm hắn là được rồi”, thì bao nhiêu ni-tơ-rô gly-xê-rin (thuốc nổ không khói) cùng hoá dược chất chứa trong lòng tác dụng với nhau rồi cuộc cũng nổ tung.

“Sao thế, lại bị Thôi Toàn giáo huấn hả?”

Bỗng nhiên Hoàng đế xuất hiện dọa Thôi Cảnh nhảy dựng, nhưng không biết tại sao, Thôi Cảnh không sợ Hoàng đế lắm, ít nhất hắn cảm thấy nụ cười trên mặt Hoàng đế lúc này là nụ cười từ trong lòng mà ra, cho nên hắn thở dài một hơi thật nặng nề

“Đúng vậy... Nhưng mà cũng không cần phải nói thần đã sống uống rồi, cuộc sống tầm thường không làm gì chứ...”

Thôi Cảnh tự nhận mình chỉ hơi có vẻ phàm phu tục tử thôi, chưa đến mức thành sự không có bại sự có thừa, chẳng lẽ bề ngoài đẹp một chút, tất cả những thức khác bình thường là có tội sao?

“Thần làm gì được sống tầm thường không làm gì chứ! Mỗi ngày thầy đều rất bận rộn! Ngày nào cũng phải cùng công chúa dự các loại tụ họp, nghiên cứu thảo luận... vấn đề mỹ học gì đó? Mỗi ngày thần còn phải không ngừng ca ngợi công chúa, Hoàng thượng người không biết cả ngày khoa trương khen một người lập đi lập lại khó đến mức nào đâu! Đúng rồi! Thần còn phải chọn lựa quần áo với công chúa, chọn lựa vật phẩm trang trí phủ, chọn lựa các loại hoa cò trồng trong hoa viên, những loại hoa công chúa yêu thích quá nhiều, cúc Bách Nhật, Lăng Tiêu, Bạch Hạc Dụ, Mẫu Đơn, Kiếm Lan, Tím Uyển, Thu Hải Đường...”

Nhìn Thôi Cảnh vừa phàn nàn vừa đọc thuộc các loại hoa thê từ yêu thích nhanh đến cảnh giới vong ngã, Hoàng đế đã có thể nhận ra muội phu ở nhà đã bị huấn luyện khắt khe thế nào, cho nên nhẹ giọng an ủi

“Công chúa bọn họ từ nhỏ đã nuôi lớn trong nữ tính độc nhất vô nhị, nên tính tình có chút khó lý giải, nhưng người như vậy chọn trúng khanh, đã thể hiện khanh tuyệt đối không phải là thế hệ hời hợt, Thôi Toàn hà... hắn đơn giản là tiếc rèn sắt không thành thép thôi, khanh lại còn là đệ đệ trong tộc hắn, khó tránh khỏi hơi soi mói căng thẳng một chút, đừng để trong lòng”

Hành động an ủi của Hoàng đế làm Thôi Cảnh rất cảm động, dù sao hắn cũng không cho rằng Hoàng đế thật sự cảm nhận được không gian sinh tồn của hắn, cho nên chớp chớp đôi mắt to trong long lanh trời sinh như giọt nước của hắn, cười khổ

“Lời này hơi đại bất kính, thần và bề hạ tuy đều là nam tử Hoàng tộc, nhưng mà một người trên trời, một người trên mặt đất vậy!”

Người “trên trời” tất nhiên là chỉ Hoàng đế, hẳn nghe thấy muội phu nói như vậy, lập tức trung ra về mặt ngạc nhiên, không nhiều lời, chỉ chỉ chỉ đám nữ tử vây lấy Thái hậu làm trung tâm đang cười nói cách đó không xa, nói lời mang hàm nghĩa sâu sắc

“Khanh cảm thấy trăm hạnh phúc hơn khanh nhiều sao?”

Thấy bộ dạng không phản ứng kịp của Thôi Cảnh, Hoàng đế cười vỗ vai hắn

“Tiểu đệ! Con đường đệ phải đi còn dài lắm!”

Sau đó Hoàng đế trở về chỗ ngồi, tâm tư Thôi Cảnh hoàn toàn tập trung suy nghĩ ý của Hoàng đế ở câu nói cuối cùng, đang lúc tiêu hoá, thì giọng nói luôn tràn ngập sự kiêu ngạo của Huy Trữ công chúa truyền đến, Thôi Cảnh ngẩng đầu nhìn thế tử ngồi cách đó không xa, bỗng dưng ý thức được vấn đề Hoàng đế đã nhắc tới: Người như vậy chọn trúng khanh...

Huy Trữ công chúa tuy luôn cố tình gây sự với hắn, nhưng chưa từng nói những lời như hắn vô dụng, rốt cuộc là giá trị nào để thế tử cảm thấy hắn là người có thể phó thác chuyện chung thân đây?

Phát hiện mình thậm chí chờ mong đáp án này, Thôi Cảnh vô thức bước nhanh hơn. Đến gần mới phát hiện, hoá ra vợ hắn đang thảo luận kịch liệt vấn đề gì đó với muội muội chưa xuất giá của nàng Lỗ Nhân công chúa, cẩn thận nghe, nhân vật nóng trong chủ đề lại chính là mình.

“Nam nhân chỉ có khuôn mặt, thì có ưu điểm gì chứ!”

Lỗ Nhân công chúa nổi danh là bối xương cốt bên trong trứng gà, huống chi “xương cốt” của Thôi Cảnh lại có không ít, tất nhiên là tìm được rõ ràng

“Vậy so với người không có bất cứ tác dụng gì ngay cả mặt cũng không đẹp thì không phải là tốt hơn nhiều sao!”

Huy Trữ công chúa rất phẫn nộ, nàng thấy Thôi Cảnh đã quay về, kéo hắn qua, tiếp tục phản bác

“Hơn nữa, ai nói Thôi Cảnh nhà ta chỉ có khuôn mặt? Nông cạn!”

Vừa nói xong, đại khái so với bất luận người nào ngồi đây Thôi Cảnh là người hy vọng được nghe nàng nói tiếp nhất, thấy Huy Trữ công chúa tự hào nhìn hắn, gương mặt lại hiện ra sắc đỏ ửng

“Thân thể Thôi Cảnh nhà ta không ai so được đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thời Thanh Xuân

“Thanh thủy xuất phù dung” (*Nước trong xuất hoa sen – Một câu thơ nổi tiếng của Lý Bạch*)

“Dục tri xuất lỗ nữ” (*Bể tắm xuất nữ nhân lỗ thể*)

“... Cùng tác độc thiện kỳ thân” (*Cùng thì tự tốt lấy ta – Trích lời Mạnh Tử khi nói về tính cách bậc đại trượng phu*)

“Phú tắc thể thiếp thành quân” (*Giàu thì thể thiếp thành đàn*)

“Bồ... Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi” (*Rượu ngon Bồ Đào trong ly dạ quang – Trích bài thơ Lương Châu tử của Vương Hàn*)

” Kim ngân tài bảo nhất đại đồ” (*Tiền bạc châu báu một đồng lớn*)

“Ngô, ngô, ngô... sinh dã hữu hạn” (*Sự sống là hữu hạn – Trích một câu nói của Trang Tử*)

“Nhĩ tử dã vô biên” (*Người chết cũng không giới hạn*)

Mới đối thơ đến đây, sắc mặt lão nho từ Hàn Lâm viện đến dạy các Hoàng tử Công chúa học đã xanh mét, ông vừa hận vừa sầu vừa khổ lại vừa oán nhìn chằm chằm thiếu niên chuyên môn đối nghịch cùng ông ngay từ ngày đầu tiên, chỉ cảm thấy mình đã gần đến mức không còn lời gì để nói.

Trái ngược với sắc mặt xanh mét của lão nho, Lật Xuyên Quận vương A Kiều lại càng đắc ý dào dạt, xuân sắc đầy mặt vô cùng tương xứng với bộ quần áo lụa màu hồng nhạt, nếu nhìn qua thì sẽ nghĩ là một tiểu cô nương đang tuổi dậy thì – nếu hắn không mở miệng bại lộ chất giọng đang dần biến thành vịt đực của mình.

A Kiều thấy đùa đủ rồi, chỉnh trang lại vẻ mặt, chuẩn bị an ủi lão tiên sinh vài câu, thể hiện mình cũng không đến nỗi là không có học vấn.

“Ha ha, vừa rồi tiểu vương đã đắc tội, chỉ đùa một chút thôi, tiên sinh đừng tức giận, tiên sinh ra lại một đề khác đi, tiểu vương nhất định sẽ chân thành đáp lại”

Lão nho nửa tin nửa ngờ nhìn thiếu niên, haiz... mặc kệ đi! Nói một câu “Anh hùng mộ niên” (*Anh hùng về già*) như đang cảm khái với bản thân mình

Lúc trước lão tiên sinh bị chọc tức đến không nói nên lời, hiện giờ oán thán đọc ra câu này, A Kiều để tâm nghe thật kỹ

Hả?... Anh hùng mộ niên? Sao không nhớ trong mấy bản thơ cổ có câu này nhỉ? Chẳng lẽ lão tiên sinh đang kiểm tra thơ từ mình? A Kiều không để yếu thế, đầu óc xoay chuyển đối đáp một câu ngay cả bản thân cũng thấy vô cùng hợp với câu trước

“Diêm la điện thượng” (*Diêm La trên bàn thờ*)

Lão nho hít một hơi khí lạnh, lần đầu tiên ra quyết định “Không phải nó chết thì là ta mất mạng” với một đệ tử.

Trước đây nghe người ta nói con cháu Hoàng thất đọc sách học tập rất nghiêm túc, thật không hiểu sao lại xuất hiện một thành viên không chịu giáo hoá thế này? Vấn đề đó phải quay ngược thời gian về nửa tháng trước.

A Kiều ăn mặc như con gái bị lão tiên sinh xếp chỗ ngồi cạnh đám công chúa bên kia, thiếu niên đã nói một câu “Lão đại nhân ngay cả nam hay nữ cũng không phân biệt nổi, còn dám làm giáo sư dạy đạo thánh nhân cho người khác sao?” Cứ như thế tạo nên trận giằng co của hấn và lão nho.

Còn về phần Lật Xuyên Quận vương với trang phục dị thường tự đứng làm học sinh được xếp vào lớp của lão nho? Thì lại quay ngược lại một tháng trước. Một bản công văn của Giám sát Ngự sử địa phương “Hiện giờ Lật Xuyên Quận vương tuổi còn trẻ mà hết sức lông bông, không tuân theo luật pháp, không tuân theo đạo đức luân thường, vô cớ dùng hình với dân chúng, lặp lại nhiều lần, đúng là tai hoạ của tôn thất...”, đã làm Hoàng đế không thể không lo lắng kéo người cháu này về Kinh giáo dục lại một lượt, mong rằng tránh được nhiều tai bay vạ gió sau này...

Lật Xuyên Vương A Kiều, năm nay mười bốn tuổi. Từ lúc hấn tám tuổi kế thừa tước vị thân Vương của phụ thân đã mất thì có sáu năm trưởng thành tự do tự tại, ai ngờ gần đây trên Ngự án của Hoàng đế nhiều ra mấy tập tấu sớ nói, người này trình độ vô lương tỷ lệ thuận với tuổi tác, cho đến lúc náo loạn đến án hình sự cho người vây đánh dân chúng bình dân bên đường, thì Hoàng đế không thể nhắm mắt một mắt mở một mắt được nữa, đành phải vội vàng kéo hấn về Kinh, nhìn xem người cháu này rốt cuộc hư hỏng đến mức nào.

“Bởi vì tên đó trước mặt mọi người cười nhạo tiểu chất (*cháu*) là ái nam ái nữ, tiểu chất thích mặc đồ gì là chuyện của tiểu chất, còn sợ hấn nói ra nói vào chặc? Đối với người không có giáo dưỡng như thế thì phải đánh!”

Hành vi của cháu trai rõ ràng đã vượt quá phạm trù tự vệ do bị phi báng rồi, nhưng càng làm cho Hoàng đế tức giận là, lúc hỏi Kinh diện thánh A Kiều vẫn còn ngang nhiên mặc bộ trang phục kia, trăm cái ngọc bội đầy đủ, làm Hoàng đế lúc mới gặp mặt còn hoài nghi đại ca có con gái riêng.

“Chuyện đánh người tạm thời không nói tới, nhưng... người sao lại ăn mặc thế này đến gặp trăm? Còn ra thể thống gì!”

Đối mặt với sự tức giận của Hoàng đế, A Kiều không cho rằng đó là nhục nhã mà còn lấy làm vinh hạnh. Áo dài, áo trong, dây lưng, ngọc bội, những gì hấn đang mặc đem ra triển lãm một lượt, cho thấy không có chỗ nào không hợp với quy định lễ chế.

“Hình thức chẳng qua chỉ đổi thành kiểu dáng con gái mà thôi, những gì cần có trong thể chế tiểu chất đều có, những gì không nên có tiểu chất đều không có, những chỗ không nhắc tới chẳng lẽ không để cho tiểu chất được tự do phát huy sao?”

Cổ nhân nói “Vô ý, vô tất, vô cố” – cuối cùng cháu trai còn trích lời của người hiền triết ra nói, Hoàng đế còn nói được gì nữa? Huống chi trong thể chế cũng không có gì quy định rõ ràng trang phục A Kiều mặc không thể chế thành trang phục nữ nhân, cuối cùng Hoàng đế đành mặc kệ A Kiều một tên vịt đực ăn mặc hoa lệ rực rỡ như một thiếu nữ.

(*Từ tuyệt tử của Khổng Tử: vô ý, vô tất, vô cố, vô ngã; “vô ý” là xét việc thì đừng lấy ý riêng (hoặc tư duy) của mình vào mà cứ theo lẽ phải; “vô tất” tức chớ quyết rằng điều đó tất đúng, việc đó tất làm được; “vô cố” tức không cố chấp, “vô ngã” tức quên mình đi, đừng để cho cái ta làm mờ (hoặc không ích kỉ mà phải chí công vô tư)*)

“Ngu muội không thông suốt, gỗ mục không thể khắc, làm xằng làm bậy, con sâu làm rầu nồi canh, không thể giáo hoá... Hoàn toàn không cứu chữa được!”

Hoàng đế lặp lại toàn bộ lời vàng ý ngọc của học sĩ Hàn Lâm viện nói với A Kiều.

Nhưng mà lúc này A Kiều dù có vô lý cũng tự cảm thấy mình nói có lý, sao nghe nổi lời người khác nói, hấn cảm thấy mình thật oan uổng, tất nhiên không nhẫn nại ngồi nghe Hoàng đế thuyết giáo, lập tức tung ánh mắt xem thường đến Hoàng đế, rồi phát tay áo bỏ đi.

“Tiểu tử này chẳng lẽ thật sự cho rằng trăm không dám trị hấn? !”

Hoàng đế tức giận đập bàn ầm ầm, đáng tiếc A Kiều đi càng lúc càng xa căn bản không nghe thấy, Hoàng đế cũng đành đập bàn cho Hoàng hậu nghe

“Hoàng thượng...”

Hoàng hậu rất biết dùng từ diễn ý, nhưng lúc này thật sự không biết nên nói gì. Lật Xuyên Quận vương sau khi tiến cung, cuộc sống hằng ngày đều do nàng phụ trách, nhưng Hoàng hậu chưa từng nuôi qua đứa nhỏ mười mấy tuổi, tất nhiên không có kinh nghiệm đối phó với tính cách quý thân đều ghét của A Kiêu. Càng phục tùng chiều chuộng hắn lại càng chèn ép, càng bắt hắn đi về hướng đông hắn lại càng đi về hướng tây, càng nóng tính hắn lại càng vui vẻ, càng vui mừng thì hắn lại càng bức bối... Chỉ hơi khinh suất một chút là nhận ngay ánh mắt “khinh thường”!

Nghĩ đến mình có một đứa con đã không ngừng lo lắng rồi, giờ lại còn thêm yêu tinh chuyên gây chuyện, Hoàng hậu cảm thấy choáng váng cả đầu óc.

Thật ra tâm tính đối nghịch với toàn thể giới của Lật Xuyên Quận vương cũng không tính là vấn đề gì nghiêm trọng, nói một cách thông tục là “phản nghịch”, còn nói hoa lệ cụ thể hơn là “chứng tính thần tính cách bị áp bách”, đều thuộc một trong những vấn đề tâm lý trong thời kỳ trưởng thành.

Đáng tiếc lúc này, không có nhân sĩ xuyên không nào tới thuyết giảng tri thức về tâm lý trẻ vị thành niên, vì thế tất cả mọi người đều quy kết tính cách bất thường của thiếu niên mười mấy tuổi là quái dị, mà bản thân A Kiêu lại càng làm rùm beng lên sự hận đời của mình.

“Ah ah ah ~~~~ Tam Biến Trại Ngọc... Tam Biến Trại Ngọc của ta! Kim Quế Phiêu Hương của ta! Yên Nhung Tử của ta! Triệu Phấn của ta! Dạ Quang Bạch của ta... Ah ~ Ô Kim Diệu Huy của ta ~~~!”

Hôm nay mọi người đều đang ở Xích Phong cung của Cung phi thưởng thức hoa mẫu đơn, mà các loại mẫu đơn quý báu mà Cung phi vừa hô lên, lúc này không phải đang nở hoa trên phần đất màu mỡ nó được nuôi trồng, mà bị biến thành vòng hoa đội trên đầu người nào đó. Mọi người hướng theo bàn tay run run của Cung phi mà nhìn, đúng là A Kiêu, đầu đội một vòng hoa mẫu đơn tranh nhau khoe sắc đứng trong bụi hoa cười đến quái dị.

“Diệp tàng ngô tế phượng, chi động kính trung loan” (Một câu thơ trong bài *Mẫu đơn của Bạch Cư Dị* – TM bắt tài, không hiểu câu thơ này T^T)

Khang phi vẫn hứng thú ngâm một câu thơ, Cung phi không thêm lườm nàng, đã sớm phát điên đuổi theo A Kiêu

“Ha ha ha, ai bảo nương nương nói con trai không được đeo vòng hoa!”

A Kiêu nói ra một câu thể hiện mục đích lần này của hắn

Hoá ra là hắn nhìn thấy hai nữ nhi của Cung phi mỗi người cài một đoá “Ngân Phấn Kim Lân” rất đẹp, vì thế cũng có ý đi hái một bông cài lên đầu, ai ngờ bị Cung phi nói “Con trai con đứa cài hoa hoa cỏ cỏ cái gì” rồi ngăn lại, ngay lập tức chạm đến tật xấu “Kiêu chiến thế tục” của hắn.

Cung phi vốn không phải nữ nhân thích vận động, nhưng mà lần nàng sợ rằng quá đau lòng vì mẫu đơn của nàng, cho nên không ngờ bắt được A Kiêu nhảy lên nhảy xuống, nàng đang định giáo huấn tên cuồng phá hoa này, thì Thái hậu này giờ thờ ơ bỗng dưng mở miệng nói

“Ui dào, Kiêu nhi cài hoa cũng rất đẹp, con cứ để nó cài đi, dù sao con cũng có nhiều hoa”

Mọi người ở đây – bao gồm cả A Kiêu, đều kinh ngạc nhìn Thái hậu, hiện giờ trong cung, người vẫn giữ thái độ ủng hộ với A Kiêu, đại khái chỉ có mỗi mình Thái hậu.

“Còn không phải sao, Khang phi, có câu thơ gì hợp với tình hình này không?”

Thái hậu nháy mắt với Khang phi, ám chỉ nàng nhanh ngâm thơ thanh nhã cho người nghe

“Bí xa nhuyễn dư quý công chủ, hương sam tế mã hào gia lang” (Trích bài *Mẫu đơn phương của Bạch Cư Dị*, đại ý là quý công chúa ngồi trên xe ngựa mềm mại, lang quân cưỡi ngựa áo toả hương @@ ai biết chỉ TM với)

Thi nhân bình thường ghét nhất lại bắt đắc dĩ bị ép đọc thơ, cho nên Khang phi sắc mặt khó coi phun ra mấy câu thơ cỏ, cũng không tính là hợp với tình cảnh hiện giờ lắm. Nhưng có người sắc mặt còn khó coi hơn cả nàng, chính là Lật Xuyên Quận vương A Kiêu, lúc hắn mặt hết xanh rồi lại trắng, tâm tình đúng như kiểu làm chuyện xấu mà vô ý cứu được người khác, kết quả đối phương cảm động đến rơi nước mắt.

Nhìn thấy A Kiêu thở phì phì chạy ra khỏi Xích Phong cung, Hoàng hậu chẳng hiểu gì cả hỏi Thái hậu

“Thái hậu, vừa rồi người có ý gì?”

Thái hậu hài lòng nở nụ cười, lộ ra vẻ tin lão luyện từng trải, nói với chư phi bồi phận là con dâu

“Chuyện này mà mấy con cũng không hiểu, đứa nhỏ ấy phần lớn đến tuổi Kiêu nhi sẽ có một thời gian dị thường như thế, con càng áp đặt dạy bảo hắn thì hắn càng chống đối, nếu con không muốn hắn làm gì thì hắn sẽ làm cho bằng được, mà ngược lại, nếu khen hắn, thì hắn sẽ không chịu nổi”

Chư vị phi tần nghe lời nói của Thái hậu mà sững sốt, đều không tin tưởng lắm, Thái hậu nhận ra nghi hoặc của các nàng, cực kỳ bất mãn nhấn mạnh

“Các con đừng có cho rằng ai gia đang nói vớ vẩn! Bản thân ai gia tuy rằng không có con, nhưng đã dạy dỗ không ít Hoàng tử đấy!”

Có thể thấy được câu “lý luận thông qua thực tiễn” chung quy không hề thay đổi. Thái hậu tuy không biết sự tồn tại của “tâm lý phản nghịch thời kỳ trưởng thành”, nhưng vẫn lờ mờ nhận ra chút bí quyết cho vấn đề này...

Quả nhiên, phương pháp dục ức tiên dương (kiềm chế cảm xúc, trước tiên phải khen ngợi) của Thái hậu làm Hoàng hậu lần nào áp dụng cũng thấy

đúng. Nhìn thấy A Kiều mặc nữ trang nàng gặt đầu lia lia khen đẹp mắt, còn chủ động làm cho hấn mấy bộ; Thấy A Kiều đùa dai nàng khen hấn rất sáng tạo, còn cổ vũ hấn nghĩ ra nhiều trò hại người hơn nữa. ... Dưới sự đả kích bộc đường của mọi người, những ngày tiêu dao vui vẻ của A Kiều đã dần biến mất, hấn chỉ cảm thấy từ buổi chiều hôm đó, tất cả mọi người đều chuyển biến 180 độ, tán thưởng hấn, hoà ái khoan dung như thế, không chỉ làm hấn cảm thấy chẳng hiểu gì cả, mà thậm chí bắt đầu thấy sợ, nổi hết cả da gà.

Nhưng mà đang lúc tất cả mọi người đều vui mừng vì Lật Xuyên quận vương đã lộ xác, thì các nàng lại quên mất một nguyên tắc vô cùng trọng yếu trong giáo dục “Tuỳ người khác biệt” – chính là tuỳ từng vấn đề cụ thể mà phân tích cụ thể. Biện pháp áp chế theo đường cong của Thái hậu tuy rằng hiệu quả, nhưng không phải lúc nào cũng dùng được mọi lúc mọi nơi.

“Thật không? Cháu cảm thấy tiểu thư Hà gia không tệ sao?”

Hoàng hậu mỉm cười nhìn thiếu niên trước mắt có vẻ không được tự nhiên, làm người giám hộ của hấn, mà có thể nhìn thấy hấn đáng về ngại ngần đến xin mình cố vấn một chút vấn đề tư nhân, điều này làm cho Hoàng hậu không thể không thừa nhận lời nói của Thái hậu thỉnh thoảng cũng có tác dụng.

Ban đầu, Thái hậu thấy tôn tử bắt đầu khôi phục trạng thái bình thường, thì bà lại nổi lên hứng thú làm nguyệt lão

“Con cháu thế gia quần áo là lượt, sau khi kết hôn xong thì không ai không biến đổi thành dáng vẻ nghiêm trang chính trực, quan trọng là phải cần mẫn, nếu có cả đứa nhỏ nữa thì...”

Thái hậu vừa mới tưởng tượng, đã cười đến toe toét, Hoàng hậu lại cảm thấy cháu mình vừa mới có dấu hiệu chuyển biến tốt lên lại vội dùng hôn nhân trói buộc hấn như vậy, lo lắng nhớ như vật cực tất phần? *(sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại)*

Ai ngờ tình thế lại phát triển theo chiều hướng tốt hơn mọi người dự tính, A Kiều vừa liếc mắt đã nhìn trúng một vị thiên kim tiểu thư, làm Thái hậu mấy ngày nay đắm chìm trong sự vui sướng khôn cùng từ “lý luận lực lượng vô hạn của hôn nhân” của mình.

“Ngày mai gặp nàng cháu nên nói gì đây? Nương nương?”

Hoàng hậu cười “Ha ha” vài tiếng, đang chuẩn bị nói cho A Kiều biết đủ loại kỳ diệu trong suy nghĩ của một thiếu nữ, thì bỗng dưng nhớ tới phương pháp “Kim nén, khen thưởng” của Thái hậu. Thời gian này các nàng nói ngược với A Kiều đã thuận miệng đến mức thành phản xạ có điều kiện, việc trước mắt này... Hoàng hậu nghĩ ngợi, cảm thấy vẫn nên dựa theo phương pháp của Thái hậu mà nói có vẻ an toàn hơn.

Vì vậy từ miệng Hoàng hậu, tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm là một thân sĩ thân thiết, rộng lượng, tinh thần tính cách đạt đến trình độ không thiếu gì cả, đã biến thành hình tượng thiếu niên lạnh lùng, đã man, bá đạo cùng nói lời ác liệt.

Nhìn bóng lưng thẳng thớm của A Kiều sau khi thụ giáo bước đi, trong lòng Hoàng hậu yên lặng thờ dài, cầu trời tác hợp cho mỗi nhân duyên này, thuận tiện đá A Kiều ra khỏi cung tự dựng phủ đệ là tốt nhất.

“Tiểu tử này sao lại từ khôi phục nhiên *(sự việc đã lụn bại, nay sống lại)* thế này? Hơn nữa lại càng ngày càng nghiêm trọng!”

Hoàng đế phần nộ trần thuật với Hoàng hậu việc A Kiều đặt bẫy hại người qua đường Giáo Át Bình Định nào đấy trên đường quan viên vào triều, Hoàng hậu chỉ có thể đỡ lời hộ cháu, còn làm gì được nữa, ai bảo nàng đui lý chứ!

Lần này xem ra Hoàng hậu thông minh cả đời hồ đồ nhất thời, nàng sao lại quên mất sự thật “Lực lượng tình yêu sẽ khiến con người mù quáng” chứ? A Kiều lại nghe lọt tai những lời “dạy bảo” khuôn vàng thước ngọc sau khi bị chỉnh sửa của nàng...

Tình cảnh gặp mặt thân thiết ngày hôm đó, Hoàng hậu đã nghe lại toàn bộ quá trình từ những cung nữ thái giám tuỳ tùng, A Kiều đúng là đã lấy tạo hình thiếu niên ác bá ra diễn, toàn bộ quá trình gặp mặt đều tràn ngập sự công kích chanh chua của hấn.

“Cuối cùng... Quận Vương... Quận Vương nói...”

“Nói gì hả!”

Hoàng hậu thúc giục thái giám đến báo cáo, vội vàng muốn biết A Kiều rốt cuộc đã phá hoại đến trình độ nào

“... Nói Hà tiểu thư cũng giống các thái giám trong cung... cái gì... cái gì cũng không có...”

Sắc mặt của Hoàng hậu, cùng sắc mặt của thái giám bẩm báo, lúc này đều âm ảm đi

“Chẳng lẽ không còn cách nào挽回 sao?”

Hoàng đế nghe Hoàng hậu kể lại hết nguyên nhân hậu quả xong, thì ưu sảo hỏi Hoàng hậu. Đứa cháu này chỉ sợ đã vượt quá sự phần nộ rồi, hiện giờ cũng dám giương oai đến ngoài nơi tiếp triều, phương pháp của Thái hậu kia chỉ sợ cũng chẳng còn bao nhiêu tác dụng.

“Haiz... Từ từ rồi xem xét đi, cứ như thế đã, vị tiểu thư Hà gia kia đại khái cũng khó gả ra ngoài rồi, thân thiếp thấy biện pháp tốt nhất là ghép nàng ấy với Kiều nhi thành một đôi...”

Hoàng hậu dù sao cũng là Hoàng hậu, nàng hiển nhiên không suy sụp chỉ vì một lần tính sai, nàng nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, bắt đầu quy hoạch “kế hoạch năm năm” của nàng đến N bước về sau.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương Đặc Biệt Mừng Xuân Mới

“Lễ mừng năm mới năm nay không nhận quà, có nhận quà thì chỉ nhận đồ vàng bạc”

Trên TV xuất hiện câu này cùng những câu quảng cáo được ưa chuộng mọi thời đại, chúng ta hãy quay ngược dòng lịch sử về triều đại nào đó, trong thời khắc chia tay năm cũ đón mừng năm mới, mỗ Hoàng đế tại vị cũng đang suy nghĩ nên phát lễ vật gì cho mọi người trong cung, để cảm ơn mọi người năm vừa qua đã chăm chỉ cần cù chịu khổ chịu nạn, động viên mọi người năm mới không ngừng cố gắng.

“Mẫu hậu, lão nhân gia người muốn có lễ vật gì nhỉ?”

Hoàng đế khuôn mặt tươi cười vuốt mõng ngựa (*nịnh nọt*) hỏi

“Ai gia muốn uống rượu hỉ” (rượu đám cưới)

Thái hậu không khách khí nói ra nguyện vọng trong năm mới của bà – đồng thời cũng là thứ bà không ngừng theo đuổi trong cuộc đời này

Nhưng mà gần đây không có người muốn kết hôn... Hoàng đế khó xử suy nghĩ

“Mẫu hậu... rượu hỉ không phải muốn uống là có thể tùy tiện uống đâu”

“Quả nhiên không phải ruột thịt là có ngăn cách mà! Luôn miệng nói tặng lễ cho ai gia, ai gia vừa nói ra nguyện vọng đã mặc kệ rồi!”

Đối mặt với sự công kích bi tình của Thái hậu, Hoàng đế lập tức đầu hàng xin tha, thương lượng biện pháp thoả hiệp

“Vậy thì trong số các hoàng tử công chúa chọn ra một người để từ hôn thôi, người khác không được quyết định, tự bản thân đưa nhò quyết định đi”

Thái hậu nhượng một bước, Hoàng đế lại vẫn nhú mảy. Hắn có một con trai năm con gái, đứa lớn nhất mới chín tuổi, nhỏ nhất còn chưa được một tuổi, toàn bộ đều dưới độ tuổi kết hôn theo pháp luật.

“Nếu thế cũng không được, vậy thì Hoàng thượng tự mình nạp thêm một phi tử nữa đi!”

Thái hậu trông thấy bộ dáng con trai vẫn đang băn khoăn cân nhắc, tức giận tung ra đòn sát thủ cuối cùng

“Chuyện này... Trẫm thấy vẫn nên xem xét hôn sự của bọn Tiễn nhi đi, thế là được...”

“Dụ phi, năm mới nàng muốn có lễ vật gì?”

“Thần thiếp thật sự muốn gì được nấy sao?”

“Đương nhiên”

Hoàng đế tự hào gật đầu

“Vậy thần thiếp muốn có sao trên trời, Hoàng thượng người có thể tặng thiếp không?”

Dụ phi làm nũng cọ cọ lên ngực Hoàng đế, thật ra là muốn nghe Hoàng đế nói lời ngọt ngào, dỗ ngọt mình

“Tặng, buổi tối, tất cả sao nàng nhìn thấy đều thuộc về nàng”

Hoàng đế đi ra ngoài một chuyến, lúc sau bùng về một chậu nước đưa cho Dụ phi, đồng thời nở nụ cười xấu xa thưởng thức biểu cảm vừa tức lại ai oán lại ghen khuất của Dụ phi

“Thục phi, năm mới muốn được tặng lễ vật gì?”

“Thần thiếp thật sự xin gì được nấy sao?”

“Đương nhiên”

“Vậy thần thiếp muốn ánh trăng trên trời thì sao?”

Mồ hôi! Quả nhiên là vật hợp theo loài!

Hoàng đế cũng bưng một chậu nước tặng cho Thục phi

“Khang phi, năm mới muốn có lễ vật gì? Nói đi, lần này là loại sách gì?”

Hằng năm danh sách lễ vật Khang phi muốn đều là sách, Hoàng đế đã thuộc nằm lòng điều này rồi

“Năm nay thần thiếp muốn một bộ ‘Diệp pháp liên hoa kinh’, cũng là cầu mong trong cung mọi chuyện đều bình an”

“Ái phi quả nhiên là quan niệm phi phạm, phẩm vị siêu quần!”

Năm nay Khang phi không muốn kinh thư bản hiếm có cũng như bản tốt nhất, mà chỉ cần bản kinh thư bình thường có thể tìm được ở chợ, lại thêm nàng có tâm cầu phúc cho mọi người trong cung, Hoàng đế sao lại không vui mừng chứ? Đương nhiên là vô cùng vui mừng.

“Phải là bản Hoàng thượng tự tay chép lại mới có tác dụng lớn nhất!!!!”

Không đợi Hoàng đế vui mừng xong, một câu nói của Khang phi lập tức làm Hoàng đế sững sờ đơ người ngay tại chỗ

“Tốt nhất là Hán ngữ Tạng ngữ mỗi loại một bản” (*Tạng ngữ: chữ Tây Tạng*)

Cuối cùng Khang phi còn bổ sung thêm

“Cung phi, năm mới muốn gì thế?”

“Thần thiếp muốn huân hương” (*huân hương: hương liệu dùng để đốt*)

“Thế thì đơn giản, nói xem nàng muốn loại nào?”

“Loại huân hương thần thiếp muốn chính là loại có mùi hai lượng nhụy hoa mẫu đơn trắng nở mùa xuân, mùi hai lượng nhụy hoa sen trắng nở mùa hè, mùi hai lượng nhụy hoa phù dung trắng của mùa thu, mùi hai lượng nhụy hoa mai trắng mùa đông; cộng thêm mùi hai chỉ (*mười chỉ là một lượng*) nước mưa trong tiết Vũ thủy (*một trong 24 tiết, vào các ngày 18, 19, 20 tháng 2*), mùi hai chỉ nước sương tiết Bạch lộ (*bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9*), mùi hai chỉ sương sớm tiết Sương giáng (*vào ngày 23 hoặc 24 tháng 10*), mùi hai chỉ tuyết trắng tiết Tiêu tuyết (*vào ngày 22, 23 tháng 11*). Đem bốn loại nước này hoà chung, nghiền các loại nhụy hoa thành bột phấn, đựng trong hộp gỗ lâu đời, chôn dưới rễ cây lê, đợi đến tiết Xuân phân (*vào khoảng 20 và 21 tháng ba*) thì lấy ra”

Hoàng đế nghe xong tròn mắt há mồm

“... Cái đó... Cái đó là huân hương?” (Ngại quá, cái này thật ra là Lãn hương hoàn) (*Lãn hương hoàn là một loại thuốc trong Hồng Lô Mộng*)

“Sao thế, không được sao?”

Cung phi như một nàng dâu nhỏ dựa sát vào Hoàng đế nói giọng oán trách. Bình thường Cung phi tự nhiên tản mát ra một loại kiêu thái mị hoặc, mùi phấn phồng điện, lúc này nàng lại cố ý phát ra sóng điện, lại càng không ai kiềm chế được! Hoàng đế chớp mắt đã bị đánh hạ

“Cái này, cái này, ái phi à, chi bằng... đổi cái khác đi?”

“... Vậy được rồi”

Về mặt Cung phi như đang nói “Nề mặt Hoàng đế mới lui bước chọn đồ khác đây”

“Mấy ngày trước thần thiếp nhìn thấy có người tiến cống Hoàng hậu một lọ Bách Nhật hương trên đời khó tìm, Hoàng thượng thay thần thiếp lấy một phần đến đây đi”

Thấy Cung phi quả thật vì mình mà nhượng bộ, Hoàng đế rất vui vẻ, mà không biết rằng, đây mới chính là thứ Cung phi muốn.

“Huệ phi, năm mới muốn có lễ vật gì?”

“Hoàng Thượng, thần thiếp muốn trị khỏi tật xấu ‘rượu sau mất đức’ của mình”

Huệ phi thành tâm thành ý nói lời cầu xin

Hoàng Thượng lắc đầu như trống đánh. Không cần nói đến hẳn không làm được, mà ngay bản thân hẳn cũng tuyệt đối không muốn loại bỏ lạc thú hiếm có này, vì thế đề “bồi thường”, Hoàng đế tặng Huệ phi một bình rượu ngon cực phẩm trân quý nhiều năm trong nội phủ.

“Ninh phi, năm mới muốn có lễ vật gì?”

“Thần thiếp không muốn gì hết, thần thiếp chỉ mong Hoàng thượng thân thể khang thọ, các tỷ muội chung sống hoà hợp, bọn nhỏ bình an lớn lên là tốt rồi”

Ninh phi dịu dàng nhỏ giọng nói

Nếu như đây chỉ là lời khách sáo nói để nghe thôi, thì đúng là một “lễ vật” tuyệt hảo; nhưng nếu trở thành một nhiệm vụ cụ thể, thì lại là công trình thể kỷ vừa quan trọng mà vừa xa xôi, cho nên tâm tình của Hoàng đế là cảm động rồi thờ dài.

“Hoàng hậu, năm mới muốn có lễ vật gì?”

Năm nào Hoàng đế đến cuối cùng mới hỏi Hoàng hậu, mỗi lần đi đến chỗ Hoàng hậu cũng hỏi hệt nhau

“... Kỳ trân dị bảo, lăng thêu dệt gấm, vinh hoa phú quý, thần thiếp đều đã có, nhưng đều là do Hoàng thượng ban tặng...”

Hoàng hậu dùng giọng điệu ưu sầu lâm bẩm, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Hoàng đế, còn Hoàng đế dần dần căng thẳng lên

“Bởi vậy, thứ thần thiếp muốn nhất chính là thứ thông qua năng lực của bản thân mà đạt được”

“... Làm gì? ...”

Hoàng đế nhẹ giọng hỏi một câu. Quả nhiên... Hoàng hậu bắt đầu nói đến “nguyện vọng” bằng một câu mang tâm cơ vi mô mờ mịt

“Trước tiên mời bệ hạ nhắm mắt lại”

Nhìn thấy Hoàng đế thấp thòm không yên nhắm hai mắt lại, Hoàng hậu lộ ra nụ cười cung chiêu, nhanh chóng “chặt” một cái trên môi Hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Quân Địch Giả

Cung điện đỏ rực, giường đỏ rực, nệm đỏ rực, tân nương đỏ rực...

Tân nương ngồi nghiêm chỉnh, nhưng nhìn mức độ lung lay của mũ phượng trên đầu nàng, thì phỏng chừng chẳng duy trì được bao lâu. Đúng lúc này, cửa phòng “kẹt” một tiếng mở rộng ra, cùng với tiếng ồn ào náo động và mùi rượu xộc vào mũi ngay cả khăn voan đỏ trùm đầu cũng không ngăn lại được, tân nương nhẹ nhàng đưa tay bịt mũi, cùng lúc đó nghe thấy tiếng nói năng lộn xộn của một thiếu niên.

Sau đó, khăn voan của nàng được nhắc ra...

“Không xinh đẹp bằng Lộ Hưu Nhan!”

Câu nói đầu tiên của thiếu niên đã sát phong cảnh cùng thiếu ánh mắt như thế, tân nương cố kiềm chế, nhưng tuổi trẻ khí thịnh không nhịn được, đáp trả tương tự

“Đúng là không tuấn đạt bằng Cảnh Hoà ca!”

Lần thứ hai Hoàng đế tiếp xúc với cái tên “Triệu Cảnh Hoà”, đã là mười mấy năm sau, không cần phải nói, xung đột nhỏ lúc trước đã sớm bị vùi lấp dưới tận cùng trí nhớ. Bởi vậy, lúc Hoàng đế nhìn thấy cái tên này trên danh sách thăng chức cho quan viên địa phương bổ sung về Kinh đô ở bộ Lại, mặc dù có vẻ quen mắt, nhưng không nhớ ra đã nghe thấy từ lúc nào.

Lần thứ ba Hoàng đế nghe thấy cái tên “Triệu Cảnh Hoà”, chỉ cách lần thứ hai có vài ngày. Bởi vì cách nghe khác nhau, cho nên Hoàng đế tất nhiên cũng chú ý hơn so với nhìn nội dung trên lý lịch ở bộ Lại...

“Nghe nói Triệu đại nhân ở Hãn Châu năm nay có hy vọng về Kinh làm quan!”

“Triệu đại nhân?”

Huệ phi thấy Thục phi cùng Dự phi đang nói chuyện sôi nổi, mà không biết người các nàng đang tán gẫu là ai, cho nên để xoá nạn mù chữ cho người không biết chân tướng, Dự phi cùng Thục phi trước giờ đều thích bắt quái chuyện thú vị hoặc người thú vị, bắt đầu ào ào kể lể

“Ai da da! Người đó chính là danh nhân trên phương diện phong nguyệt gió trăng đấy!”

“Nghe nói những cô nương bị hấn nhìn trúng tất cả đều tăng vọt về giá trị!”

“Đúng rồi, bài thơ ‘giai nhân phú’ đang nổi đình đám là do hấn viết đó!”

“Còn không phải sao! Văn thơ của Triệu đại nhân quá tuyệt, năm đó ốm bệnh mà còn đoạt được bảng nhân cơ mà”

“Đúng rồi đúng rồi! Không hổ là môn sinh đặc ý nhất của Bình Chương đại nhân!”

...

Thục phi cùng Dụ phi như hai con chim hoàng oanh ríu rít khen ngợi, khắc hoạ hình tượng công tử phong lưu văn võ song toàn, tinh tường thi từ ca phú. Cho nên, vĩnh viễn đừng xem nhẹ lực lượng bát quái, tuy hậu phi không hiểu chuyện chính sự, nhưng hình tượng Triệu Cảnh Hoà xuất phát từ miệng các nàng, dĩ nhiên so với sơ yếu lý lịch cá nhân ghi trên công văn của Lại bộ còn huy hoàng hơn nhiều, không chỉ làm cho Huệ phi khắc sâu ấn tượng với người nam tử chưa từng gặp mặt này, mà còn làm cho Hoàng đế vô ý đi ngang qua cũng khắc sâu ấn tượng.

Nhưng mà, ấn tượng khắc sâu của Hoàng đế không phải là chuyện thi từ ca phú...

Môn sinh của Bình Chương đại nhân? !

Bình Chương đương nhiệm mới chỉ hơn bốn mươi, tuyệt đối không có môn sinh gần ba mươi tuổi, vậy chỉ có thể là tiền nhiệm Bình Chương Hoắc Nghị.

Hoắc Nghị, chính là Quốc Trọng. Chính vì điều này, đột nhiên liên kết với trí nhớ mơ hồ trong đầu, làm cho cảnh tượng đôi mắt to đen long lanh của Hoàng hậu nhiều năm trước nhìn thẳng mình khen người nam nhân khác, bỗng chốc xuất hiện trong đầu Hoàng đế.

Triệu Cảnh Hoà! Hoá ra chính là hấn!

Tiêu sái, phong lưu, uyên bác, hơn nữa... độc thân? !

“Chậu san hô chúc thọ Kim Tùng Linh một đôi, pho tượng Phật vàng khảm từng thanh, lư hương lưu ly bát bảo một đôi, áo bào da chim điêu màu tương hai bộ, áo bào da thiên mã thanh đoạn một bộ, áo măng bào thêu chỉ nhiều màu hai mươi ba bộ...”

Theo tiết tấu cung nữ đọc danh mục quà tặng, Hoàng hậu tự mình kiểm tra lễ mừng thọ trong rương son đỏ. Hôm nay chính là đại thọ sáu mươi của Quốc Trọng, Hoàng hậu chuẩn bị lễ vật nửa ngày, buổi chiều sẽ về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Ngay tại lúc Hoàng hậu bận bịu, Hoàng đế ngồi bên cạnh này giờ yên lặng bỗng nhiên ho khan hai tiếng, làm Hoàng hậu dời sự chú ý

“Có chuyện gì sao? Bệ hạ”

“Không có gì không có gì... Trẫm chỉ đang nghĩ đại thọ sáu mươi của Quốc Trọng, chỉ sợ rất đông khách...”

Hoàng hậu không nói gì, chỉ gật đầu, tiếp tục kiểm tra đồ trong danh mục lễ vật

“... Năm đó môn sinh của Quốc Trọng rất đông, lần này hấn sẽ về chúc thọ lão sư”

“... Mấy ngày nay vừa hay là lúc tất cả quan viên về kinh báo cáo, có lẽ một số môn sinh ở địa phương cũng nhân dịp đến tiệc chúc thọ...”

“Người ta bảo trò giỏi hơn thầy, Quốc Trọng nhìn thấy đám hậu bối tiền đồ rạng rỡ, hấn sẽ vô cùng vui mừng...”

“... Hoàng thượng, rốt cuộc người muốn nói gì?”

Hoàng hậu yên lặng chờ Hoàng đế lòng vòng cả ngày, mà vẫn chưa thấy trọng phu vòng đến chủ đề chính, trước mắt nàng đang vội chuyện về nhà mẹ đẻ, cho nên không định tiếp tục giả ngốc tiêu phí thời gian.

“Không có gì... Trẫm chỉ tùy tiện tâm sự thôi! ... Chỉ là vừa nghĩ có nhiều thanh niên tài俊 hội tụ ở phủ Quốc Trọng, mà trẫm không thể đích thân tới hiện trường, đúng là rất tiếc nuối...”

Thấy Hoàng đế không định thành thật nói ra ý đồ, Hoàng hậu đành phải tự mình đoán tâm tư của hấn

Chẳng lẽ lo phụ thân nàng kết bè kéo cánh? Nghe qua hình như không giống... mà còn mờ mờ kèm theo vị giấm chua, điều này càng làm cho Hoàng hậu thấy kỳ quái. Tuy rằng Hoàng hậu khôn khéo, nhưng khả năng liên tưởng còn chưa phong phú đến mức liên hệ với một câu nói của mình mười mấy năm trước, cuối cùng đành trả lời máy móc

“Hoàng thượng nghĩ nhiều rồi, gia phụ chỉ mời ít đồng nghiệp năm xưa, chỉ đơn giản là người quen tụ hội mà thôi”

Hoàng đế nghe xong chỉ “hừ hừ” vài tiếng không rõ ý nghĩa, không nói gì nữa, nhưng lúc Hoàng hậu chuẩn bị xong xuôi nhắc chân định rời đi, thì Hoàng

để lại mở miệng

“VẬY THÌ... VẬY THÌ...”

Cứ “vậy thì” cả buổi mà không nói tiếp

“BỆ HẠ?”

“VẬY THÌ... TRỞ VỀ SỚM MỘT CHÚT...”

Thật ra tốt nhất là đừng đi! Bởi vì Hoàng đế nói bóng nói gió lấy được tin tức ở chỗ Lại bộ – Triệu Cảnh Hoà về Kinh báo cáo hiện tại đang ở trong phủ an sư năm đó Hoắc lão đại nhân.

Hôn nhân của Hoàng đế và Hoàng hậu, giống như rất nhiều con cháu Hoàng thất khác, ban đầu chỉ đơn thuần là đám hỏi chính trị, mấu chốt không phải tìm kiếm người yêu, mà tìm một đối tác hoàn mỹ cùng gây dựng đại nghiệp. Nhưng mà, dù sao Hoàng đế cùng Hoàng hậu đã sống với nhau mười năm, nếu một chút tình cảm cũng không có mới mà lạ!

Nhưng mà Hoàng đế coi Hoàng hậu là “lão bản nương”, chẳng lẽ Hoàng hậu cũng coi mình thành “chương quỳ”? Sự xuất hiện của Triệu Cảnh Hoà làm cho Hoàng đế bỗng nhiên ý thức được vấn đề trước giờ chưa từng đề ý đến.

Có rất nhiều nhân tố để một người nam nhân hấp dẫn nữ nhân, danh lợi quyền thế không phải vạn năng, cho nên Hoàng đế không tự kỷ đến mức nghĩ rằng nữ nhân khắp thiên hạ không phải hán thì không gả; nhưng không có danh lợi quyền thế thì vạn lần không được, cho nên Hoàng đế thích suy tư về nhân sinh, tựa như ông lão rất thích suy xét về vấn đề triết học cao rộng, bắt đầu rồi rầm vấn đề cũ rích “Nàng yêu tiền của ta hay là yêu ta?”.

Cuối cùng, dựa theo trình tự nghiên cứu khoa học “Từ lý luận đến chứng minh thực tế”, Hoàng đế quyết định đi khảo sát thực tế.

“Các người cảm thấy trăm thế nào?”

Hoàng đế vô tình gặp Thục phi cùng Dự phi đang ở Ngự hoa viên đùa cá, suy nghĩ một lát, quyết định áp dụng loại câu hỏi không quá trực tiếp này. Đáng tiếc hán không nói thẳng đến vấn đề, bởi vì câu hỏi quá rộng, làm cho Thục phi cùng Dự phi không biết phải trả lời thế nào, càng không biết vì sao Hoàng thượng đột nhiên hỏi, đành nói qua loa

“Hoàng thượng đương nhiên rất tốt “

“Ồ, tốt như thế nào?”

Tốt như thế nào? Rất dễ nói chuyện... nhưng điều này có thể nói ra sao? Vì thế Thục phi và Dự phi trao đổi ánh mắt, dùng phương án trả lời thận trọng – vỗ mông ngựa! (nịnh bợ)

Cho dù không lấy được lòng, thì ít nhất cũng không thành đắc tội

“Hai nàng biết chuyện ‘Trâu Kỵ gián tiếp chê cười vua Tề vương Nạp’ không?”

(Câu chuyện “Trâu Kỵ phúng Tề Vương Nạp gián” (Trâu Kỵ gián tiếp chê cười vua Tề vương Nạp), đã gợi ý cho chúng ta: Trong vấn đề biết người cần có khả năng nhận ra điểm khác biệt trong sự giống nhau và điểm giống nhau trong sự khác biệt: Trâu Kỵ dùng sự kiện ông ta và Thành Bắc Tử Công so đo cái đẹp để nhắc nhở Tề Vương. Ông ta biết mình không đẹp bằng Tử Công, nhưng khi hỏi thế thiếp và bằng hữu xung quanh mình, họ đều nói mình đẹp hơn so với Tử Công, tại sao vậy? Vì vợ thì yêu mình, thiếp sợ mình, bạn bè có người cần mình, từ những nguyên nhân đó, ông ta tìm ra chân tướng của sự thật. Ở đây chỉ ra rằng ba loại người đều nói mình đẹp hơn Tử Công, đó là điểm chung, nhưng mục đích khi nói về cái đẹp là không giống nhau và kết quả đều là giống nhau- chân tướng của sự thật là sự không thành thật.)

Nghe hai người khen ngợi mình tác phong phóng khoáng, anh dừng thần võ như thế nào xong, thì Hoàng đế hỏi một câu

“Trâu Kỵ? Là ai?”

Hiển nhiên, Thục phi cùng Dự phi chưa sờ qua “Sách Chiến Quốc”, nhưng mà trong cung rất nhiều người đã từng đọc “Sách Chiến Quốc”, ví như Cung phi nếu trả lời câu hỏi của Hoàng đế về cơ bản là giống hai vị phi tử trước, có điều Cung phi tương đối lão luyện, cho dù nịnh hót cũng không làm cho người nghe cảm thấy giả tạo như vậy.

“VẬY TRƯỚC KHI NÀNG VÀO CUNG CÓ NGƯỜI TRI KỶ KHÔNG?”

Hoàng đế không buông tha hỏi tiếp

Đối với câu hỏi so với câu trước còn đáng sợ hơn, Cung phi lại không hề do dự, hơi ngẩng đầu, kiêu ngạo vô cùng nói

“TRƯỚC KHI VÀO CUNG THẦN THIẾP CHƯA TỪNG COI TRỌNG BẤT CỨ VỊ NAM TỬ NÀO!”

“ĐÚNG NHƯ VẬY Ạ! TRƯỚC KHI NUƠNG NUƠNG XUẤT GIÁ THANH DANH ĐÃ SỚM VANG XA, NGƯỜI TỚI CẦU HÔN VÔ SỐ, MÀ NUƠNG NUƠNG CHƯA TỪNG COI TRỌNG AI CẢ!”

Nữ quan bên cạnh Cung phi là thị nữ đi theo khi được gả vào cung, phối hợp chứng thực phong thái ngày xưa của nữ chủ nhân

“Vậy nếu trăm không phải Hoàng đế, Cung phi có nguyện ý gả cho trăm không?”

Theo lời nói của Cung phi, Hoàng đế tất nhiên thảo luận sâu hơn đề tài này

Cung phi nhất thời nghẹn lời, tuy nàng thay đổi biểu cảm quyền rũ cực nhanh, hồn dỗi nói “Nhân duyên của thần thiếp và bệ hạ đã sớm được trời định”, nhưng nàng nghẹn lời trong nháy mắt đã đủ để cho Hoàng đế đột nhiên cảm thấy nguy cơ đáng cao.

“Phụ nhi khả cầu dã, tuy chấp tiên chi sĩ, ngô diệc vi chi; như bất khả cầu, tòng ngô sở hảo.”

(Không từ nói: giàu sang mà có thể cầu được thì dù có phải làm kẻ đầu sai thấp kém ta cũng làm. Nếu không thể giàu được thì ta chỉ làm việc ta thích thôi.)

“Thiên hạ hi hi, giai vi lợi lai, thiên hạ nhượng nhượng, giai vi lợi vãng”

(Sử Ký viết: Thiên hạ hi hi, giai vi lợi lai; thiên hạ nhượng nhượng, giai vi lợi vãng: Thiên hạ ồn ào, đều vì lợi mà lại; thiên hạ rối rít, đều vì lợi mà đi.)

“Người xưa có câu: Danh lợi từ đạo đức con người, như hoa trong núi, là tinh hoa từ tự nhiên, tất nhiên là chậm rãi sản sinh, từ công lao sự nghiệp con người, như hoa trồng trong chậu, tùy ý di chuyển thay đổi, phồn vinh hoặc héo rũ; từ quyền lực con người, như hoa cấm trong bình, không có gốc rễ, không cần đợi cũng khô héo”

Từ chỗ Cung phi đi ra, Hoàng đế vốn mang kỳ vọng rất lớn với Khang phi thông kim bác cổ, nhưng Khang phi trích dẫn các câu nói kinh điển cả ngày cũng chẳng biết bản thân có ý gì, vì thế Hoàng đế đành phải dùng tiếng nói thông tục hỏi

“Đây là suy nghĩ của nàng?”

“Không, thần thiếp chỉ muốn nói với bệ hạ, cổ nhân đã từng nói vậy”

Ngụ ý chính là: Đây là ý kiến của tổ tiên, không phải là thái độ của cá nhân.

Quả nhiên là như thảo luận trong “Trâu Kỵ phúng Tề Vương Nạp gián”: thiếp đẹp của ta, thì sợ ta – cho nên đối với câu trả lời lạc đề hay trốn tránh hoặc lén đổi khái niệm của các vị phi tử, tuy Hoàng đế rất khó chịu, nhưng vẫn có thể lý giải, cuối cùng đến chỗ Thái hậu chứng thực.

Trong lòng Hoàng đế nghĩ, ít nhất Thái hậu hẳn không sợ hấn.

Kết quả chứng minh không phải Thái hậu không sợ Hoàng đế, mà là hoàn toàn không sợ Hoàng đế! Trước khi trả lời vấn đề của con trai thì phải giáo huấn hấn một lượt, hơn nữa, giáo huấn đến cuối cùng – Thái hậu cũng quên vấn đề lúc trước Hoàng đế hỏi là gì. Bị bắt ngồi trong Nhạc Ninh cung gần một canh giờ vẫn không thu hoạch được gì, lúc này Hoàng đế chỉ hối hận mình đã chui đầu vào lưới.

Tiến hành điều tra đến đây, Hoàng đế sinh ra cảm giác thê lương đứng trên cao lạnh lẽo. Người nhà còn như thế, vậy thì thế giới này còn ai dám nói thật, không sợ hãi không giấu giếm đánh giá Hoàng đế đây?

Thế nhưng suy nghĩ này vừa mới xẹt qua trong đầu Hoàng đế, hấn bỗng dừng nhớ tới một khuôn mặt đáng ghê tởm – là đối thủ một mắt một còn từ nhỏ đến lớn với Hoàng đế, mèo rừng không phải là người giải quyết tốt nhất cho vấn đề của hấn sao! Vì thế, Hoàng đế lập tức cầm bút viết một phong thư cho Hành Nguyên vương Ngự Dương ở xa tít mù.

Nội dung thư rất ngắn gọn, chính là: Khanh cảm thấy trăm làm nam nhân thế nào?

Nhưng bởi vì đường xá xa xôi, phong thư phản hồi đến tay Hoàng đế còn phải mấy tháng sau, mà hồi âm “Thần cảm thấy đầu bệ hạ bị úng nước” của Hành Nguyên Vương trong phong thư là chuyện sau này mới nói...

Tóm lại, cho đến lúc Hoàng hậu từ Hoắc phủ trở về, Hoàng đế còn chưa kịp gây dựng lại lòng tự tin của bản thân.

“Quốc Trọng đại nhân thế nào rồi?”

Hoàng đế giả ân cần hỏi han, lúc này tuy rằng hấn không thật sự muốn biết, nhưng phải làm khá nhiều công tác vào đề

“Gia phụ rất khỏe, ông cũng cảm kích lễ vật Hoàng thượng ban cho”

“... Vậy... Lần này có những người nào tham dự?”

Hoàng hậu cảnh giác liếc mắt đánh giá Hoàng đế, bởi vì hấn lại vòng về vấn đề buổi sáng, hơn nữa Hoàng hậu vừa mới về cung, chư phi đã lập tức phản ánh với nàng hành động cổ quái của Hoàng đế buổi chiều hôm nay, mọi chuyện làm cho Hoàng hậu khẳng định Hoàng đế có mưu đồ, trong lời nói có ý sâu xa.

Nhưng mà trong lúc chưa tra ra manh mối gì, Hoàng hậu đành căn cứ theo nguyên tắc bất biến ứng vạn biến, vẫn khai báo một lượt các vị khách tham

dự yến tiệc Hoắc phủ, đương nhiên, cũng có Triệu Cảnh Hoà được phụ thân coi là đệ tử nhập thất.

“Triệu Cảnh Hoà?”

Giọng điệu của Hoàng đế lập tức biến đổi

“Sao vậy? Hoàng thượng biết Triệu đại nhân sao?”

“À, không... là vì... vì năm nay danh sách Lại bộ đề cử có tên của hần, hình như đánh giá hần rất cao, cho nên trẫm có ấn tượng...”

“Triệu đại nhân đúng là một trụ cột có tài, gia phụ luôn nói Triệu đại nhân sẽ là nhân tài nổi bật nhất trên triều đình”

“Ồ... thì ra là thế... còn Hoàng hậu thì sao?”

“Gi cơ?”

“... Hoàng hậu cảm thấy Triệu Cảnh Hoà kia thế nào?”

“Trước kia thần thiếp từng nhận sự dạy bảo của gia phụ cùng hần, theo cảm giác của thần thiếp, Triệu đại nhân thanh liêm mà biết khoan dung, nhân từ mà quyết đoán, quang minh chính đại, chính trực không dè miệng, quả thật là nhân tài hiếm có!”

“Nhưng trẫm nghe nói người này phong lưu thành tính, phẩm chất cá nhân hình như rất có vấn đề”

Hoàng đế không nhịn được khinh miệt phản bác

“Ngoài việc công còn ước thúc sinh hoạt cá nhân của thần tử, hình như không hợp tình hợp lý cho lắm, về công về tư Triệu đại nhân phân biệt rất rõ ràng, thần thiếp lại cảm thấy điều này không có trở ngại gì cả”

Số người Hoàng hậu khen ngợi như thế không hề nhiều, hơn nữa ngay cả phép tu từ trong câu cũng dùng tới. Hoàng đế vốn đang định quanh co vài vòng rồi mới tiếp cận đến vấn đề trung tâm, nghe thấy Hoàng hậu nói hộ Triệu Cảnh Hoà như vậy, trong lòng nóng lên, lập tức phun ra một câu luôn nghẹn trong họng

“Vậy Hoàng hậu cảm thấy Triệu Cảnh Hoà so với trẫm thế nào?”

“... Hoàng thượng... sao lại nói như thế?”

“Trước kia không phải nàng nói trẫm không tuấn lãng bằng Triệu Cảnh Hoà kia đấy thôi!”

“...”

Hoàng hậu sững sờ nhìn Hoàng đế, không thể trách nàng hồ đồ được, thật sự nàng đã xem nhẹ trí nhớ của Hoàng đế, đánh giá cao ánh mắt của Hoàng đế. Thật ra Hoàng hậu đã sớm quên sạch chuyện đêm động phòng năm xưa rồi, huống chi lúc đó nàng chỉ tức giận quá mới tùy tiện mượn tay một người quen đánh lại Hoàng đế, hiện tại tự vẫn đương nhiên rất không thẹn với lương tâm.

Hoàng đế cũng thấy vẻ mặt mờ mịt của Hoàng hậu, hình như không giống đang giả vờ. Trong lòng hần trầm xuống, bỗng nhiên có dự cảm không tốt, những lúc này, câu chuyện lại cổ tình tiến triển giống hệt như hần suy nghĩ...

Biểu cảm mờ mịt của Hoàng hậu không biến hoá chút nào, kinh ngạc nói

“Thần thiếp nói như vậy lúc nào?”

“Nàng... Nàng...”

Hoàng đế run run chỉ vào Hoàng hậu, mặt đỏ bừng, nhưng một câu cũng không nói nên lời, nếu dùng cách miêu tả hiện đại thì chính là: Hoàng đế rất muốn tìm một miếng đậu hũ đập đầu tự sát.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tư Cách Nhận Nuôi

“Ồ, Thiên Thừa, đây là nữ nhi trong truyền thuyết của con sao?”

“... Không phải...”

Khi Dự Lâm Vương nói những lời này, mức độ mất hết sức lực thật giống như chỉ còn lại một hơi

“Còn phủ nhận! Nhìn xem, đứa nhỏ này dính lấy con như keo ấy”

Thái hậu nhìn đứa bé trong lòng đang vui vẻ khoa tay múa chân và chớp chớp mắt với Dự Lâm Vương, tiếp tục trêu ghẹo

“Đứa nhỏ này với nhi thân một chút quan hệ cũng không có!”

Dự Lâm Vương gần như muốn khóc, biểu cảm như sắp tận thế đến nơi. Thái hậu biết con trai này có tiêu chuẩn đạo đức cao hơn người thường, cho nên không thể tiếp tục đùa giỡn, thu lại biểu cảm cười gian, nghiêm túc đánh giá đứa trẻ sơ sinh nằm trong lòng.

“Hắn là không có quan hệ gì với con, đứa nhỏ này còn xinh đẹp hơn cả con hồi nhỏ”

Làn da trắng như ngó sen, đôi mắt to đen láy xoay tròn, có thể nói là bé gái người gặp người thích, là một đêm trăng mờ gió lớn nào đó bị bỏ rơi trước cửa lớn Trú Kinh phủ của Dự Lâm Vương. Người bỏ rơi bé có thể là muốn tìm một gia đình tốt cho đứa nhỏ, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, người đó lại coi trọng phủ Dự Lâm Vương giữa hàng trăm nhà quyền quý ở Kinh thành, điều này chỉ có một khả năng đó là vấn đề nếp sống đạo đức xã hội, biến thành tin đồn tình cảm thịnh hành toàn thành...

Bởi vì, nhân dân cả nước đều biết —— Dự Lâm Vương là người đàn ông độc thân hoàng kim!

Một nam tử chưa có vợ con trong phủ bỗng có một đứa nhỏ... không có mấy lời đồn đãi sinh con riêng linh tinh thì đúng là đi ngược lại lịch sử lưu truyền của nhân dân!

“Ai da da, đang cười với ta kìa!”

“Đừng có tự mình đa tình, không phải cười với cô đâu”

“Oa nhi xinh đẹp như vậy, người làm cha mẹ sao có thể nhẫn tâm bỏ rơi chứ?”

“Từ nhỏ nhìn ra lớn, ba tuổi xem đến già”

“Trương lai nhất định là mỹ nhân!”

“Vương gia cũng thật là, sao lại không giữ đứa nhỏ này chứ?”

Đại nữ nhi của Ninh phi tuổi cũng tầm này ôm bé gái vào lòng, nói tiếc nuối. Hoàng hậu nghe thấy len lén mỉm cười, còn Cung phi bên cạnh đã sớm cười ra tiếng.

Hôm đó Dự Lâm Vương mang tiểu cô nương tiến cung, là muốn Thái hậu hỗ trợ thu nhận đứa trẻ này, Thái hậu cũng biết không thể để tiểu cô nương ở lại miếu hoà thượng ngay cả thị nữ cũng ít ỏi, tất nhiên là đáp ứng, nhưng cuối cùng vẫn không quên cười nhạo nhi tử vài lần

“Ai gia nói trước thì hơn, lần này ai gia giúp con một lần, nhưng lần sau trừ phi đem cả mẹ đứa nhỏ về cùng thì được, bằng không ai gia không giúp con nuôi đứa thứ hai, thứ ba đâu!”

Vừa rồi biểu cảm của Dự Lâm Vương như trút được gánh nặng lập tức vụn vụn, giải thích rất sinh động cái gì gọi là “Chết không nhắm mắt”.

Hài nhi cứ như thế được Thái hậu giữ lại trong cung, mà Thái hậu hiển nhiên không thể trông nom chăm sóc được, vì thế nhiệm vụ này đương nhiên rơi xuống chỗ các vị phi tần.

Sự yêu thích trẻ con của nữ nhân chẳng khác gì nỗi lòng của quạ đen đối với những vật thể lấp lánh, cái này là thiên tính, mà ở trong Hoàng cung có được đứa nhỏ của chính mình —— dĩ nhiên không thể nói rất khó, nhưng ít nhất không phải muốn có là có. Cho nên công tác nuôi dưỡng này, thật ra không cần Thái hậu bàn giao, mọi người có thể nói là xung phong nhận việc, rất tích cực.

Người đầu tiên giật gãi là Dự phi cùng Thục phi, lý do rất đầy đủ —— hai nàng đều không có hài tử. Nhưng bởi vì điều kiện của hai nàng rất đồng đều, vì thế vấn đề là ai nuôi? Hai người giằng co không nhân nhượng, cuối cùng đành thương lượng luân phiên nuôi, cũng may cung hai người chỉ cách nhau một con đường, đi lại tiện lợi.

Nhưng kế hoạch này được thực thi chưa được vài ngày, Dự phi cùng Thục phi đã ôm tiểu cô nương khóc lớn không ngừng đến cầu cứu Hoàng hậu...

“Có phải sinh bệnh không?”

Hoàng hậu sờ đầu tiểu cô nương nằm trong lòng nhũ mẫu khóc náo không ngừng, không phát hiện có bệnh trạng nóng lạnh gì cả

“Đã truyền ngự y vài lần, mà không kiểm tra thấy gì”

“Ban đầu còn có thể nói là chưa thích ứng với môi trường mới, mà trước mắt đã qua mấy ngày, sao vẫn khóc không dứt, Hoàng hậu nương nương, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?”

Dụ phi tiếp lời của Thục phi bổ sung thêm

Căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm mà nói, một đứa trẻ cứ khóc nháo không ngừng, thì 200% là ở những phương diện sau có vấn đề. Nhưng mà vấn đề sinh lý —— ngự y kiểm tra không thấy gì; vấn đề tâm lý —— trình độ y học chưa phát triển đến mức đấy, huống chi đứa nhỏ này khóc cứ khóc, nhưng không hề bỏ lỡ việc ăn ngủ, mà ăn no ngủ say xong bắt đầu gào khóc. Hoàng hậu với thân phận là người từng trải nhưng nghĩ mãi không ra.

Mất thấy Dụ phi cùng Thục phi không có cách nào giải quyết vấn đề này, Hoàng hậu suy nghĩ, đi tìm Cung phi. Nhớ năm đó Cung phi đã từng nuôi dưỡng đôi nữ nhi song sinh, lúc ấy đau đầu đến phát điên, hiện tại đương nhiên được tính là người có kinh nghiệm già dặn.

Chưa đầy một lát, Cung phi đã đến Hoàn Khôn cung. Nàng thấy hai vị hậu bối chân tay luống cuống, phì cười một tiếng

“Đã nói hai người ngưng tay, mà cứ không nghe...”

Lúc nói chuyện đã ôm lấy đứa nhỏ

Chỉ trong nháy mắt, đôi mắt to của đứa nhỏ chớp chớp nhìn Cung phi, quả nhiên nín khóc, mà chưa đợi Cung phi dương dương tự đắc về khả năng của mình, tiểu cô nương lại bắt đầu “tiếp tục công việc”, không chỉ vang dội hơn lúc trước, mà còn kêu gào xé cả họng.

Đã kích này làm Cung phi luôn hiếu thắng sượng mặt, nàng tất nhiên không cam lòng nhận thất bại, cam đoan với Hoàng hậu và hai phi

“Lần này xem ra hơi nghiêm trọng, mà không sao, cứ giao cho ta, ta không tin ngay cả một tiểu nha đầu cũng không xử lý được!”

Nghe thấy Cung phi lấy mị lực của mình để bảo đảm, Hoàng hậu vừa định nhắc nhở quyết tâm của nàng ấy có khi dùng nhầm chỗ rồi, thì Cung phi đã ôm đứa trẻ biến mất ngay trước tầm mắt mọi người.

Nhưng mà... lần này Cung phi nhất định thất bại rồi.

Lúc Cung phi mang theo hai mắt thâm quầng cùng đứa trẻ tiếng khóc thảm thiết vang dội mười phần bước qua cửa lớn Hoàn Khôn cung lần nữa, thời gian từ lần trước nàng rời đi, mới chỉ được một ngày.

“... Suốt một đêm... ta thật sự đã tận hết sức rồi...”

Cung phi vô lực nói. Đứa nhỏ từ trong lòng nàng chuyển đến chỗ thị nữ trong cung Hoàng hậu, mà chưa từng từ bỏ ý đồ khóc gào.

Cung phi không có biện pháp, Hoàng hậu cũng không có biện pháp, Khang phi cùng Ninh phi lại đều có trẻ con phải chăm sóc, Huệ phi càng là người không có kinh nghiệm nhất —— nói cách khác, các phi tần cùng vai vế hoàn toàn không thể trông cậy vào.

Cuối cùng Hoàng hậu đành phải lôi kéo Cung phi cùng đứa nhỏ, đến nhờ Thái hậu người đáng lẽ có tư cách lão luyện nhất.

“Nhìn xem, nhìn xem! Các ngươi còn làm được cái gì nữa! Ngay cả một đứa trẻ cũng không chăm sóc được, lại còn chạy tới làm phiền ai gia!”

Hoàng hậu cùng Cung phi cũng tự thấy lần này rất mất thể diện, cho nên không biện hộ cho mình, nhưng vẫn không quên khen vài câu về phương pháp nuôi con của Thái hậu, hy vọng lão nhân gia người có biện pháp xử lý thích đáng tiểu cô nương có tuyến lệ phát triển hơi quá đà này.

Không biết Thái hậu có pháp bảo gì hay là người già có khuôn mặt hiền lành trời sinh, mà tiểu tử tông luôn gào khóc thảm thiết từ lúc bước vào Nhạc Ninh cung lại yên tĩnh hơn nhiều. Nhưng cho dù không nước mắt ngắn nước mắt dài, tiểu cô nương nhìn có vẻ rất mất hứng, lúc được Thái hậu ôm luôn há mồm, rầm rì không biết đang nói thầm cái gì.

Trừ lần đó ra, không lâu sau Hoàng hậu còn phát hiện một hiện tượng kỳ quái.

Buổi sáng hôm nay Hoàng đế cùng Hoàng hậu đứng giờ đến vấn an Thái hậu, hành lễ xong Hoàng đế về mặt hưng phấn hỏi

“Chất nữ mới của trẫm đâu? Để trẫm nhìn xem nào” (*Chất nữ: cháu gái*)

Bởi vì mọi người đều biết sinh hoạt cá nhân của Dự Lâm Vương rất nghiêm cẩn, ngay cả một con ruồi cũng không lọt vào, cho nên tạo thành hiệu quả tương phản, chỉ một cơ hội nhỏ cũng bị mọi người đem ra để chế nhạo, đáng tiếc đối tượng để chế nhạo hôm nay không có ở đây, cho nên hiệu quả sát giảm rõ rệt.

“Lời này đừng có nói trước mặt Thiên Thừa, ai gia thấy hấn sắp đến cực hạn rồi”

Thái hậu không hài lòng dằn dò Hoàng đế, đồng thời cũng bảo bé gái ra. Mới chỉ qua vài ngày, khí sắc đứa nhỏ rõ ràng kém hơn nhiều so với lúc mới tiến cung; thân thể mặc dù vẫn béo tốt trắng trẻo, nhưng chung quy cảm thấy không có tinh thần, rất nhiều dấu hiệu uest oài không phần chắn.

“Đứa nhỏ này bị sao thế? Tinh thần kém như vậy?”

Hoàng đế hiển nhiên cũng nhìn ra điểm ấy

“Haizzz... Chẳng biết được! Ăn vẫn ăn, ngủ vẫn ngủ, mà cả ngày bộ dáng ỉu xìu phờ phạc...”

Thái hậu khó xử nói, rồi chuyển tay định đưa đứa nhỏ cho Hoàng hậu. Bé con đại khái mới tỉnh ngủ, phát giác có động tĩnh thì bất mãn mở to mắt ra nhìn, nhưng ngay lúc bé con nhìn thấy Hoàng đế, thì hưng phấn dần lên như thể phát hiện ra đại lục mới, ánh mắt sáng rực bắt ra bốn phía, bộ dáng suy sút vừa rồi như chưa từng tồn tại, bàn tay nhỏ hết vung rồi lại bắt, xem ra rất muốn được Hoàng đế “âu yếm”.

Hoàng đế cũng bị phản ứng thình lình này của tiểu cô nương dọa, theo bản năng ôm lấy, kết quả thấy tiểu nha đầu về mặt mỹ mãn lôi kéo vạt áo Hoàng đế, vui vẻ nói nhí nha.

“Ồ? Không ngờ trầm được hoan nghênh như vậy!”

Thái độ biến hoá trong nháy mắt của đứa nhỏ làm Hoàng đế tự cảm thấy tự hào vô cùng, lại làm trong lòng Hoàng hậu dâng lên nghi ngờ. Trong ấn tượng, độ hấp dẫn của Hoàng đế đối với tiểu hài tử luôn dừng ở mức dưới tiêu chuẩn bình thường, từ đứa nhỏ đầu tiên đến đứa nhỏ mới sinh gần đây, hồi nhỏ không đứa nào tỏ vẻ hứng thú với Hoàng đế, sao có thể bỗng dưng thay đổi?

Hoàng hậu ngồi bên này suy nghĩ, bên kia Hoàng đế đã có dấu hiệu không ôm được nữa, cung nữ già bên cạnh hầu hạ thấy bộ dáng kia của Hoàng đế, bước lên ôm lấy đứa nhỏ. Ai ngờ vừa mới rời khỏi phạm vi cánh tay Hoàng đế, nước mắt đứa nhỏ tựa như vòi rồng được mở van ào ào chảy xuống, trở lại tình hình khóc lạt trời lở đất lúc trước.

Cuối cùng, Hoàng hậu đi lên phía trước, ôm lấy đứa nhỏ, lại đẩy trở về lòng Hoàng đế... Đứa bé nín khóc

Ôm đi... gào khóc

Lại nhét trở về... ngừng khóc

Lại ôm đi... khóc tiếp

Thử tới thử lui vài lần, hơn nữa càng gần Hoàng đế tiếng khóc càng nhỏ, cách Hoàng đế càng xa thì tiếng khóc càng lớn, quả thật còn linh mãnh hơn cả chột mở âm thanh!

“Rốt cuộc... rốt cuộc thế là thế nào?”

Thái hậu đại biểu cho tất cả mọi người ở đây hỏi một câu, nhưng không ai có thể giải đáp.

“Thiên Thừa à, con xem... đứa nhỏ này chỉ theo Hoàng huynh con, nhưng Hoàng huynh con sao có thể chăm sóc trẻ con, ai gia thấy đứa nhỏ ở chỗ con không khóc không náo loạn, con nên ôm đứa nhỏ về đi thôi!”

Hôm sau Thái hậu triệu kiến Dự Lâm Vương, để nói tin tức theo hần thấy là hoàn toàn có tính chất huỷ diệt. Để chứng thực lời này không giả, các phi tần trong hậu cung đều trình diện để làm thí nghiệm, đứa nhỏ kia quả nhiên không muốn để bất cứ người nào chạm vào, khóc gào tránh né ôm ấp; nhưng khi nhìn thấy Dự Lâm Vương mà như đồng hương gặp đồng hương, nước mắt lưng tròng, vừa cười tươi vừa nhí nha nỗ lực tới sát hần, tinh thần so với lúc trước nhìn thấy Hoàng đế thân cận hơn không ít.

“Đứa nhỏ này hợp ý Vương gia như vậy, Vương gia người dứt khoát ở lại phủ đi!”

Ninh phi không đành lòng thấy đứa nhỏ chịu khổ, nói lời khuyên bảo

“Đúng vậy đúng vậy, nếu trong phủ thiếu người thì chuyển người từ trong cung đến đi!”

Hoàng hậu tính toán cẩn thận nói

“Người đòi mở miệng ra chỉ tùy tiện nói thôi, ai chẳng biết Thiên Thừa con là người có bốn phận thành thật nhất!”

Ngay sau đó Thái hậu cho thêm một câu đề thúc đẩy

Trong lòng Dự Lâm Vương vốn một vạn lần không đồng ý, nhưng vừa rồi tiểu cô nương đòi sống đòi chết khóc gào hần tận mắt nhìn thấy, nếu quả thật như thế, hần cũng không đành lòng thật sự bỏ tiểu hài tử ở đây. Tuy rằng không biết người nào chưa nhìn rõ tên đường đã bỏ tiểu hài tử trước cửa nhà hần, nhưng đã bỏ đây rồi... chẳng lẽ hần... có thể không phụ trách sao? Bản năng ngũ giác từ nãy giờ này phát huy ra năng lực thôi miên rất mạnh mẽ, làm Dự Lâm Vương không tự chủ được tiếp nhận đứa nhỏ.

Chuyện đã đến nước này, ngoại trừ chấp nhận còn có thể làm gì đây? Dự Lâm Vương thở dài nặng nề, cúi đầu đánh giá bé sơ sinh đang dùng sức cọ cọ người hần, vừa hay chạm đến ánh mắt của đứa nhỏ.

Đôi mắt của đứa nhỏ rất thần kỳ, trong suốt như quả cầu thủy tinh, phản xạ ánh sáng lấp lánh, ngăn cản mọi thứ không sạch sẽ của trần thế, Dự Lâm Vương bị đôi mắt trong trẻo này của tiểu cô nương nhìn chăm chăm, mọi chương ngại trong lòng dường như biến mất không còn, khoé miệng nhẹ nhàng cong lên.

“Khỏi bầm thái hậu, Huy Trữ Công chúa cùng Phò mã đến”

“Ai u! Đây là nữ nhi của tiểu ngũ gia sao, mau để ta nhìn xem!”

Huy Trữ Công chúa nói một câu, tựa như trận bão thổi qua, nháy mắt đã quét hình ảnh cha con hoà thuận vui vẻ vừa rồi thành hư không. Dự Lâm Vương nhìn tỷ tỷ bỗng dưng nhảy đến, mắt tai mũi lưỡi toàn bộ run run.

Thái hậu cũng mắng trong lòng vài câu, vừa rồi bà còn đang nói người đời nói thế nào, hiện tại lại có nữ nhi nhà mình chạy đến phá, vì thế sắc mặt trầm xuống, rầu rĩ hỏi

“Sao lúc này lại tiến cung?”

“Mẫu hậu, không phải chúng ta đã nói lần này đến thương lượng chuyện tiệc rượu mừng sinh nhật con mà, hôm nay con mang đến...”

Huy Trữ vừa định nói ra mục lục những thứ nàng muốn hậu cung cho mượn, thì nghe thấy bé gái trong lòng Dự Lâm Vương kêu to một tiếng. Lúc nhìn lại, tiểu gia hoá kia cả mặt đỏ hồng, hai mắt toả sáng, bàn tay nhỏ quơ loạn, trong tiếng kêu còn ả ả lộ ra cảm xúc mừng như điên khó hiểu, làm mọi người nghe thấy mà ngạc nhiên vô cùng. Mọi người nhìn theo hướng bé con đang giẫy dụa, hoá ra là ồn ào muốn lao đến chỗ Phò mã Thôi Cảnh.

Thôi Phò mã luôn luôn là vũ khí sắc bén để Huy Trữ Công chúa làm đám, hôm nay vẫn thu hoạch toả sáng như trước. Nhưng mà gần đây Công chúa chuyển sang con đường khiêm tốn, cho nên hôm nay Thôi Cảnh chỉ mặc áo dài màu xanh, đeo cá chép hoa sen, mũ quan bằng bạc, mộc mạc gọn gàng hơn nhiều —— đương nhiên, khuôn mặt đệ nhất thiên hạ kia vẫn không hề thay đổi.

Mất thấy bé sơ sinh tinh thần phấn khởi cùng Thôi Cảnh về mặt kinh ngạc, Hoàng hậu bỗng dưng hiện lên một suy nghĩ mơ hồ, sau đó càng nghĩ càng cảm thấy đúng, nhưng cũng làm nàng không tin nổi:

Nếu nói cho tới giờ điểm khác biệt lớn nhất giữa người được đưa nhỏ hoan nghênh và không được hoan nghênh, không phải giới tính thì cũng là bề ngoài mà thôi

Không thể nào...

“Giỏi! Không ngờ mi tuổi còn nhỏ đã có ánh mắt như thế, Phò mã của bản Công chúa quả nhiên già trẻ giết sạch!”

Chưa đợi Hoàng hậu suy nghĩ sắp xếp lời giải thích hợp lý, Huy Trữ Công chúa đã kích động vọt tới trước mặt đứa bé, lôi kéo bàn tay nhỏ mập mập quơ không ngừng, có cảm giác anh hùng gặp được anh hùng.

“Ngũ đệ, cho ta đứa nhỏ này đi, ta cam đoan nhất định sẽ bồi dưỡng thành tài”

Huy Trữ Công chúa vừa nói vừa bế tiểu cô nương nằm trong lòng Dự Lâm Vương, bé gái kia vừa rồi còn bộ dáng nằm trong ngực sống chết không rời đi, giờ chỉ lo mở cái miệng không răng ngây ngô cười với mục tiêu mới cách đó không xa.

Tiểu hài tử đều hồn nhiên, thuần khiết, không bị mọi điều kiện dụ hoặc của thế tục chi phối... Dự Lâm Vương mờ mịt nhớ lại nhận thức vừa rồi xuất hiện trong đầu, khổ sở suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tự Truyện

“Đáng giận! Lâm Hoàn cái tên bảo thủ kia! Trẫm chỉ tùy tiện nói ra, sửa một chút chẳng lẽ trời sẽ sập sao? Còn nói cái gì lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa! Lần sau? Hừ! Lần sau trẫm lập tức kéo hắn đến pháp trường, kẻ đao lên cổ hắn, xem hắn sửa hay là không sửa!”

“Ai da, Hoàng thượng, tội gì phải tức tối với sử quan, bọn họ toàn một đám một sách cố chấp mà”

Cung phi vừa dịu dàng dỗ dành Hoàng đế, vừa lấy ngón cái cùng ngón trỏ vuốt ve tai Hoàng đế. Nhưng mà có lẽ biện pháp giảm bớt tức giận này của nàng kém xa mức độ am hiểu ma sát trên giường, cho nên Hoàng đế vẫn tức giận than thở

“Đây còn là ngay trước mặt trẫm! Ở những chỗ trẫm không nhìn thấy được, ai biết bọn họ sẽ viết như thế nào? Không thể chấp nhận được! Lâm Hoàn hẳn tính là cái gì!”

Hoàng đế càng nói càng kích động, càng nghĩ càng thấy ngọt ngào bức bối, bởi vậy đã quên mất đứng phía sau hắn cách đó không xa, có một vị sử quan

đang trực, chức vụ của hắn không giống họ Lâm kia, nhưng trình độ chuyên nghiệp giống hệt nhau, lúc này đang nghiêm túc ghi lại lời nói của Hoàng đế:

“Hoàng thượng phán: Lâm Hoàn hẳn tính là cái gì?”

Không sai, người chọc cho sự nóng tính của Hoàng đế bay lên cao, chính là một đám được xưng là “Sử quan Khởi cư chú” (*sử quan ghi chép sinh hoạt hằng ngày*); mà chuyện làm hắn nổi giận đùng đùng, chính là đám sử quan này luôn tích cực ghi chép mỗi một câu hắn nói ra vào Khởi cư chú — tích cực như thế câu nào cũng mang tính triết lý sâu xa.

Lẽ ra, điều này đối với người đang tại vị có tác dụng đòn đốc thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhưng phạm là con người, sao có thể bắt cứ lúc nào cũng dùng đầu óc để nói chuyện đây? Vì thế, hôm trước Hoàng đế tùy tiện nói một câu “Làm mình quân còn không bằng tiểu nhị khách điểm”, đại lão bản là hắn lập tức nổi lên xích mích với Lâm đồng chí “Tiểu bí” đang trực, tuy rằng Lâm sử quan kia cuối cùng không ghi lại câu này của Hoàng đế, nhưng thái độ công tác “Ta là chính nghĩa ta không sợ ai hết” lại kích thích lớn đến Hoàng đế.

(*Từ Tiểu bí ở đây có hai nghĩa, một là táo bón, hai là bí mật, cũng không biết tác giả dùng nghĩa nào*)

“Haizz... Chẳng lẽ trăm cứ trơ mắt nhìn mình bị đá một sách vùi dập sao?”

Hoàng đế thờ dài nặng nề. Vừa nghĩ đến sau khi hắn trăm tuổi, mọi người có khả năng sẽ phát hiện một đồng lõa phản nhân loại phản xã hội phản khoa học trong Khởi cư chú của hắn, tâm tình Hoàng đế lập tức như bị cạo sạch lông kéo đi, muốn bao nhiêu khó chịu có bấy nhiêu khó chịu, hắn càng cảm thấy oan khuất là: hắn thậm chí còn không nhớ rằng mình đã từng nói những lời này!

“Chẳng lẽ Hoàng thượng không thể sai người lên sửa lại Khởi cư chú này sao?”

Cung phi vừa mới dứt lời, Hoàng đế đã vút cho nàng một ánh mắt xem thường, đánh dấu hai chữ “Người ngoài nghề” sau ót Cung phi

“Mấy thứ đó lúc trăm còn tại vị ngay cả liếc mắt nhìn một cái còn không được, nói gì đến sửa? Trừ phi tương lai trăm nuôi được đứa con trai có hiếu, giúp trăm sửa lại”

“Vậy thì dứt khoát tự mình viết sách đi, truyền lưu hậu thế, chứng minh thanh danh!”

Với những lời này của Cung phi, Hoàng đế không cần đảo tròn mắt để suy qua tính lại, bởi vì hắn bỗng dưng cảm thấy đề nghị này khả năng thực hiện được — là rất lớn!

Dựa theo tiêu chuẩn đã được định ra từ xưa, chương đầu tiên của tự truyện tất nhiên nên bắt đầu từ việc tự thuật tộc hệ gia đình. Những điều như người từ nơi nào sinh ra, nước từ chỗ nào chảy đến, đương nhiên phải nói cho rõ ràng. Ở điểm này, so với những người vắt hết óc để viết cho tổ tiên huy hoàng một chút, thì Hoàng đế có thể nói là ưu thế tuyệt đối, lịch sử vinh quang của gia tộc có hạ bút thành văn thì có mà viết đến tay chuột rút... nhưng mà vấn đề chính là ở chỗ quá huy hoàng này.

Đừng nói đến quan hàm, công đức cùng tác phẩm ba thế hệ gần đây, mà chỉ tùy tiện chọn một người tùy tiện một phương diện để nói, thì cũng là tác phẩm có độ dài vĩ đại. Chủ đề chính là bản thân mình còn chưa bắt đầu, mà đã viết đến trên dưới một trăm vạn chữ, chung quy không thoả đáng cho lắm. Huống chi những điều đó thế nhân đều biết, ghi lại quá chi tiết không quan trọng, không chỉ không phù hợp với cách hành văn ngắn gọn đơn giản, mà còn làm đời này bị nghi ngờ. Cho nên, sau khi Hoàng đế cẩn thận ghi chép lại một lượt phụ thân, ông ngoại, ông cố, phát hiện thật sự không thể nào giản lược được, cuối cùng đành bày ra một lượt từ đầu đến cuối tục danh, thụy hào, thời gian tại vị của tổ tiên mình.

Nội dung này giống hệt đi điền bản mẫu đăng ký dân cư... Thật sự hoàn toàn trái ngược với ý định ban đầu của Hoàng đế.

Chương thứ nhất trước tiên được thông qua như vậy, chương thứ hai nên nói nhân vật chính được giảng sinh như thế nào, vì thế Hoàng đế đi tới Nhạc Ninh cung.

“Lúc Hoàng thượng sinh ra là giữa ban ngày ban mặt, sao có thể nhìn thấy sao trời là cái dạng gì?”

“Vậy mây lành thì sao? Hay là ánh sáng cát tường gì đó?”

“Giữa trưa mặt trời lên cao, ngay cả bóng mây cũng không có, ánh sáng đúng là rất chói mắt”

“... Vậy tiếng kháo vang dội như hổ báo, trong người mang bảo vật kỳ lạ thì sao...”

“Hoàng thượng nói bậy bạ gì đó? Đâu ra chuyện này!”

Được rồi, xem ra vụ mang thai mười hai tháng, trong phòng xuất hiện thần tiên, sao sáng trên trời rơi xuống nhân gian, sinh ra lập tức cười to, tay cầm kim nguyên bảo... hoàn toàn không có. Nhưng mà là một đế vương, đây coi như là biện pháp cấp bậc thấp nhất khi sinh ra, sao có thể không có cái gì đây?!

“Chẳng lẽ một chuyện làm người khác khác sâu ấn tượng cũng không có sao?”

Hoàng đế nhìn về mặt chẳng hề để tâm của Thái hậu, tuyệt vọng thờ dài

“... Khắc sâu ấn tượng... cũng không phải hoàn toàn không có...”

“Ồ!”

Hoàng đế lấy lại tinh thần

“Nhớ rõ hôm đó ban đầu thời tiết đẹp lắm, sau khi Hoàng thượng sinh ra trời bỗng dưng mưa tầm tã, đường dẫn nước trong cung không kịp thoát nước, lúc đó An phi ở Bách Hà cung địa thế hơi thấp, nước chảy ngược vào bên trong, lúc ai gia đến thăm còn làm vấy bị ướt bản, bộ đó mới làm ra, ai gia đau lòng một thời gian dài đó! Cho nên mới nhớ rõ ràng”

“...”

Đoạn này nghe... sao giống như điềm xấu!

Mà sau khi trở lại Ngự thư phòng, Hoàng đế cân nhắc một lượt, vẫn nghĩ ra một phương pháp biến phế vật thành bảo bối, vì thế chỗ mở đầu chương thứ hai tự truyện, hẳn đã viết như sau:

“Lúc trăm sinh ra, trời giáng cam lộ, Hoàng cung được nước mưa thanh tẩy đều trở nên sạch sẽ thoải mái...”

Chương thứ hai coi như có thể đối phó bình thường, vì thế Hoàng đế lại bắt tay vào chuẩn bị chương ba, đoạn này nói đến tình cảnh lúc còn thiếu niên. Nói như vậy, nhưng dù sao cũng phải “Từ nhỏ ôm chí lớn, ít cười đùa, chong đèn đọc sách” có vẻ chấp nhận được, nhưng Hoàng đế thật sự không nghĩ rằng mình đã từng vĩ đại như thế, cho nên vẫn quyết định đi tìm tài liệu để kích thích linh cảm.

Vừa đứng dậy, vẫn là Nhạc Ninh cung của Thái hậu

“Không uống công ai gia nuôi con lâu nay, Hoàng thượng lần này đến hỏi đúng người rồi đấy~!”

Thái hậu nói như thế, sau đó bắt đầu uốn lưỡi thao thao bất tuyệt. Nhưng Hoàng đế càng nghe trong lòng càng lạnh —— nếu dựa theo ý của Thái hậu viết xuống, sẽ chẳng còn là tự truyện của hắn, mà căn bản biến thành tập hồi ký của Thái hậu!

Thái hậu yêu cầu phải miêu tả trọng điểm mẫu tính chói lọi của mình, Hoàng đế vốn định bằng mặt không bằng lòng, mà mục tiêu kế tiếp của hắn chuyển tới bạn chơi cùng mình lúc thơ ấu, nhưng mà bạn chơi cùng của Hoàng tử... thật sự ít đến đáng thương.

Thư đồng? ... Đám người kia có thể nói thật mới là kỳ quái

Huynh đệ? ... Chỉ có mỗi Chiêu Huy tên mèo rưng, xa hơn ngàn dặm không nói, mà khẳng định miệng chó không mọc được ngà voi... Như vậy chỉ còn lại Thiên Thừa.

“Chuyện hồi nhỏ của Hoàng huynh sao...”

Dự Lâm Vương cúi đầu suy nghĩ một lát

“Nhớ hồi nhỏ thần đệ bị Hoàng huynh và Tứ ca xúi giục đi nghịch tiên hạc được tiến cống, kết quả bị mổ rách cả mặt, bị phụ hoàng mắng một trận”

“Ai bảo đệ nghĩ đến chuyện này! Trẫm hỏi là trước kia trẫm có làm chuyện gì rất ưu tú không”

“Ưu tú? ... Nghe nói tiên sinh ở Đạo Đường có khen năng lực động thủ của Hoàng huynh đặc biệt mạnh...”

“Có chuyện này sao?”

“Chính là có lần Hoàng huynh phá hỏng ghế dựa của tiên sinh, mà bề ngoài không nhận ra, hại tiên sinh ngã gãy cả thất lưng...”

Dự Lâm Vương nói xong lập tức nở nụ cười

“A! Trẫm nhớ ra rồi! Về sau phụ hoàng còn sai thị vệ ấn trẫm xuống đất để đánh, chuyện này Đại ca cũng có phần, trẫm còn không khai Đại ca ra, đúng là lỗ lớn!”

Hộp ký ức vừa mở ra, Hoàng đế cùng Dự Lâm vương hàn huyên liên miên không ngừng hết cả buổi trưa, từ chuyện trèo lên cây đào bắt chim con cho tới nhảy xuống hồ bắt cá, từ ném con cóc ghê tởm vào cung nữ tới dắt chó dữ bắt nạt thái giám, tâm tình tán gẫu rất thoải mái, thoải mái đến tận lúc Dự Lâm vương xuất cung, Hoàng đế mới đột nhiên nhớ ra chính sự của hắn còn chưa làm xong đâu.

Haizz... sao trong trí nhớ đều là chuyện cười đùa hài hước với bị đánh bị mắng, muốn tăng bốc cũng tăng không nổi, còn chuyện nào kỳ lạ hơn chuyện này nữa đây?

Chương ba... tả cảnh đi, đành phải đặt sang một bên, suy nghĩ chương bốn trước.

Qua thời kỳ thiếu niên thì bước vào trưởng thành, chương này gần như là đoạn quan trọng nhất trong toàn bộ tự truyện, bởi vì đến lúc này, những nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan, tình yêu quan, cái này quan, cái kia quan của con người đã được định hình hết, hướng chỉ lúc này Hoàng đế sắp đăng cơ có thể hô phong hoán vũ chỉ chỗ này đánh chỗ kia, theo lý thuyết nên là thời đại hoàng kim hắn đặc ý nhất, nhưng mà —— chú ý đó chỉ là “theo

lý thuyết”.

Trên thực tế Hoàng đế cảm bút nửa ngày, ngày người mãi mà nửa chữ cũng chưa viết ra. Cảm giác này giống như tìm một giọt sữa giữa biển khơi, tìm hạt cát giữa biển cát, rõ ràng đây ra đây, mà lại không biết xuống tay như thế nào. Nói tóm lại, giống chương một, quá nhiều chuyện!

“Đại sự đáng để ghi lại sao... Thần thiếp vào cung khăng định là phải ghi lại, nói đến ngày đó...”

Cung phi thao thao bất tuyệt, trí nhớ chính xác đến từng chi tiết như máy tính, tự truyện của Hoàng đế biến thành “Hôn lễ long trọng của ta”

“Cổ nhân nói ‘Đêm động phòng hoa chúc, lúc tên đề bảng vàng’, tất nhiên là đáng để ghi nhớ nhất, nhưng mà thần thiếp hy vọng Hoàng thượng có thể ghi lại một số bộ sách thần thiếp đề cử, rất có lợi với phổ cập dân trí, ví như ‘Thối tư lục’, ‘Điều ngọc tập’, ‘Pháp ngôn’...”

Trong tư tưởng Khang phi, bản tự truyện của Hoàng đế lại dần bước gần đến “Một trăm bản sách sinh viên thế kỷ 20 nên đọc”

“Hài tử là chuyện rất quan trọng, Hoàng thượng đương nhiên phải viết vào, lúc hài tử còn nhỏ ấy...”

Ninh phi chậm rãi chia sẻ đủ loại tâm đắc khi nuôi nấng con cái, cải biên tự truyện Hoàng đế thành “Bách khoa mang thai nuôi con”

“Hoàng hậu thì sao? Nàng còn muốn bổ sung gì nữa không?”

Hoàng đế nằm trên giường êm ở Hoàn Khôn cung, uể oải hỏi

“Đã là Hoàng thượng viết, như vậy thuận theo ý của người được rồi, thần thiếp không bổ sung gì hết”

“Hừ! Vẫn là Hoàng hậu khéo hiểu lòng người”

Hoàng đế đứng lên nhấp một ngụm trà, cảm giận nói

“Đây là tự truyện của trẫm! Tự truyện! Rốt cuộc các nàng ấy có biết tự truyện là dùng để làm gì không?”

Hoàng hậu liếc mắt nhìn mấy tờ bản thảo trên bàn trà, thật ra nàng cũng không rõ Hoàng đế muốn viết tự truyện của mình thành cái dạng gì, nhưng có một điều nàng rõ ràng – tự truyện hả, chính là dùng để YY, đã YY, thì tất nhiên cứ đi theo ý tưởng của tác giả thôi.

Tuy mỗi chương cân nhắc thật sự loằng ngoằng, mà dàn ý của bản tự truyện này Hoàng đế xem như đã viết xong, nhưng hần không lập tức bắt đầu biên soạn. Thứ nhất, Hoàng đế không phải thanh niên văn học, không có nhiều thời gian để giải quyết một lần cho xong; Thứ hai, trước khi chính thức viết, dù sao hần cũng phải tìm nhân sĩ trong nghề đến cố vấn.

Thái độ công tác của đám sử quan tuy làm Hoàng đế không muốn gặp, nhưng năng lực công tác vẫn xứng đáng khăng định, bởi vậy Hoàng đế đến Quốc sử quán tìm Chính tổng tài (*chức quan đứng đầu cơ quan soạn sách*) kiểm tra giúp hần. Vị lão học giả này cũng từng tham gia biên soạn ghi chép thực tế của tiên đế, xem như Thái sơn bắc đẩu, cho nên trước mặt ông ấy Hoàng đế tương đối khiêm tốn khách khí, chỉ giao đại cương cho ông ấy xem, sau đó lắng lắng chờ đối phương trả lời.

“... Không biết Hoàng thượng định lấy hình thức gì để truyền bá quyền sách này...”

Lão chuyên gia xem nửa ngày, thỉnh thoảng hỏi Hoàng đế vấn đề có liên quan đến con đường tiêu thụ như vậy

“Hình thức? Không phải là tự truyện sao?”

“Là như vậy, những sách biên soạn có thể gia nhập vào văn tự soạn cho Hoàng đế, chỉ có mấy loại ghi chép thực tế, hội yếu (*sách ghi chép lại chế độ kinh tế của một triều đại*), thời chính (*sách ghi chép lại chế độ chính trị của một triều đại*), sắc lệnh, ngự tập, mà không có loại thể tài (*văn thơ*) ‘tự truyện’ này, huống chi ngoài những loại trên thì không được truyền bá bên ngoài, đại khái Hoàng thượng cũng không muốn như vậy đi”

Giọng điệu của lão học giả không nhanh không chậm, sắc mặt cũng không gấp không hoà hoãn, nhưng ngụ ý là tự truyện của Hoàng đế không phù hợp với phạm vi được chi phí công đãi thợ xuất bản, Quốc sử quán cũng không thanh toán cho nó.

“Trẫm vốn không định biên soạn sách, là trẫm tự mình viết còn không được sao!”

“Vậy thì chính là tác phẩm tư nhân của Hoàng thượng, thần là quan viên Quốc sử quán, không có tư cách bình luận tốt hay không tốt”

Nói cách khác là đừng lợi dụng thời gian làm công để hỏi ông ấy loại vấn đề tư nhân này

Hoàng đế tức giận, nhưng là người văn minh được giáo dục tư tưởng kính lão yêu trẻ đến khi trưởng thành, cho nên Hoàng đế không phát giận, mà chỉ giọng điệu không tốt hỏi tiếp

“Như vậy theo góc độ văn sĩ đơn thuần mà nói, khanh cảm thấy đại cương này của trẫm thế nào?”

“Nếu như lấy những bộ sách đang được lưu truyền ở chợ mà nói, thì có gia huấn, chí minh, tạp sử cùng tiểu thuyết bách gia tổng hợp nhiều loại thể tài, cho nên... tự truyện của Hoàng thượng... có vẻ không dễ phân loại...”

Đến đây Hoàng đế rốt cuộc không nhịn nổi nữa, ý tứ của lão nhân này chính là lấy góc độ tác phẩm văn học mà nói, tự truyện của hần căn bản không bán nổi!

“Rốt cuộc ngươi có ý! Nói rõ ràng!”

“Thần không dám, chỉ có điều thần thân là sử quan, bắt buộc phải viết đúng sự thật, không tránh khỏi trách nhiệm cứng rắn chống cự”

Lão học giả mặc dù già, nhưng hiển nhiên tâm không già, tư thế xương cốt cứng rắn đối mặt với Hoàng đế, Hoàng đế vừa thấy tác phong sử quan có đâm vào tường cũng không quay đầu của ông, da đầu lập tức run lên cho đến khi muốn nổi bão, mà xét thấy vấn đề chế độ không thể không chịu đựng, hôm nay cuối cùng không nhịn được nữa hung dữ nói một câu

“Sách này truyền lưu hay không truyền lưu, truyền lưu như thế nào tạm thời không bàn tới, hôm nay ngươi lập tức cầm đại cương này chép cho mỗi sử quan một bản, về sau biên soạn làm mục lục bất cứ thứ gì, chỉ cần đề cập đến trăm thì cứ ẩn theo bản này mà viết!”

“Nương nương cảm thấy nội dung trong sách có quen mắt không?”

Hôm nay Khang phi tới gặp Hoàng hậu, thuận tiện còn cầm theo quyển tiểu thuyết dân gian lấy từ chỗ tiệm sách hay mua bán

“... Hoi hoi, nhưng mà sách này...”

Hoàng hậu đánh giá một lần nữa mặt bìa bản tác phẩm này —— “Từ sắc tài vận truyền”, tên này nhìn qua không có liên hệ gì với bản đại cương tự truyện lúc trước Hoàng đế đã cho nàng xem qua, nhưng nội dung sao giống như là cùng lấy từ một chỗ thể này?

“Tác giả sách này là ai?”

“Không biết, tác giả viết những kỳ văn nhân sự này quá nhiều, phần lớn là hạng người vô danh, ai lại chạy đi khảo chứng điều này?”

“Vậy ngươi đã cho những người khác xem chưa?”

“Đương nhiên không, thần thiếp cảm thấy không thích hợp lắm, trước tiên vội tới đưa cho nương nương xem, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nghe tiệm sách kia nói, trước mắt quyển này rất được hoan nghênh ở chợ, truyền bá rộng khắp, chỉ sợ... đó là chuyện sớm hay muộn...”

Nghe xong lời muốn nói lại thôi của Khang phi, Hoàng hậu dĩ nhiên biết Khang phi lo lắng cùng một chuyện với nàng, thở dài một hơi

Hiện tại trong cung ai cũng biết, Hoàng đế đang âm ỉ rối loạn với Sử quan. Nếu người phát hiện tự truyện mình đặt ở Quốc sử quán xuất hiện ở dân gian thành sách lậu, thuận tiện còn cải biên thêm mắm dặm muối thành tác phẩm cấp thấp, thì chẳng biết người sẽ tức kinh thiên địa quỷ thần khiếp như thế nào đây!

Sách lược hôm nay phải làm, cũng chỉ có thể chuẩn bị đầy đủ đề đối mặt với tương lai núi lửa bùng nổ có thể đoán được cùng an ủi tâm hồn bị tổn thương của Hoàng đế, nhưng mà —— Hoàng hậu đóng bản tiểu thuyết trong tay lại —— ít nhất nàng có thể nói “Người xem, tác phẩm được hoan nghênh như vậy còn không phải dựa vào cấu tứ của ngài để viết ra đấy thôi”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Năm Đoá Hoa Vàng

Dân chúng khắp thiên hạ này đều biết, trong nhà Hoàng gia của triều đại này có hai loại người nhiều nhất, thứ nhất là phi tử, thứ hai là công chúa.

Đối với điều đầu tiên, có lẽ Hoàng đế sẽ oán giận một hai câu, cho rằng hần chỉ thuộc tiêu chuẩn nhà giàu bình thường. Về điều thứ hai... tuy rằng sự thật đặt ngay trước mắt, nhưng Hoàng đế vẫn phân nản —— “Đây là di truyền!”, ai bảo tỷ muội của hần còn nhiều hơn cả huynh đệ chứ!

Hoàng đế coi như sáng suốt, tư tưởng trọng nam khinh nữ không nghiêm trọng như những cha mẹ ở nông thôn. Nam nhi lấy nữ họ Ngũ, nữ vào cửa thế gia, đối với hần mà nói đều rất đáng để đầu tư, cho nên Hoàng đế yêu năm nữ nhi của hần không hề ít hơn con trai —— thậm chí có thể nói là thuần túy hơn, không chút bẩn khoản.

(Họ Ngũ: Hiện nay được coi là dòng họ hiếm thấy. Phân bố rải rác ở những vùng Sơn Đông, Thái Nguyên Sơn Tây, Đại Đồng, Tháp Thành

Tân Cương, Lợi Xuyên Hồ Bắc, Ích Dương Hồ Nam, Nghi Phong Giang Tây, Tiều Giang Chiết Giang. Các dân tộc Hán, Miêu, Thủy tộc, Thổ gia tộc, Lật tộc cũng có họ này. Đời Hán có Ngũ kinh; thời Nguyên có Ngũ tác; Minh Đại có Ngũ hoài.

Trước đây thuật sĩ ẩn theo cung, thương, giác, trung, vũ tiến hành phân loại dòng họ, xưng là “Họ Ngũ” (Luận hành – cật thuật): “Thủy thắng hỏa, hỏa trộm kim, khí ngũ hành không tương đắc, nơi ở họ ngũ, trước cửa có hướng tốt. Hướng này là phú quý thịnh vượng.”)

Nhưng mà, đối với những gia đình có đông con cái mà nói, sự yêu thương của cha mẹ muốn thi hành chủ nghĩa bình quân tuyệt đối thì gần như không có khả năng. Bởi vậy nếu Hoàng đế tuyên bố “Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt”, trên cơ bản có thể phán định là vô nghĩa, chỉ có điều trong lòng hẳn tính toán điều gì sẽ không nói ra ngoài ... trừ phi đôi khi vô tình quên mất.

“Ha ha! Mười năm sau, hai mỹ nữ đứng đầu thiên hạ đều là nữ nhi của trẫm!”

Chén đi chén lại trên buổi tiệc, dưới ánh nến rạng rỡ Hoàng đế nhìn hai nữ nhi mặc cát phục màu đỏ thắm, vô cùng tự hào nói một câu.

Thần tử bên dưới thấy chủ sự hào hứng như thế, lập tức phát huy bản lĩnh “Quân thần một lòng”, trăm miệng một lời phụ họa

“Kỳ Dương Công chúa cùng Hoài An Công chúa đúng là điểm át quần phượng, không hổ là mẫu đơn của quốc gia!”

“Đúng vậy đúng vậy, hai vị điện hạ quả thật như Hằng Nga trên trời, lộng lẫy như mạn đào!”

“Đó gọi là Nhã nhược khinh vân tể nguyệt, phiêu nhược lưu phong hồi tuyết, kiêu nhược nhật thăng triều hà, chúc nhược liên xuất lục ba”

(Trích bài Lạc Thần Phú nổi tiếng của Tào Thực tả mối tình với Chân thị. Chân thị nguyên là con dâu Viên Thiệu, sau khi Tào Tháo phá Ký Châu thì đem gả cho Tào Phi, mặc dù Tào Thực cũng xin được lấy nàng. Về sau Phi trúng gian kế của Quách phi mà bức tử Chân hậu, nhưng rồi ân hận, nên đem tặng Thực chiếc gối của Chân hậu. Tào Thực dạo chơi bên dòng sông Lạc rồi nghỉ đêm tại đó, ôm gối nằm mộng thấy Chân thị, tỉnh giấc làm ra bài phú này, tả giấc mơ gặp nữ thần sông Lạc. Với sự tưởng tượng thần kỳ và từ chương hoa lệ, tình cảm tha thiết chân thành, bài phú trở thành một kiệt tác tình yêu trong văn học Trung Quốc.

Đoạn đầy đủ: Kỳ hình dã, phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long. Vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Pháng phát hê nhược khinh vân chi tể nguyệt, phiêu phiêu hê nhược lưu phong chi hồi tuyết. Viễn nhi vọng chi, kiêu nhược thái dương thăng triều hà; bách nhi sát chi, chúc nhược phỉ cừ xuất lục ba

Dịch văn: Thần thái nàng khinh doanh nhu mỹ tựa như chi cần động nhẹ cũng khiến nàng phiên phiên bay lên như hồng nhạn, thân hình nàng kiện mỹ nhu khúc như du long đáng không hỷ hỉ; dung nhan sáng lạng giống hoa cúc mùa thu nở rộ, nét thanh xuân phồn thịnh như thanh tùng mùa xuân xanh tươi; bước đi như có như không tựa mây thưa nhẹ nhàng bao quanh mình nguyệt, hình tượng phiêu đảng bất định như gió thổi làm tuyết hoa cuốn lên; nhìn xa xa, trong sáng khiết bạch giống như thái dương từ trong sông nước đang dần lên cao, đến gần xem thì thật là mình lệ diệu nhân như hoa hà đang đứng trên mặt nước hồ trong suốt.)

Các thần tử ông một câu ta một câu, thể hiện rõ văn vẻ cùng sức sáng tạo của bọn họ không hề thua kém Khang phi, khen đến mức hai vị Công chúa trong ngày sinh nhật đồ bưng mâm phải cúi cái đầu cảm đầy trăm phượng vàng xuống; Cho đến khi Hoàng đế nức gan nức ruột, hỗn hợp vị rượu cùng cảm xúc cực kỳ kiêu ngạo đã làm hắn nói ra tuýn ngôn kia.

Những lời này của Hoàng đế —— tuy tạm thời không thể chứng thực —— nhưng có khả năng không phải là giả. Gien di truyền của Nhị nữ nhi cùng Tam nữ nhi hẳn vô cùng tuyệt vời, kết hợp gần hết những ưu điểm có thể nhìn thấy của cha mẹ, hơn nữa vì sinh đôi, lúc đứng cùng một chỗ đánh sâu vào thị giác càng đạt tới hiệu quả 1+1 lớn hơn 2, rất có khả năng trong tương lai gần sẽ đội lên đầu vòng nguyệt quế của tất cả các tiểu thư trong cả nước.

Chỉ có điều, lúc này Hoàng đế đang đắm chìm trong vinh quang “Phụ thân của thiên hạ đệ nhất mỹ nữ” không ý thức được hậu quả nghiêm trọng từ lời nói ngẫu hứng này của hắn.

“Đừng mà, Hoàng thượng! Thần thiếp rất mệt”

Party sinh nhật của Công chúa qua đi, Hoàng đế thuận tiện ngủ lại trong tẩm cung Cung phi, mà Cung phi đối mặt với bàn tay đang tiến lại gần muốn ôm lại hung dữ đánh một cái, sắc mặt không tốt lui đến mép giường, rồi quay lưng về phía Hoàng đế.

(Tác giả viết luôn chữ Party @_@)

“Sao vậy? Khó chịu trong người sao? Có muốn trẫm phục vụ nàng tận tình không?”

Hoàng đế cười xấu xa kéo Cung phi lại, chỉ nghĩ rằng nàng ấy đang chơi trò lạt mềm buộc chặt, nhưng nhìn thấy vẫn là Cung phi mặt giận dữ, mũi nhăn mắt nhử trả lời

“Hoàng thượng vẫn nên giữ tinh thần sức lực đi quan tâm ‘Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ’ của ngài đi, tội gì lãng phí thời gian ở chỗ thiếu phụ già này!”

Lúc này, cho dù Hoàng đế có ngu ngốc cũng cảm nhận được vị chua. Nhưng mà hắn nào ngờ được, người đầu tiên làm khó dễ hắn lại là mẹ ruột của đôi tỷ muội như hoa kia?! Xem ra vĩnh viễn không thể coi nhẹ sự chấp nhất đối với mỹ mạo của nữ nhân, mặc kệ là mười tám tuổi, hay là tám mươi tuổi.

“Ồ kìa, ái phi nói gì vậy! Hai nha đầu Kính Tư cùng Viện Tư còn nhỏ, mới chỉ là Thiên hạ đệ nhất mỹ tiểu cô nương, còn ‘Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ’ hiện tại tất nhiên chính là mẹ của ‘Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ’ tương lai!”

Đến lúc này Cung phi mới cong môi cười, bàn tay mềm mại trắng nõn vòng ra sau cổ Hoàng đế, lúc nàng đang định tiến hành bước tiếp theo, thì Hoàng đế như vừa nghĩ ra điều gì đó bỗng dưng dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc nói với Cung phi

“Nhưng mà những lời này chỉ được nói ở đây, nàng đừng có truyền ra ngoài!”

Nhưng mà sự thật chứng minh, khi Hoàng đế phê bình một vị phi tần, nàng ấy có lẽ sẽ không nói ra ngoài, nhưng khi Hoàng đế miệng vàng lời ngọc khích lệ phi tần, nàng ấy có khả năng không nói ra ngoài sao? Cho dù có, thì người kia cũng không phải là Cung phi.

“Hoàng thượng, câu nói kia của người thật không công bằng?”

“Hả? Câu nói nào?”

Hoàng đế ngậy người nhìn Ninh phi, nàng đang ôm nữ nhi còn nhỏ tuổi, ánh mắt hướng về nữ nhi, lại sợ hãi liếc mắt nhìn Hoàng đế

“... Ngài nói Kỳ Dương Công chúa cùng Hoài An Công chúa tương lai sẽ là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ...”

“Thế thì làm sao?”

Ánh mắt Ninh phi lại dừng trên người nữ nhi. Tiểu nha đầu này mới mọc ra hai cái răng, lúc này đang mắt to trừng mắt nhỏ với mẫu thân, ngây ngô cười hai tiếng, Ninh phi dường như bị tiếng cười ngây ngô này cổ vũ, cuối cùng thở ra một hơi nói

“Nhưng còn Lăng Dung của thần thiếp thì sao, chẳng lẽ Hoàng thượng cảm thấy Lăng nhi không đẹp, tương lai một chút hy vọng lớn thành mỹ nhân cũng không có? Hay là... Hoàng thượng có gì bất mãn với thần thiếp?”

“Nàng nghĩ đi đâu thế, làm sao có loại chuyện này!”

Hoàng đế kiên quyết thể hiện lập trường của mình, nhìn lên nhìn xuống Ninh phi một lượt. Cũng may Ninh phi luôn dịu dàng nhã nhặn, không tiếp tục dây dưa vấn đề này, nhưng hiển nhiên không vừa lòng lắm với câu trả lời của Hoàng đế, nhún mày, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Trinh Phong là trưởng nữ của bộ hạ, trước mặt công chúng người nâng địa vị các muội muội của con bé lên, tương lai Trinh Phong lấy cái gì để làm chỗ dựa đây?”

Hoàng hậu vừa nói ra những lời này, Hoàng đế lập tức khóc không ra nước mắt. Rồi xong, đây đã là người thứ ba khởi binh vấn tội hần. Thực tế sao? Chẳng phải là hần chỉ khen ngợi nữ nhi của mình xinh đẹp thôi... thuận tiện sử dụng chút biện pháp tu từ để nhấn mạnh.

“Mọi người suy nghĩ quá nhiều rồi, hôm đó là sinh nhật Kính Tư với Viện Tư, trăm khen hai đứa cũng là sai sao?”

“Là người nghĩ quá đơn giản! Hiện tại mỗi người trong cung đều chú ý đến ưu khuyết của các Công chúa, người nói vậy chẳng khác nào châm ngòi quan hệ giữa tỷ muội mấy đứa!”

Hoàng đế giọng điệu cứng rắn, ngữ khí của Hoàng hậu cũng không mềm mỏng, hướng chỉ “Tôn ti lớn nhỏ” trong lời nàng luôn là nguyên tắc thâm căn cố đế của Hoàng gia. Cho nên tuy Hoàng đế cảm thấy nàng ấy có chiều hướng việc tư cao hơn việc công, nhưng đối với cách viện cớ của Hoàng hậu quả thật không còn gì để nói.

“... Nghiêm trọng như vậy sao?”

Hoàng đế không cam lòng hỏi thêm một câu cuối cùng, sau đó nhận được cái gật đầu cực kỳ trịnh trọng, không hề do dự, không hề suy nghĩ của Hoàng hậu.

“Bình chọn! Bình chọn đi!”

Hoàng đế hỏi Hoàng hậu nên làm gì bây giờ, Hoàng hậu nói trước hết đến nghe ý kiến Thái hậu, sau đó Hoàng đế đã có được đáp án như vậy

“Thế... có phải hơi phức tạp quá không?”

“Không phức tạp! Tuyệt đối không phức tạp! Hoàng thượng có thể cho tất cả người hầu trong cung bầu chọn giấu tên một vị Công chúa họ thích nhất, đương nhiên các phi tử không được tham dự; Ngoài ra, để cam đoan tính công bằng trong bình chọn, có thể quy định các nô tài trong một cung không được chọn Công chúa của cung đó, còn nữa...”

Thái hậu nói một mạch chi tiết các quy tắc, làm Hoàng đế cảm thấy kỳ quái sao bà có thể thuần thục như vậy

“Nhưng mà... cuối cùng không phải sẽ lộ ra người cao người thấp, vẫn đề vẫn như trước không được giải quyết?”

“Hoàng thượng, đầu óc con sao chậm phát triển thế hả!”

Thái hậu trên mặt mang biểu cảm “Trẻ con không thể dạy”, lại ghé vào tai Hoàng đế nhỏ giọng nói thầm, dần dần khoe miệng Hoàng đế cong lên, cuối cùng lộ ra nụ cười gian xảo.

“Mẫu hậu, trăm bội phục người nhất là hôm nay, lão nhân gia người không ngờ lại nghĩ ra chủ ý hay như vậy!”

Hoàng đế hiểu rõ Thái hậu có tâm tư muốn việc nhỏ hoá lớn, nhưng kể sách lần này ngoài dự đoán của Hoàng đế, xem ra chỉ số thông minh của Thái hậu đã vượt xa người thường.

Thái hậu hưởng thụ nhận lấy sự ngưỡng mộ của con trai, đồng thời cũng lặng lẽ nói một tiếng với Hoàng hậu người đưa ra chủ ý này cho bà “Hiếu thuận”.

Hoạt động tuyên tu “Công chúa tốt nhất” của bản triều cứ triển khai hừng hực khí thế như vậy. Để biểu hiện sự coi trọng của Hoàng đế với các phi tần cùng nữ nhi, làm hoạt động này thật náo nhiệt, thật sôi động, thật khí phái! Trong thời gian ngắn, ngay cả dân chúng ngoài Hoàng triều cũng biết Hoàng cung đại nội đang triển khai bình chọn, cho dù không có quyền bầu cử cũng hằng hái lén thảo luận.

Nhưng mà, tất cả chỉ là chuẩn bị bên ngoài. Sau lưng, Hoàng đế còn có sự an bày trừ tính khác.

“Người đã hiểu hết chưa? Hiền An”

“Nô tài đã hiểu”

“Cần phải để cho bọn họ không tìm thấy chút dấu vết nào!”

“Tuân chỉ”

Nhìn bóng lưng Mạnh công công nhận lệnh rồi đi, Hoàng đế nhớ lại chủ ý Thái hậu dạy hấn, không kim lòng được nở nụ cười xấu xa.

“Thưởng nhiều vậy! Trăm chỉ có năm nữ nhi thôi mà?”

“Sao con còn chưa hiểu ra hả! Năm người năm phần thưởng, không phải là vừa đẹp sao!”

Thái hậu không nhịn được đánh vào ót Hoàng đế. Không sai! Chủ ý Thái hậu đưa ra chính là “Quan trọng mỗi người tham gia đều có thưởng”

“Tốt nhất” ấy hả... tất nhiên không thể bao gồm tất cả các phương diện, có phẩm hạnh, có vẻ ngoài, có trí tuệ... Tóm lại là muốn bao nhiêu đều có thể bịa ra bất nhiêu. Vì thế sau khi nghe Thái hậu dạy bảo, Hoàng đế trở về trù hoạch năm giải thưởng cho năm nữ nhi của hấn:

Trưởng nữ “Giải thưởng khí chất tốt nhất”, thứ nữ cùng tam nữ “Giải thưởng ấn tượng tốt nhất”, tứ nữ “Giải thưởng tài nghệ tốt nhất”, bé nhất “Giải thưởng tiềm năng tốt nhất”

Tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, Hoàng đế bắt đầu trưng tượng ra vẻ mặt tức giận lại không có lời nào để nói của các phi tần, cả người dào dạt khoái cảm phấn khích khi thắng lợi.

Có trước đường đi, bình chọn cứ ẩn theo ý đồ của đạo diễn Hoàng đế mà làm từng bước. Thật ra, trước khi Hoàng đế tiến hành bình chọn, các cung nữ thái giám xuất phát từ suy nghĩ cho bản thân, còn có chút suy nghĩ lo lắng về phiếu tuyển chọn. Bởi vì tuy là giấu tên, như nếu có vụ chủ tự truy cứu, chẳng lẽ thật sự không tra ra? Đến lúc đó lại làm khó dễ, đâm chọc, ngăn chân bọn họ thì ai phụ trách? Hoàng đế? Khẳng định là không thể trông cậy!

Bởi vậy, lúc Mạnh công công nhấn hộ chỉ thị quan trọng của Hoàng đế, không cần phải bàn giao gì nhiều, các cung nữ thái giám đều tích cực chủ động đầu quân vào hội tác nghiệp trong bóng tối. Có thể nói là anh không biết tôi không biết, trời không biết đất không biết, thuận thực như thể tất cả đều xuất thân từ FBI.

Sau khi mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, kết quả trận đấu cứ thế sinh ra. Mà sau đó, không ngoài dự tính của Hoàng đế, hấn bị các phi tần vây công.

“Hoàng thượng! Người có ý gì đây!”

Tức giận nhất chính là Cung phi, ban đầu vinh hạnh này chỉ thuộc về hai nữ nhi của nàng, hiện tại thành 1/5, sao có thể nén giận!

“Đúng vậy, người làm bộ cũng quá rõ ràng rồi...”

Ninh phi nhỏ giọng oán giận ngay sau Cung phi. “Giải thưởng tiềm năng tốt nhất”? ... Nữ nhi của nàng nhỏ nhất, cái này chẳng phải là vô nghĩa sao!

“Thành giả, thiên chi đạo; Từ thành giả, nhân chi đạo”

(Trích thơ Mạnh Tử: Thành tín là quy luật của bản tính tự nhiên, theo đuổi thành tín là làm theo đạo lý đương nhiên của con người)

Tuy nữ nhi của Khanh phi đoạt được “Giải thưởng tài nghệ tốt nhất” làm nàng thấy rất hài lòng, nhưng đối với hành vi lừa gạt của Hoàng đế, Khang phi cảm thấy vẫn cần phải khiển trách vì đạo nghĩa

Nhưng mà, Hoàng đế đối mặt với vòng bao vây của các phi tử lại không hề kích động, không chỉ không hoảng hốt, không tức giận, mà còn mang vẻ mặt vô tội nói

“Các nàng vì sao lại nói thế, ai nói trăm làm bộ? Có chứng cứ không?”

Về mặt thuần khiết lương thiện của Hoàng đế lúc này không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu, bởi vì các phi thân đều thề rằng có thể nghe thấy tiếng cười xấu xa trong lòng hắn. Nhưng mà ngay tại lúc mọi người đang định bắt đầu một trận lên án công khai khác, thì đã có người xuất hiện hoà giải.

“Ai da da, đều là kết quả giấy trắng mực đen chọn ra, chúng ta có so đo thì có ích lợi gì đâu?”

Người nói chuyện chính là Thục phi, nàng xuất hiện kịp lúc nhận được ánh mắt tán thưởng của Hoàng đế, lại đổi lấy sự xem thường của các đồng bào, bởi vì nàng không có hài tử, người đứng nói suông không ngại đau thắt lưng.

(Đứng nói suông không ngại đau thắt lưng: Câu này xuất phát từ một điển tích Tần Hiếu Công tiếp đãi Thương Ưởng (hay Vệ Ưởng) do sủng thần Cảnh Giám tiên cử. Tần Hiếu Công ngồi thẳng trên ghế trò chuyện say sưa cùng Thương Ưởng. Ban đầu hai người Thương Ưởng và Cảnh Giám cùng nhau ‘trường tọa’ tức quỳ ngồi trên gót chân trên một tấm nệm. Sau đó Thương Ưởng nói đến đoạn hào hùng liền đứng lên đi lại trong điện mà say sưa bàn luận từ sớm tới tối mịt không phát hiện ra. Cảnh Giám phải quỳ suốt từ sáng tới tối rất mỏi nên thường xuyên nháy mắt ra hiệu ngừng lại mà Thương Ưởng không để ý. Mãi tới canh hai Tần Hiếu Công mới cắt ngang và ban cho hai người dùng ngự thiện. Trong tiệc Thương Ưởng hỏi Cảnh Giám tại sao nháy mắt nhiều thế, Cảnh Giám mới nói dối một câu. « Tôi quỳ suốt cả ngày đến tể đại hai chân bủn rủn cả người mềm nhũn mệt mỏi. Ngồi đứng nói chuyện thì đầu bị đau lưng. (chủ thích từ truyện Thục phi của nhà ss Lãn Vân)

Thục phi không để ý đến ánh mắt những người khác, giọng điệu vừa chuyển nói tiếp

“Hoàng thượng, lần này bình chọn Công chúa chúng thần thiếp đều cảm thấy rất thành công, rất viên mãn! Cho nên không bằng rèn sắt khi còn nóng người lại tổ chức bình chọn một lần nữa đi!”

“Bình chọn gì?”

Hoàng đế không ngờ Thục phi còn có chiêu này

“Hoàng thượng lại làm một lần bầu chọn ‘Hậu phi tốt nhất’ được không?”

Dụ phi lập tức chêm thêm một câu, thuận tiện nhìn các tiền bối đứng phía sau một lượt. Mọi người nhận được ánh mắt của Dụ phi, lập tức ngậm miệng, trong nháy mắt từ biểu cảm phẫn nộ vừa rồi nhanh chóng thay bằng vẻ hoà ái, thân thiết, dịu dàng, tất cả những vẻ mặt có thể dùng nghĩa tốt để hình dung, năn nỉ nói

“Đúng rồi đúng rồi, lần này chuyện Công chúa chúng thần thiếp không so đo nữa, Hoàng thượng làm lại một lần nữa đi!”

Hoàng đế đối mặt với các phi tần đang tới gần, theo bản năng rút cổ lại, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, trong lòng hò hét ——

Không phải chứ!

“Mẫu hậu, sao người lại muốn phụ hoàng tạo ra nhiều giải thưởng như vậy?”

Đại Công chúa Trinh Phong chín tuổi dựa vào người Hoàng hậu hỏi. Hoàng hậu rất chú trọng đến giáo dục con gái giai đoạn đầu, cho nên có một số việc không hề giấu giếm, cũng bởi vậy làm cho Trinh Phong rất không vừa lòng với việc mẫu thân chỉ dè dặt tính lầy “Giải thưởng khí chất tốt nhất”.

“Nha đầu ngọc, con chỉ cần nhớ, con là trường nữ của Hoàng gia là được, những chuyện khác, chính là phụ hoàng con hạ tư thế để những người khác được công bằng mà thôi”

“Thế nhưng mà... con thấy hình như phụ hoàng cũng không công bằng cho lắm...”

Đại công chúa kết hợp với vấn đề “Hậu phi tốt nhất” đang ồn ào huyên náo ầm ĩ tiếp tục khó hiểu nói

“Chuyện này... , mẫu hậu cũng bất ngờ, các mẫu phi của con đúng là tinh lực tràn đầy!”

Hoàng hậu vô cùng tiếc hận nói một câu, tràn đầy cảm xúc hồ thẹn khi không thể phân ưu giận nạn thay Hoàng đế. Nhưng thật ra, Hoàng hậu không phải không đoán ra mọi chuyện sẽ diễn biến như vậy.

Tại niên đại không chú ý đến ADN cùng di truyền học, đưa nhò đến từ cùng một phụ thân vì sao lại khác biệt? Mọi người đương nhiên sẽ nghĩ đến phương diện mẫu thân, cho nên chư phi chấp nhất như vậy, ngay từ đầu đã không phải là vấn đề Công chúa nào xinh đẹp nhất!

Nhưng Hoàng hậu vì sao không mượn miệng Thái hậu nói cho Hoàng đế biết ý tứ này, thì... có lẽ chỉ có nàng hiểu rõ nhất...

Đáng đời! Ai bảo chàng nói nữ nhi của Cung phi xinh đẹp nhất! Ai bảo chàng nói Cung phi xinh đẹp nhất!

Hoàng hậu vừa nhẹ nhàng xoa đầu nữ nhi, vừa lẩm bầm như vậy trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Bắc Hành Mạn Ký 1

(Ghi chép tự do một chuyến đi bắc) “Hoàng thượng, cần thêm băng không?”

Huệ phi ôm thùng băng đi vào khoang thuyền, nàng lại mong muốn Hoàng đế không trả lời nàng, như vậy nàng có thể kéo dài thời gian được ôm thùng băng này.

Nếu là những chuyện khác, Hoàng đế khẳng định lười mở miệng, nhưng đề cập đến đề tài loại trừ nắng nóng, Hoàng đế cuối cùng khổ sở khều một ngón tay, chỉ chỉ vào thùng son son nửa nước nửa băng đặt bên chân, Huệ phi đành tâm không cam tình không nguyện đồ nửa thùng băng vào.

“Phụ hoàng, phụ hoàng! Người nhanh xem nhanh xem! Bờ vai của con!”

Bên này thân thể vừa được băng làm giảm đi độ nóng, bên kia một tiếng nước nở của Nhị công chúa lại nhanh chóng làm cảm giác phiền chán tăng lên. Hoàng đế gần xanh nổi lên kéo khăn ướt phủ trên mặt ra, vô lực hỏi

“Lại thế nào nữa?”

“Người xem đi, bờ vai con sao bong hết cả da! Nếu để lại sẹo thì biết làm sao bây giờ?”

Nhị công chúa khóc sụt sùi chạy vào khoang thuyền kể khổ. Hai tỷ muội các nàng bị Cung phi ảnh hưởng, coi việc chăm sóc về ngoài quan trọng hơn cả tính mệnh

“Đã bảo từ trước ban ngày ban mặt đừng có lên sân tàu chơi, đây còn không phải do phơi nắng! Ai ở bên ngoài nữa? Gọi tất cả tỷ muội về phòng đi!”

Trời nắng nóng người dễ nổi cáu, Hoàng đế cũng không thể thoát khỏi sức ảnh hưởng của thiên nhiên. Nhị Công chúa vốn định tìm Hoàng đế để kiểm soát an ủi, không ngờ ngược lại bị dạy bảo, đôi mắt xinh đẹp lập tức trở nên ướt át, nước mắt vòng quanh. Cuối cùng Huệ phi bước ra hoà hoãn bầu không khí, vừa dỗ Nhị Công chúa trở về phòng, vừa triệu Ngự y đến bôi thuốc.

Căn phòng dần khôi phục lại sự tĩnh lặng, Hoàng đế đặt khăn mặt đã bị nhiệt độ cơ thể làm nóng một nửa. Xuyên qua hoa văn nửa trong suốt bên trên có thể nhìn thấy cảnh trí bên ngoài cửa sổ khoang thuyền, đáng tiếc bên ngoài ngoại trừ ánh sáng trắng chói mắt thì chẳng nhìn thấy gì hết.

Lúc này trong đầu Hoàng đế bắt đầu dâng lên một câu cảm thán:

Tự làm vậy, không thể sống

Nhớ lại một tháng trước, tuy Hoàng đế cũng bị nóng nực, nhưng ở nhà tất cả những gì cần thiết đều ở trong tay, thỉnh thoảng có gió mát thổi qua, nhờ bóng cây còn cảm thấy chút nhẹ nhàng khoan khoái. Còn hiện tại? Giữa tháng tám, phản xạ, diễn xạ, chiết xạ tán loạn khắp nơi trên mặt sông, bọn họ chẳng khác gì một nướng cá nướng!

Nghĩ tới đây, Hoàng đế lại muốn trách Tứ muội phụ hấn. Ai bảo tên thân thích xui xẻo này bị cảm nắng, ai bảo hấn khoẻ rồi lại nguyên rủa khí hậu đáng ghét ở Kinh đô trước mặt Hoàng đế, ai bảo hấn nguyên rủa thời tiết đáng ghét trong Kinh đô xong còn khen ngợi trời cao gió mát ở quê hương. Nếu không phải vậy, Hoàng đế sao có thể nghĩ đến chuyện rời xa Hoàng cung an nhàn sung sướng, dải gió dầm mưa, nếm đủ khổ sở thế này? Không biết rằng Hoàng đế ở trong cung đình nóng bức ý chí rất yếu đuối sao!

Chuyện đã đến nước này, ngoại trừ chờ mong trí nhớ vị phò mã người Thái Nguyên kia đủ độ tin cậy, thì không còn hy vọng gì khác nữa.

“Thiên tương giáng đại nhậm vụ tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ căn cốt, nga kỳ thể phu, không pháp kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi...”

(Trời định giao cho người nào trách nhiệm lớn lao, ắt trước tiên làm cho khôn khó tâm chí, nhọc nhằn gân cốt, làm cho thân xác họ bị đói khát, làm cho họ chịu nổi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi...)

Hoàng đế yên lặng lẩm bẩm. Haizz... vì ngày mai tươi đẹp, gắng chịu đi.

Đáng tiếc Hoàng đế có thể chịu được không có nghĩa là những người khác cũng có thể chịu được, Nhị công chúa bên kia vừa mới yên tĩnh chưa được bao lâu, Mạnh Hiền An đã dẫn Ngự y đến gõ cửa phòng Hoàng đế.

“Hoàng thượng, Đại diện hạ lại phát bệnh... Theo ý kiến của thần... vẫn nên quyết định sớm thì hơn”

Ngự y do dự nói hết câu, Hoàng đế thờ dãi thật nặng nề, thổi luôn cả khăn trên mặt xuống dưới, sau đó bắt đắc đi đi đến phòng con trai.

Lại nói đến Tĩnh Hải Vương vừa mới bảy tuổi, lần đầu tiên ra khỏi Hoàng thành, lần đầu ngồi thuyền, vì thế mọi người cũng lần đầu tiên phát hiện Tiểu Tiễn say thuyền, lại còn say đến cuồng đến mức đặc biệt.

Đổi phòng, eo buộc chặt, mồm ngậm lát gừng, để nước quất gần mũi... Phương pháp gì cũng dùng một lần, kết quả vẫn say không phân biệt nổi nam bắc, nôn đến hoa mắt chóng mặt. Cuối cùng ngự y đành dùng trầm hương trực tiếp làm Tiểu Tiễn ngủ hai phần ba thời gian một ngày, nhưng mà phương pháp này dùng nhiều sẽ làm đầu óc trì độn, cho nên không phải là kế lâu dài.

Hoàng đế nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Tiểu Tiễn, đau lòng cùng buồn bực, sao trên thuyền bốn nữ nhi đều nhảy lên nhảy xuống khoẻ mạnh như vâm, ngược lại con trai lại không chịu nổi thế này?

“Tiễn nhi khá hơn chút nào không?”

Hoàng đế vỗ nhẹ lưng Tiểu Tiễn, mà lúc này câu hỏi đó chỉ như một câu vô nghĩa. Tiểu Tiễn vừa hé miệng, tiếng nói còn chưa kịp vang đã nôn khan ra nước chua, sau đó đáng đôi mắt ngập nước vừa tủi thân vừa phẫn nộ trừng mắt với Hoàng đế, đáp án không cần nói cũng biết.

Đến mức này, cho dù đi đường thủy nhanh chóng, an toàn thế nào, nếu vì thế mà hy sinh đứa con trai —— chưa cần nói đến vấn đề quốc gia xã tắc, Hoàng hậu đã không tha cho hẳn rồi. Cho nên Hoàng đế suy nghĩ một lượt, lập tức tổ chức hội nghị gia đình nho nhỏ.

“Ừm, tình huống hiện tại chính là như thế”

Hoàng đế chỉ chỉ Tiểu Tiễn mặt trắng bệch

“Tiễn nhi không thể tiếp tục đi thuyền, chỉ sợ mọi người phải đổi thành đi đường bộ”

Huệ phi tất nhiên không có gì để nói, nàng hiện tại là nhân vật nửa bảo mẫu, không có chỗ để lựa chọn. Nhưng các công chúa không vui lắm, đi đường bộ có nghĩa các nàng toàn bộ bị nhét vào trong xe ngựa, bản về tự do đương nhiên không thể so với trên thuyền.

Đáng tiếc chung quy bệnh nhân là số một, Hoàng đế thấy đám nữ nhi xoay xoay uốn éo vẫn không nói được lý do phản đối chính đáng, lập tức làm chủ quyết định mọi người bỏ thuyền lên xe.

“Không chịu nổi! Buồn chết mất!”

Đại công chúa ngồi bên cửa sổ xe ngựa nhìn đồng nhìn tây một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được than một tiếng

Hiện tại xe của các nàng đã rời khỏi đường sông mà đi trên đường lớn, phía xa mặc dù có chút cảnh núi non, nhưng trước mắt lại tràn ngập cảm quan áo giáp tay cầm kiếm, cứ thế phá huỷ vẻ đẹp thiên nhiên.

“Tỷ tỷ mau đến xem! Có một Đại ca rất đẹp trai!”

Ngay lúc Đại Công chúa than vãn với cửa sổ xe bên trái thì Tứ Công chúa đã phát hiện bảo tàng ở cửa sổ bên phải

“Ta đây, làm sao? Làm sao?”

Đại công chúa hưng phấn quay người qua, nhìn theo tay muội muội, hoá ra là một Vũ Lâm vệ tuần tú

“Haizz, cùng là phái đoàn người Kinh thành, cùng là quân nhân, mà cũng không giống nhau”

Không nhìn được phong cảnh đẹp đẽ, ngắm người đẹp như hoạ có còn hơn không, vì thế Đại công chúa cùng Tứ công chúa vừa thưởng thức mỹ nam vừa phân loại, phân tích cảm quan cùng cảm quan cung đình quanh xe ngựa các nàng về các vấn đề xã hội học, nhân chủng học, ghen học.

Tán gẫu, tán gẫu, Đại công chúa bỗng cảm thấy thiếu thiếu gì đó, nhìn quanh toa xe một vòng mới phát hiện, hoá ra Nhị muội cùng Tam muội đều ngồi trong góc không nói một lời, đối với hai người cũng có ham thích tuần nam mỹ nữ mà nói thì là chuyện cực kỳ quý dị.

“Hai muội làm sao vậy? Sao không nói gì”

“... Tỷ... tỷ không cảm thấy có chỗ nào không thoải mái sao?”

Nhị công chúa ngẩng đầu hỏi Đại công chúa một câu, sắc mặt xám trắng làm Đại công chúa phát hoảng

“Không có, muội thấy không thoải mái sao?”

“... Có chút... muội nghĩ hình như hơi chóng mặt, muốn...”

“Oe “

Lời Nhị công chúa còn chưa dứt, muội muội sinh đôi của nàng không biết có phải bị lời của nàng dẫn dụ không, mà chưa kịp pháp tín hiệu đã nôn, dẫn đến trong toa xe vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

“Công chúa điện hạ có triệu chứng say xe, phương pháp trị liệu... giống Đại điện hạ”

Ngự y nói xong những lời nên nói, từng bước lặp lại quá trình chữa trị, ngâm lát gừng, ngửi nước quất..., kết quả... sự thật chứng minh hai vị công chúa Kỳ Dương, Hoài An quả nhiên là người một nhà với Tĩnh Hải vương, đều say đến quay cuồng.

Hoàng đế không còn gì để nói. Được đó! Được đó! Một đứa say tàu, hai đứa say xe, lại thêm vài đứa nữa ngã đi là hẳn có thể công đức viên mãn.

Tự giễu cợt tự giễu, đáng tiếc vấn đề vẫn phải giải quyết. Hoàng đế thương con trai mà cũng thương con gái, quan trọng nhất là mẹ ruột hai bên không dễ ứng phó, nhưng bởi vậy mà chia làm hai đường cũng cực kỳ không ổn. Gần đây vì giảm bớt gánh nặng quốc khó, lần này bắc tuần không mang theo nhiều hộ vệ, từ Kinh đô đi theo chỉ có một phần năm Ngự Lâm quân cùng một phần tư Vũ Lâm vệ, đại bộ phận cấm quân điều động các địa phương từ ven đường, không thể phân cách; Thứ hai, nếu thật sự chia hai đường thủy bộ, Hoàng đế rút cuộc theo bên nào? Hẳn lo lắng không thể để Huệ phi bom hện giờ này phụ trách một nửa.

“... Hoàng thượng, nếu không thì bốc thăm đi?”

Huệ phi thấy Hoàng đế nhũn mày, ngây ra như đang khó xử, đưa ra ý kiến rất hợp lúc

Bốc thăm, tức là phương pháp hoàn mỹ lấy luận điệu “Đây là số mệnh!” để an ủi bản thân cùng thu phục những người không cùng ý kiến với mình, sở dĩ lúc này đầu óc Huệ phi linh mẫn như vậy, không phải vì khả năng tùy cơ ứng biến mà đến từ trải nghiệm của nàng.

Nhớ ngày đó, giống như có thần tiên trợ giúp, Huệ phi là người bốc trúng thăm, sau đó trước ánh mắt ao ước hoặc đố kỵ hoặc giết người của chư phi, trở thành tân phi duy nhất được làm bạn với Hoàng đế bắc tuần. Nhưng mà xem tình huống hiện tại... hình như cũng không coi là chuyện may mắn.

“Bốc thăm sao? ... Cũng là một biện pháp”

Hoàng đế gật đầu, thật ra hẳn không có ý tưởng nào hay hơn. Vì thế gọi giấy và bút mực đến, lưu loát viết xuống hai chữ to:

Thuyền, Xe

“Đến đây, tự các con tùy tiện chọn một cái đi”

Hoàng đế gọi ba đứa trẻ bị say đến, sau đó vo hai tờ giấy thành viên đặt trước mắt chúng

“Tiểu Tiễn bốc trước đi”

Nhị công chúa chọc chọc đệ đệ

“Tại sao là đệ?”

Tiểu Tiễn nghi ngờ hỏi, hẳn biết phạm là chuyện tốt, tỷ tỷ nhất định sẽ không nhường

“Bởi vì đệ nhỏ tuổi nhất mới cho đệ chọn chứ sao”

Tam công chúa ra vẻ kính già yêu trẻ

Tiểu Tiễn nấp máy miệng, nhích dần đến cạnh bàn. Chỗ này chỉ có hai mảnh giấy vo viên, Tiểu Tiễn biết một khi móng vuốt hẳn hạ xuống, không chỉ quyết định vận mệnh chính mình, mà còn trực tiếp quyết định vận mệnh hai người khác, so với rút thăm một đồng giấy thì căng thẳng hơn rất nhiều. Cho nên tay hẳn run run giữa không trung nửa ngày, từ viên giấy này chuyển sang viên giấy kia, lại từ viên giấy kia trở về viên giấy này, chung quy khó xuống tay.

“Ta là nam hài, tỷ tỷ là nữ hài, vẫn để tỷ tỷ bốc trước đi”

Cuối cùng Tiểu Tiễn chốt một câu như vậy. Giờ khắc này, hẳn tình nguyện làm bên bị quyết định vận mệnh, không muốn bản thân rút xong lại hối hận không ngừng

Đáng tiếc hai tỷ tỷ của hẳn cũng nghĩ giống hẳn, không muốn đẩy bản thân xuống hố, vì thế Nhị công chúa đầu vừa chuyển, nói với Hoàng đế

“Chúng con chóng mặt quá, Phụ hoàng bốc thay cho chúng con đi”

“Há? Trẫm? Trẫm vừa không say xe cũng không say tàu, cái nào cũng không phải, chuyện này đương nhiên phải để các con tự mình quyết định”

Hoàng đế thật ra có một lý do, bởi vì bất luận hẳn rút ra kết quả gì đều sẽ đắc tội với một bên. Cho nên hẳn kiên quyết không làm kẻ chết thay cho “vận mệnh”, mà vỗ vỗ vai con trai, biểu cảm “Là nam tử hán thì làm đi”.

Tiểu Tiễn cứ như vậy nhìn trước ngó sau vờn tay, sau đó nữ thần vận mệnh nói lời Goodbye với hẳn.

“Ai da da, dù sao a Tiễn đệ cũng say xe, chỉ không say nhiều như ở trên thuyền thôi, mà Kính Tư cùng Viện Tư trên thuyền lại hoàn toàn không say, hai hại sao nhẹ bằng một bên lợi, ngồi thuyền là đúng thôi”

Đại công chúa vừa xem Ngự y điểm trầm hương trong phòng Tiểu Tiễn, vừa an ủi em ruột, mà bản thân nàng còn đang âm thầm vui mừng. Ít nhất nàng không cần phải chơi trò tìm soái ca trong suốt hành trình mấy trăm cây số.

Hành trình cứ thế tiếp tục dưới muôn vàn khó khăn trắc trở, đi qua Hà Đông, bước vào Phần Thủy, tiếp đến Đảng Quận, sắp tới phủ Thái Nguyên. Chỉ có điều càng tới gần Thái Nguyên, sắc mặt Hoàng đế lại càng âm trầm, không phải vì con trai gần như bước vào trạng thái ngủ đông, cũng không phải bốn nữ nhi phơi nắng da sắp thành than, mà vì bản thân căn bản không cảm giác được nhiệt độ hạ xuống!

“Không phải phủ Thái Nguyên nên mát mẻ hơn Kinh thành sao?”

Đương nhiên có lẽ vì muốn mát mẻ, cho nên tuy Hoàng đế dùng câu hỏi, nhưng cũng là giọng điệu trách cứ

Vị chủ bộ Khâm Thiên Giám đến giải đáp nghi vấn cho Hoàng đế trong tâm lý cùng sinh lý đều chảy mồ hôi lạnh, áp ứng

“Năm nay nhiệt độ phổ biến hơi cao, hơn nửa phạm vi rất rộng, cho nên... cũng... cũng không thể chắc chắn phương bắc nhất định mát hơn đô thành... ý trời... chính là tương đối khó nắm chắc... có lẽ đến phủ Thái Nguyên sẽ thấy thời tiết có biến hoá”

Chủ bộ trả lời rất ba phải, tóm lại là đang tiêm cho Hoàng đế một liều thuốc dự phòng, để lại một chút hy vọng, thuận tiện định nghĩa kẻ đầu sỏ là ông trời.

“Ý trời?”

Hoàng đế đứng ngoài cửa chính phủ Thái Nguyên, không nhìn quan viên lớn nhỏ quỳ hành lễ đông nghìn nghịt trước cửa, chỉ buồn bực nhìn lên bầu trời nắng chói chang trên cao, hừ một tiếng từ mũi, mà âm thanh hỗn hợp sự bất đắc dĩ, trào phúng cùng oán hận nhanh chóng bị vùi lấp trong tiếng ve sầu đĩnh tai nhức óc.

Đổi xe thuyền mấy lần, quân đội hộ tống, quan dân tiến cống, hơn nửa giai đoạn trước vì đi tuần, triều đình đã tốn nửa tháng mồm mép cùng không tiếc đưa ra cò to vĩ đại “An cảnh tĩnh biên, dương uy hiển thịnh, quan phong vạn tục” (biên cảnh an bình, uy nghiêm hiển hiện, quan khân phong tục tập quán cảnh đẹp)... Tất cả chỉ vì có thể thoả mãn tâm nguyên giảm bớt nóng bức mùa hè kiêm du sơn ngoạn thủy của Hoàng đế, mà kết quả chính là đoàn người tiêu tốn thời gian hai tháng mệt nhọc người ngã ngựa đổ, tới nơi này thường thức thành Thái Nguyên mặt trời nóng như lửa cùng trị liệu chứng chóng mặt nôn mửa?!

Tuyệt vọng! Tuyệt vọng! Tâm tình Hoàng đế lúc này nếu không thể dùng từ “Tuyệt vọng” để hình dung thì còn dùng từ “Tuyệt vọng” để miêu tả chuyện gì nữa?

Nhưng mà, trước khi Hoàng đế nhận được phong thư của Hoàng hậu ghi “Trong Kinh trời giáng mưa to, nhiệt độ bỗng giảm xuống, trong cung có người mắc bệnh phong hàn, bệ hạ ở bên ngoài nhất định đừng quá tham mát”, thì hẳn còn chưa biết cái gì gọi là “Hoàn toàn tuyệt vọng”...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bắc Hành Mạn Ký 2

“Năm nay thời tiết thật là khác thường! Trước kia có nóng thế này đâu, phòng chừng nắng cuối thu năm nay gắt phải biết.”

“Rất có khả năng, Hoàng thượng ngài đến thật không khéo”

Đối mặt với một nam một nữ ngồi bên dưới nói chuyện phiếm với hần, tâm tình Hoàng đế lại hoàn toàn âm trầm.

Bột Trang Quận chủ là người vô tâm, lúc này đâm vào chỗ đau của Hoàng đế chỉ là cử chỉ vô ý, nhưng Hành Nguyên Vương thì nhất định là cố ý, cho nên Hoàng đế vứt cho hần một nụ cười lạnh chỉ hai người mới hiểu, phiên dịch chính là

Ngươi đẩy! Chờ xem!

Khi Hoàng đế bước vào Tấn Dương cung để nghỉ ngơi gặp phải Hành Nguyên Vương thì lập tức muốn tát cho mình một cái. Trời ơi! Chẳng lẽ hần nóng choáng váng rồi? Sao lại quên mất đến phủ Thái Nguyên, tám chín phần mười sẽ gặp phải tên mèo rừng này!

Phủ Thái Nguyên, trấn quan trọng của Tịnh Châu, vốn là chỗ xây Hành Nguyên Vương phủ, sau này bởi vì trấn thủ biên quan, Hoàng đế đổi bốn quận phía bắc Hằng Sơn thành ba quận Nam bộ Phong Quốc, Vương phủ cũng dời từ phía bắc đến Ngự Dương.

Nhưng cho dù chuyển nhà, Hoàng đế đi tuần trong địa phận Phong Quốc, xuất phát từ lễ chế Hành Nguyên Vương vẫn phải chạy tới điểm danh với

Hoàng đế, cho nên khi hân hưng khuôn mặt tươi cười nói “Hoàng thượng đại giá quang lâm đến khu vực thần quản hạt, thần đương nhiên phải tẩn nghị lễ chủ nhà”, Hoàng đế ngoại trừ than thở mình vận xấu triều miên kéo dài không dứt ra thì chẳng còn biết nói gì hơn.

“Bệ hạ, sắp đến tiết đoan ngo, nơi này tuy rằng không náo nhiệt bằng Kinh sư, mà hoạt động ngày hội vẫn không ít, bệ hạ có hứng thú đi xem không?”

Bột Trang Quận chúa không phải hiện chiến trường ác liệt không tiếng động ở hiện trường, chỉ cảm thấy Hoàng đế và Hoàng đệ nhìn nhau chăm chăm cười rất kỳ quái.

Hơ? Cười ngây cả người à?

“Bệ hạ?”

Quận chúa gơ tay lắc lắc hai vòng giữa hai người, thành công ngăn chặn điện phóng

“Hà! Chuyện gì?”

“Thần nói qua vài ngày nữa đến tiết đoan ngo, Hoàng thượng có hứng thú không. . .”

“Tỷ tỷ bớt bày trò đi, Hoàng thượng ở Kinh thành có cái gì chưa thấy qua, nơi xa xôi chỗ chúng ta làm gì có thứ nào vào được mắt bệ hạ?”

Còn chưa chờ Bột Trang Quận chúa nói xong, Hành Nguyên Vương đã ngắt lời đề nghị của nàng. Nhất cử nhất động của Hoàng đế ở phủ Thái Nguyên đều do Hành Nguyên Vương phụ trách, hân chỉ ước gì Hoàng đế ngồi im trong hành cung, đỡ phải ra bên ngoài gia tăng công việc cho hân, đáng tiếc lý do đưa ra lại làm Hoàng đế theo bản năng chống lại.

“Đương nhiên phải đi! Trẫm ngàn dặm xa xôi đến đây, không quan sát trải nghiệm dân tình thì đi làm gì.”

“Vậy thiếp thân vinh hạnh được đón tiếp bệ hạ giá lâm, Đoan Ngo năm nay dân chúng Thái Nguyên coi như được một lần. . .”

“Đợi chút.”

Lần này Bột Trang Quận chúa bị Hoàng đế ngắt lời

“Nếu trẫm công khai xuất hiện thì mọi người sẽ rất câu nệ, không được tận hứng, sao trẫm phải làm chuyện sát phong cảnh như vậy, cái trang xuất hành đi.”

Hoàng đế vừa đáp lời Quận chúa đang khen ngợi hân hiểu lòng người, vừa liếc mắt nhìn Hành Nguyên Vương sắc mặt khó coi

Hừ! Hân không muốn xuất hiện cùng người kia trước mặt công chúng, còn phải giả bộ hòa thuận vui vẻ nữa!

“Ai u! Bà cô của ta, các người là sợ trộm cướp không nhìn thấy mình hả?”

Bột Trang Quận chúa cao giọng hô lên với bốn vị Công chúa vàng bạc chói lóa. Quả nhiên đều là đứa nhỏ phú quý chưa từng ra khỏi cửa, không biết đạo lý người sợ nổi danh, heo sợ khỏe mạnh.

“Không phải bảo các người mặc mặc chút sao? Trang điểm xinh đẹp như vậy làm chi!”

Hoàng đế từng có kinh nghiệm ra ngoài vẫn giữ nguyên bộ quần áo thôn quê. Hân đánh giá đám nữ nhi cũng phải mở miệng cằn nhằn, nhìn lại Huệ phi bên người, tiện tay nhỏ bớt vài cái trâm trên đầu nàng.

“Nhưng mà. . . đây là quần áo mặc mặc nhất chúng con mang theo. . .”

Các Công chúa ra ngoài đều đại biểu cho thể diện mẫu thân, cho nên trước khi đi mẫu thân không bừa xín nhét rất nhiều thứ tốt vào hành lý bọn họ.

“Được rồi được rồi, trước đành mặc tạm quần áo chỗ ta đi.”

Bột Trang Quận chúa nói xong phân phó tôi tớ lấy mấy bộ quần áo tiểu hài tử chất phác nhưng không mất thể diện, đến khi nàng tung áo khoác nam hài cuối cùng mới phát hiện hình như thiếu một người

“Ồ, Tiễn nhi đâu?”

“Nhìn hân thế kia, thôi đừng để hân chen chúc với chúng ta thì hơn, trẫm bảo hân đi theo Chiêu Huy.”

Hoàng đế bị ai vài giây cho Tiểu Tiễn trước mắt vẫn đang ngờ ngợ không phân biệt được đông tây nam bắc, bỏ lại một câu như vậy.

Ngày năm tháng năm là tết Đoan Dương. Cửa cấm ngai, hương nến đầy đường. Ăn bánh chưng, rắc đường trắng, thuyền rồng hạ thủy vui mừng hân hân.

Là một trong những ngày hội quan trọng nhất mùa hạ, ngày Đoan Ngọ thành Thái Nguyên đèn treo khắp nơi, xe ngựa tấp nập. Một nhà Hoàng đế lên xe ngựa xuất phát từ cửa bên Tấn Dương cung, thẳng cho đến cạnh bờ sông sắp cử hành trận đấu thuyền rồng, đáng tiếc bị dòng người đông đúc chặn lại.

“Lão gia, cửa lớn phía bắc chật ních, xe không qua được.”

Tướng quân Tả Vũ Lâm vệ Tề Lân nghiêng đầu ngó vào toa xe, báo cáo kết quả dò đường của cấp dưới với Hoàng đế.

Hoàng đế kéo rèm nhìn đầu người vô biên vô hạn bên ngoài, lại nhìn vẻ mặt nóng lòng muốn xuống của đám nữ nhi, trong lòng khẽ thờ dài, thuận nước giong thuyền.

“Xuống xe đi.”

“Dạ!”

Đám người đi bộ về phía trước, Hoàng đế bỗng dừng nhớ tới gì đó, đến gần Tề Tướng quân phân phó

“Đừng gọi trăm... đừng gọi ta ‘lão gia’ ‘lão gia’, nghe thật khó chịu”

“Vậy thuộc hạ nên xưng hô ngài là gì?”

“Không có xưng hô nào trẻ tuổi hơn sao?”

“Thiếu gia?”

Hoàng đế suy nghĩ một lát, ân chuẩn.

Phố Hồ Doanh thông đến cửa lớn phía Bắc là đường cái trong thành, lúc này đúng là khi các tiểu thương hộ buôn bán nhộn nhịp nhất. Các sản phẩm đặc sắc chuồn chuồn kim, tò he, hồ giấy, dây trường thọ đầy đủ mọi thứ, tuy rằng phẩm chất kém hơn trong cung, nhưng tiểu hài tử chính là thích náo nhiệt, vừa xuống xe đã như cá về biển khơi, tán loạn khắp nơi, Hoàng đế đảm nhiệm máy rút tiền, thị vệ thì trở thành giò xách.

Lần này Hoàng đế xuất môn dẫn theo tám Vũ Lâm Vệ, hần vốn nghĩ tránh thanh thế quá lớn làm người khác chú ý, lại nói tám người nhìn chằm chằm sáu người là đủ rồi, đáng tiếc đám thị vệ không nghĩ như vậy.

Trăm ngàn năm qua, nghề nghiệp “Hoàng đế” đặc biệt hút một loại người đến, tên là “thích khách”. Tướng quân Tả Vũ Lâm Vệ Tề Lân biết rõ điểm này, cho nên rời khỏi cung điện tâm nhìn rộng rãi lẫn vào phố phường ngư long hỗn tạp, Tề Lân chỉ cảm thấy tinh thần khẩn trương cao độ, người nào cũng thấy giống phần tử không hợp pháp, ví như lão nhân hiện tại đang đứng cạnh Hoàng đế, tay thò vào trong áo không biết đang bới cái gì...

Hớ? Tay thò vào trong áo?

“Có thích khách!”

Tề Lân tiên phát chế nhân hét lớn một tiếng, giữ chặt tay phải của lão nhân râu bạc kia, lớn tiếng quát

“Ngươi là người phương nào?”

Giọng hét sư tử hống làm Hoàng đế phát hoảng, cũng làm lão nhân kia mất hồn mất vía

“Tiểu, tiểu lão nhân là người Lô Gia trang nuôi ngựa thành Nam... Năm nay sáu, sáu mươi lăm, trong nhà có lão thái bà, hai con trai... Tiểu nhi từ mới cưới nàng dâu... Đại, đại gia tha mạng!”

Lão nhân nói năng lộn xộn, có thể thấy bị dọa không nhẹ, làm người xung quanh bắn ánh mắt chỉ trích đến Tề Lân cầm đầu, Hoàng đế xanh mặt chọc chọc hần, nhỏ giọng mắng

“Phát bệnh thần kinh gì đấy?”

“Thiếu gia! Người này vừa rồi đứng bên cạnh ngài không biết đang bới cái gì, thuộc hạ sợ hần có ý đồ gây rối.”

Tề Lân không hồ là người chuyên nghiệp, cho dù chịu đựng thái độ bất mãn của mọi người cũng không hề thả lỏng, mà lão nhân kia đại khái hiểu ra mình đắc tội vị thần tiên này chỗ nào, vội vàng khiêu nại

“Đây là tiền! Là tiền! Tiểu lão nhân vừa rồi chỉ đang mò tiền!”

Nói xong tay cũng bắt đầu bới bên trong quần áo, Tề Lân thuận thế giảm lực giữ, lão nhân rút cuộc rút tay ra, quả nhiên là năm đồng tiền đen nhánh.

“Lần sau thấy rõ rồi hẵng kêu! Không đứng ở loại địa phương này sao có thể kêu ‘có thích khách’ chứ!”

“Dạ dạ dạ, là thuộc hạ không chu đáo.”

Đối mặt với Hoàng đế then quá hóa giận, Tề Lân chỉ có thể liên tục xin lỗi. Mà hắn được bồi dưỡng tư tưởng “thà bắt nhầm một trăm còn hơn bỏ qua một người” sâu sắc, trong lòng vẫn cảnh giác 200%.

Ngay tại lúc mọi người cung kính lắng nghe Hoàng đế giáo dục, một thiếu niên dáng người thấp bé đi ngược chiều với bọn họ, tốc độ như tia chớp chạy qua người Hoàng đế, làm Hoàng đế lao đảo một lúc. Không đợi Hoàng đế làm rõ chuyện gì xảy ra, Tề Tướng quân lại dẫn đầu hô lớn một tiếng

“Có thích khách!”

Rồi dẫn hai thuộc hạ nhảy vào đám người

“Thiếu gia! Thiếu gia! Ngài không sao chứ?”

Vũ Lâm Vệ còn lại đều khẩn trương vây quanh Hoàng đế kiểm tra, dù sao cũng tiếp xúc trực tiếp đến thân thể, nếu quả thật là thích khách thì đã đủ thời gian để giải quyết xong Hoàng đế.

Kết quả tra xét cao thấp một lượt, không thiếu thứ gì hết, ngoại trừ ví tiền.

“Thật là... Phải kêu ‘có kẻ trộm’ chứ!”

Hoàng đế cảm giận mắng một tiếng, về mặt bắt đắc dĩ nhìn về phía Tướng quân Vũ Lâm Vệ biến mất.

Đoàn người đi đến cửa lớn phía Bắc mới phát hiện vì sao đông đúc như vậy, hóa ra quan phủ định phóng pháo hoa tại đây. Lúc đó trình độ chế tác pháo hoa đã tương đối cao, quan phủ bỏ tiền đương nhiên hiệu quả rất tốt, cho nên vài người định nghỉ chân quan sát. Nhưng một lúc sau các Công chúa mới phát hiện, ngoại trừ gáy của mọi người ra thì chẳng nhìn thấy cái gì, ào ào yêu cầu đứng lên cao.

Hoàng đế tính toán, tính cả mình vừa vận bốn người nam sĩ, Tề Tướng quân mang 2 người đi đúng là có dự kiến trước! Công đi. Vì thế Hoàng đế chọn cổng Tứ Công chúa đáng người nhỏ nhất, không ngờ tiểu nha đầu vẫn khá nặng.

“Không trung phùng xuất bách ti đăng, thần nữ tân trang ngũ thái minh” (Không trung tản ra đèn trăm tờ, thần nữ tân trang năm dải sắc)

Tứ Công chúa bắt đầu có phong phạm Khang phi, nhìn pháo hoa trên trời lập tức ngâm thơ. Hoàng đế nghe xong hài lòng nói: “Không tệ không tệ”, nếu thể trọng con gái nhẹ hơn một chút thì càng không tệ.

“Ô ô ô! Là Vạn Sơn Hồng kia!”

Đại Công chúa kiến thức tương đối rộng cười trên cổ một thị vệ, chỉ vào pháo hoa đang bay lên cao hô lớn. Mọi người theo ngón tay nàng ngẩng đầu nhìn, pháo hoa bay rồi bay, đầu mọi người cũng càng nâng càng cao, sau đó “ầm” một tiếng, không thấy pháo hoa, chỉ thấy một quả cầu lửa phát nổ, từng đốm lửa nhỏ bắt đầu rơi xuống.

Ban đầu, 1, 2 giây, đại khái chưa ai phản ứng lại, cho đến nỗi nhân trình độ số học cao siêu ước đoán được theo đường vòng cung đốm lửa kia rất có khả năng vừa vận đập trúng đầu mình, mới hô lên “Không tốt rồi!”, tiếp theo đám người lập tức rối loạn.

Hoàng đế cổng Tứ Công chúa, trọng tâm vốn nghiêng về phía sau, hắn lại không biết võ có lực như bọn thị vệ, bị đám người phía trước chen lấn cứ thế đổ về phía sau. Tứ Công chúa bị dọa hét to, Hoàng đế cũng vội vàng, làm cha nếu để nữ nhi thành đệm thịt, thì không còn gì để nói.

Kết quả vẫn nhờ dòng người chật chội, Hoàng đế đổ về phía sau đồng thời đụng vào đám người, thế này mới nương lực đẩy miễn cưỡng đứng vững gót chân. Mà khi hắn thờ phào nhẹ nhõm xoay người tìm kẻ chen lấn nặng cho bổ tức thì bị người từ phía sau đẩy một cái, lần này không có người cản đến, Hoàng đế không hề trì hoãn trực tiếp hôn môi với mặt đất.

“Phụ thân có sao không? Phụ thân không sao chứ?”

Tứ Công chúa an toàn chạm đất ngồi xổm bên cạnh Hoàng đế, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Hoàng đế. Đám người mất trật tự vẫn chạy nhanh qua người nàng, không biết là kẻ nào mất mụ lại đập một cái lên tay Hoàng đế. Hoàng đế không thể nhịn được nữa, lưu loát xoay người bỏ chạy, bụi trên mặt không thêm phủ, đất trong miệng cũng chưa phun sạch đã bắt đầu chửi bậy

“Mẹ nó! Ta muốn tịch biên cả nhà các ngươi! Chi đi cừ tộc! Diệt tổ tông mười tám đời nhà các ngươi!”

Mắng cho đã miệng, Hoàng đế không thể thật sự đại khai sát giới, hắn đành tự mình bình tĩnh lại, ôm lấy Tứ Công chúa lần nữa, nhìn khắp xung quanh mới phát hiện Vũ Lâm Vệ và ba nữ nhi khác sớm không thấy bóng dáng.

Người bình thường gặp tình huống này đều sẽ cao giọng hô vài tiếng. Hoàng đế cũng định làm theo, mà chờ hắn hít sâu, miệng mở lớn chuẩn bị hô thì bỗng dưng ý thức được ngoại trừ Tướng quân Tề Lân vừa mới dẫn thân vào sự nghiệp bắt người thì hắn không biết tên những thị vệ khác.

“Trình Phong! Kính Tư!”

Hoàng đế gọi tên con gái... vẫn không có kết quả

Vậy hô lên “Ta là Hoàng đế, ta ở đây” ư?

Thế thì phỏng chừng người muốn gọi cùng người không muốn gọi đều đến.

Qua thời gian rối rắm, Hoàng đế rốt cuộc hoàn toàn mất liên hệ với những người hộ tống.

“Phụ thân, chúng ta lạc đường đúng không?”

Tứ Công chúa ngồi trên bậc thềm trước cửa tửu lâu cùng Hoàng đế một lúc lâu vẫn không thấy phụ thân hành động, cho nên uể oải hỏi một tiếng.

“... Có vẻ là thế.”

Hoàng đế vừa trả lời vừa ngăn người

“Chúng ta làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ? Không có tiền lại không biết đường về nhà, biện pháp Hoàng đế nghĩ ra cũng chỉ tiếp tục đi tới chỗ bọn họ định đến. Ban đầu xuống xe ngựa dự định đến trại thuyền rồng bến tàu Y Phần, nếu đám thị vệ đủ thông minh thì nên đến bến thuyền tìm mình.

Nếu may mắn thì có thể tìm được tổ chức ở bến tàu, thật sự không được... thì vẫn còn mèo rừng. Hành Nguyên Vương là quan lớn nhất ở nơi này tất nhiên sẽ tham dự trại đua, đến lúc đó tìm hân ngồi nhờ xe về Hành cung. Mà đây là hạ hạ sách, Hoàng đế quyết định không chết thì kiên quyết không đi bước này.

Quyết định xong, Hoàng đế lại thấy hăng hái, phúi bụi trên người, lại phúi hộ nữ nhi, dắt Tứ Công chúa rời đi.

“Vị đại gia này, cầu Y Phần đi như thế nào?”

Tục ngữ nói bên dưới mũi chính là đường, mà hỏi đường tốt nhất nên hỏi cư dân bản địa tuổi một bó to, sống cả đời ở đây.

“Trầm vụn tung?”

Cụ ông đang hút thuốc, một câu tiếng địa phương chính gốc hỏi ra, sau đó còn thuận tiện thổi đầy khói vào mặt Hoàng đế

“Cầu Y Phần! Đi như thế nào?”

“Tung?”

“...”

Quả nhiên không phải dân bản xứ, ngôn ngữ địa phương nghe không hiểu. Mà Hoàng đế lại không hề nghiên cứu ngôn ngữ đối phương, đang tại lúc hân hết đường xoay xở thì thấy Tứ Công chúa đứng trước mặt lão nhân nói

“Lão gia gia, chúng ta muốn đến chỗ có thuyền rồng, thuyền rồng!”

Nói xong còn không ngừng làm động tác chèo thuyền

Có thể ngôn ngữ tứ chi rốt cuộc bù đắp được ngăn cách, lão nhân nhìn động tác trẻ con của Tứ Công chúa, cười ha ha, tay chỉ về phía xa

“Qua khỏi cửa kia, phía thẳng đi, là được.”

Thế này cũng quá ngắn gọn đi! Phía đông rất rộng!

Vì thế Hoàng đế lại hỏi lặp lại vài lần, để lão nhân hiểu hân muốn hỏi đường đi cụ thể

“Ra khỏi cửa đó, hướng thẳng hai ba thước, lại vòng qua hướng nam, đi đại khái vài thước, lại rẽ sang hướng tây, lại hướng...”

Hoàng đế muốn biết cụ thể chút, cụ ông quả nhiên tường tận tình tề miêu tả một lần, thái độ phục vụ không chỗ nào để chê, nhiệt tình chất phác làm Hoàng đế cũng ngượng nhờ ông lặp lại lần nữa.

“Phụ thân có biết đi đường nào không?”

Tứ Công chúa nghe không hiểu cho nên nàng rất bội phục trí nhớ của Hoàng đế

“Không biết.”

“Vậy sao phụ thân nói đã biết.”

“... Cụ ông người ta đã già rồi, cứ quấy rầy mãi không tốt.”

“Đây chẳng lẽ chính là ‘phùng má già làm người mập’ mà Thánh hiền nói?” (làm việc quá khả năng)

Lời này hình như không phải Thánh hiền nói thì phải? Dù sao Hoàng đế vẫn trầm mặc như trước.

Phương hướng đại khái đã rõ, hơn nữa Hoàng đế cũng thấy rất nhiều người đi về hướng đó. Đi theo quần chúng chắc không đến mức sai thái quá.

Vì thế hai cha con cõng một đoạn, nghỉ một lát; ôm một đoạn lại nghỉ một lát, chờ đến đường rẽ Hoàng đế định tìm người hỏi lại thì nghe thấy cách đó không xa có tiếng ồn ào, rồi hô hào nhau

“Mau đến xem! Đánh nhau! Phụ nữ đánh các đại lão gia!”

Tình cảnh trước mắt, Hoàng đế vốn không nhân rồi xem người ta chiến đấu, đáng tiếc phở hạp người đông, Hoàng đế bất giác bị dòng người đẩy về khu trung tâm, mà lý do làm hấn không thể không đến xem kết quả là nữ nhân lớn tiếng hét kia nói giọng Kinh đô, còn mơ hồ quen tai

“Bảo người dám sờ mó lão nương!”

“Nói cho người biết, Hoàng thượng muốn chạm vào lão nương còn phải chờ lão nương đồng ý đây! Người coi người là cái cọng hành gì, cóc mà cũng đòi ăn thịt thiên nga!”

“Người đi chết đi!”

Hoàng đế rất khó hình dung tâm tình phức tạp của mình khi nhìn thấy Huệ phi. Hấn đương nhiên mừng rỡ, mừng rỡ vô tình gấp lại tổ chức. Nhưng nhìn thấy Huệ phi bị hai thị vệ kéo lại mà vẫn không ngừng dậm đá đại hấn nằm trên mặt đất, Hoàng đế thật sự không muốn đi nhận mặt nàng lúc này.

Nhưng Tứ Công chúa không rõ tâm tư người lớn, nàng bỗng phát hiện tỷ muội trong đám người, hưng phấn kêu to

“Đại tỷ! Nhị tỷ! Tam tỷ!”

“Tứ muội? Phụ thân!”

Ba đứa trẻ đối diện cũng kích động vẫy tay về phía bên này

Đến đây, Hoàng đế đành đen mặt từ trong đám người xem náo nhiệt đi ra

“Tôn phu nhân thật lợi hại, tiểu nhân còn tưởng rằng phụ nữ nơi này đã đủ cay rồi, so với tôn phu nhân thì chỉ là đồ đệ thôi!”

Vũ Lâm Vệ báo cáo tình hình đại khái một lượt bọn họ tìm kiếm Hoàng đế như thế nào, làm sao nghỉ ngơi chỗ này, Huệ phi bị người ta đùa giỡn phản công ra sao, Hoàng đế bắt đầu bỏ tiền túi bồi thường tiền bàn ghế cho trà lâu. Chương quỳ vốn mặt dài như cái bom, thu bạc sau tâm tình thoải mái hấn, lôi kéo Hoàng đế buồn chuyện.

“... Đâu mà đâu mà, bình thường nàng ấy không như thế.”

Ai mà ngờ được nàng ấy uống rượu cùng thị vệ!

“Tiểu nhân hiểu tiểu nhân hiểu, vị gia này, tiểu nhân rất bội phục ngài đấy!”

Hoàng đế cau mày nhìn nụ cười sâu xa của lão bảo trà lâu, thật muốn dùng toàn bộ các loại cực hình mình biết lên người hấn

Người hiểu cái gì! Người bội phục cái rắm ấy!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Ngày mùng 1 tháng 5 năm 2008, mô phỏng viên phỏng vấn một đôi vợ chồng vốn không tồn tại, nhưng xét thấy mô tác giả vạn năng giống như thần tiên, cho nên giả thiết đã được thực hiện.

1. Xin hỏi tên của ngài?

Phóng viên: À đúng rồi, hình như đến giờ mọi người vẫn chưa biết họ tên cả nhà bộ hạ thì phải!

Hoàng đế: Sự tình liên quan đến quốc thể, không thể nói ra

Phóng viên: Vậy tước danh của bệ hạ?

Hoàng đế: Sự tình liên quan đến quốc thể, không thể nói ra

Phóng viên: Bệ hạ, hiện giờ ngài đang được phỏng vấn, đừng dùng biện pháp lừa gạt con trai để qua mắt quần chúng

Hoàng đế: (Sắc mặt khó coi)... Trẫm cũng không biết

Phóng viên: Làm sao có thể!

Hoàng đế: (Thẹn quá hóa giận) Ngay cả tác giả cũng chưa nghĩ tới, trẫm làm sao mà biết!

Phóng viên: (Phát hiện dụng phải nghịch lân, nhanh chóng đổi đề tài) vậy Hoàng hậu nương nương thì sao?

Hoàng hậu: (cười đoan trang) nhà mẹ đẻ bản cung Hoắc thị

Phóng viên: Khuê danh nữa?

Hoàng hậu: (vẫn cười đoan trang) Không biết

Phóng viên: ... (Chep, lại tại tác giả không nghĩ tới chứ gì)

2. Tuổi?

Hoàng đế: Đoạn đầu 27, hiện tại 28

Hoàng hậu: (có chút khó xử) Không biết, nhưng hẳn là trẻ hơn Hoàng thượng

Phóng viên: Hiểu được, điều này không thể trách nương nương ngài (đều co tên tác giả chuyện gì cũng không muốn nghĩ kia!)

3. Giới tính?

Hoàng đế: Câu này không phải quá vô nghĩa ư!

Hoàng hậu: Hoàng thượng, phong độ! Phong độ!

Hoàng đế: (rất miễn cưỡng) Nam

Hoàng hậu: Nữ

Phóng viên: (cảm động) Cũng may Hoàng hậu biết đại thể

4. Xin hỏi tính cách của ngài thế nào?

Hoàng đế: Nhìn vào hậu cung có thể thấy... tương đối bình thường đi

Phóng viên: (xen mồm) cũng tương đối xui xẻo

Hoàng đế: (bị nói đúng chỗ đau) Liên quan gì đến tính cách hả!

Phóng viên: (đúng lý hợp tình) Tính cách quyết định vận mệnh mà

Hoàng đế: Người đâu!...

Phóng viên: (lại cấp tốc chuyển hướng) Hoàng hậu nương nương thì sao?

Hoàng hậu: Ngoài xuất sắc trong thông tuệ, trang nhã hào phóng, cừ chi thỏa đáng

Phóng viên: (xấu hổ) ... Nương nương có cần phải thế không? Mọi người đều biết ngài rõ ràng là kiểu bán kẻ khác còn bảo người ta giúp mình kiếm tiền

Hoàng hậu: Mấu chốt là Hoàng thượng không biết!

Ngài thấy tính cách của đối phương thế nào? Hoàng đế: Khéo hiểu lòng người, tiến lui thỏa đáng, đoan trang hiền lành... Nhưng kỳ quái ở chỗ, đôi khi chẳng hiểu sao trẫm lại cảm thấy sợ hãi...

Phóng viên: ... Xem ra giác quan thứ sáu của bộ hạ chưa thoái hóa hoàn toàn

Hoàng hậu: (suy tư thật lâu) ... Rất tốt...

Phóng viên: (có phải ngài định nói “rất dễ lừa” đúng không?)

Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu? Hoàng đế: Gặp mặt lúc đại hôn Đông cung, cho nên đương nhiên là khi động phòng

Hoàng hậu: Bàn cung cũng vậy

Phóng viên: (hai mắt tròn xoe) Chẳng lẽ trước khi kết hôn hai người không biết đối phương nhìn như thế nào sao?

Hoàng đế: Làm sao? Có ý kiến à!

Phóng viên: (cười tươi) Không dám, không dám, thảo dân chỉ cảm thấy lá gan hai vị rất lớn

Ấn tượng đầu tiên về đối phương là gì? Hoàng đế: (ngửa đầu nhìn trời) ... Lúc đó trẫm uống nhiều, không nhớ rõ lắm

Hoàng hậu: (cười xấu xa) Hoàng thượng lại để ấn tượng rất sâu sắc cho thần thiếp

Phóng viên: (cười trộm) Tiểu nhân đã hiểu

Là mối tình đầu của đối phương sao? Hoàng đế: Không phải

Hoàng hậu: Không phải

Phóng viên: (phát hiện đại lục mới, chảy nước miếng) Bộ hạ tạm không nói đến, chẳng lẽ trước khi vào cung Hoàng hậu nương nương đã có người trong lòng? Chẳng lẽ là Triệu Cảnh Hòa kia?

Hoàng hậu: Không thể nào! Ý của bản cung là, lúc đại hôn ta chưa thích Hoàng thượng, cho nên không thể tính là mối tình đầu

Phóng viên: (tiếp tục nhìn người ta chòng chọc) Ồ? Vậy hiện tại thì sao?

Hoàng hậu: (nở nụ cười sâu xa)

Thích đối phương ở điểm nào nhất? Hoàng đế: Hoàng hậu luôn hiểu suy nghĩ của trẫm

Phóng viên: ... Ngài thật sự bị ấn chắc rồi còn không tự biết!

Hoàng hậu: (dịu dàng nhìn Hoàng đế) Thích tất cả

Hoàng đế: (kích động nắm tay Hoàng hậu) Thật ư? Thật ư?

Phóng viên: (xùy, lại bị lừa nữa)

Ghét điểm nào nhất của đối phương? Hoàng đế: Trước mắt chưa phát hiện có chỗ nào đáng ghét

Hoàng hậu: (hiếm khi nghiêm túc nhìn Hoàng đế) Hoàng thượng, thần thiếp không thể không nói, đôi khi ngài lại dính líu đến vài chuyện thiếu đầu óc, hy vọng ngài tự phát hiện được

Hoàng đế: (gống học sinh tiểu học nghe cô chủ nhiệm phát biểu) Ồ, đã biết

Phóng viên: (quan hệ gia đình vừa nhìn là hiểu ngay... =.=)

Ngài cảm thấy bản thân và dung mạo tính cách đối phương hợp nhau không? Hoàng đế/Hoàng hậu: Tức là thế nào?

Phóng viên: Chính là hai vị cảm thấy xứng đôi với đối phương không

Hoàng đế: (giọng điệu không may) Người nói xem?

Phóng viên: Rất xứng rất xứng

Ngài gọi đối phương là gì? Hoàng đế: Hoàng hậu

Hoàng hậu: Hoàng thượng hoặc bộ hạ

Hy vọng đối phương gọi mình là gì? Hoàng đế: Gọi “Hoàng thượng” rất tốt rồi

Phóng viên: Chẳng lẽ trước giờ ngài chưa từng cảm thấy bị ai cho họ tên rất ít được gọi sao?

Hoàng đế: Suy nghĩ của người thật kỳ quái, cả ngày được gọi là “Hoàng thượng” không phải rất sang khoái ư

Phóng viên: ... Hiểu rồi, ngài bên trong chính là giai cấp thống trị

Hoàng hậu: Hoàng hậu, Từ Đồng, ái khanh... tùy đi, dù sao chỉ là xưng hô

Phóng viên: Nương nường quả nhiên là người làm đại sự, không câu nệ tiểu tiết!

Hoàng đế: Đợi chút, trầm phát hiện cùng một câu trả lời thái độ của người với Hoàng hậu khác với trẫm! Vì sao?!

Phóng viên: (tươi cười giả gió xuân) Đây là ảo giác của ngài thôi! Ảo giác!

Nếu so sánh với động vật, ngài thấy đối phương là con gì? Hoàng đế: (Suy nghĩ thật lâu) ... Trẫm có thể so sánh với động vật không tồn tại được không?

Phóng viên: Nói thử xem

Hoàng đế: ... Hỗn hợp giữa sói và dê...

Hoàng hậu: Bệ hạ có vẻ giống cún

Phóng viên: Ô? Nương nường không cần hỗn hợp sao?

Hoàng hậu: Cún nhà hỗn hợp với cún hoang thì vẫn là cún

Phóng viên: ... =.=

Nếu tặng lễ vật cho đối phương, ngài sẽ lựa chọn? Hoàng đế: ... Không sợ trẫm không có, chỉ sợ Hoàng hậu không cần

Hoàng hậu: ... Không sợ bản cung không có, chỉ sợ Hoàng thượng không dám cần

Phóng viên: Rất tốt, rất hài hòa

Bản thân muốn lễ vật gì? Hoàng đế: (nhớ lại câu vừa rồi cảm thấy như bị trêu đùa) Hoàng hậu đã nói như vậy, trẫm còn dám muốn gì

Hoàng hậu: Mời tham khảo chương 15

Có chỗ nào bất mãn với đối phương không? Thường là chuyện như thế nào? Hoàng đế: Câu này không phải giống câu 9 sao?

Phóng viên: Không không không, chán ghét và bất mãn sao có thể giống nhau chứ! “Bất mãn” thấp hơn một chút

Hoàng đế: ...

Phóng viên: Sao? Cũng không có?

Hoàng đế: (ghé sát vào phóng viên, nhỏ giọng thì thầm) Hoàn toàn ngược lại, có rất nhiều, nhưng mà trẫm không thể nói

Phóng viên: (oán thầm) Không dám nói thì cứ nói là không dám, không thể là thế nào

Hoàng hậu: Mời tham khảo câu 9

Tật xấu của ngài là? Hoàng đế: Trẫm có tật xấu ư? (bị phóng viên và hoàng hậu cùng nhìn khinh bỉ), được rồi được rồi, trẫm sai

Hoàng hậu: (xấu hổ) Đôi khi hơi nghiêm túc một chút

Hoàng đế: (lần thứ hai kích động giữ chặt tay Hoàng hậu) Hoàng hậu! Nàng có thể nhận ra điều này thật sự là quá tốt rồi!

Phóng viên: ... Hoàng thượng, ngài cũng quá dễ lừa đi, ngài không phát hiện nương nường đang tránh nặng tìm nhẹ sao?

Hoàng hậu/ Hoàng đế: Tránh nặng tìm nhẹ cái gì cơ?

Phóng viên: Không có gì không có gì!

Tật xấu của đối phương là? Hoàng đế: Hình như lặp lại...

Phóng viên: Không có, lúc trước hỏi ngài chán ghét đối phương ở điểm nào

Hoàng đế: Thi chẳng phải chán ghét tạt xấu đấy!

Hoàng hậu: Bản cung cũng cảm thấy lặp lại

Quan hệ giữa hai người đã đến mức độ nào? Hoàng đế: (bất mãn) Ngươi nói xem?

Phóng viên: Bỏ qua bỏ qua

Lần đầu tiên hẹn hò của hai người ở đâu? Hoàng đế: (lại càng bất mãn) Hình như vấn đề này lại hỏi rồi

Phóng viên: Ta chưa từng hỏi mà

Hoàng đế: Như trẫm trả lời rồi

Hoàng hậu: Mời tham khảo câu thứ 6

Phóng viên: ... Hiểu rồi, không có giai đoạn A, B trực tiếp đến C “Hẹn hò”

Khi đó bầu không khí giữa hai người thế nào? Hoàng đế: (vô cùng bất mãn) Sao ngươi cứ hỏi lại vấn đề đã hỏi thế hà!

Phóng viên: (về mặt vô tội) Không có mà! Ta hỏi câu này lúc nào?

Hoàng hậu: (cười tươi như hoa đào nở) Ô kìa, bệ hạ đã nói người uống nhiều không nhớ rõ, ngươi còn nhắc đi nhắc lại nữa?

Phóng viên: (nhìn Hoàng hậu, hiểu trong lòng mà không nói ra) Hiểu rồi hiểu rồi!

Tiến triển khi đó đến đâu? Phóng viên: OK, ta bỏ qua câu này

Thường xuyên hẹn hò ở địa điểm nào? Hoàng đế: (không cần nghĩ ngợi) Tẩm cung

Hoàng hậu: Đúng vậy

Phóng viên: (nghĩ trong lòng) Hai vị thật đúng là không làm thất vọng hai chữ “hẹn hò”

Ngài chuẩn bị những gì cho ngày sinh nhật đối phương? Hoàng đế: Lại hỏi rồi!

Phóng viên: Bệ hạ bớt giận, lần này là hỏi sinh nhật

Hoàng đế: Thế còn không giống nhau

Phóng viên: Ồ, vậy là ngài vẫn sợ Hoàng hậu không cần, còn Hoàng hậu sợ ngài không dám cần đúng không

Hoàng đế: (gần từng chữ) Ngươi có cần thiết phải lặp lại lần nữa không!

Thỏ lộ với bên kia từ lúc nào? Hoàng đế/ Hoàng hậu: “Thỏ lộ” là cái gì?

Phóng viên: Chính là nói với đối phương thích chàng/nàng

Hoàng đế: Trước giờ chưa từng nói

Hoàng hậu: Bản cung hình như cũng chưa từng nói

Phóng viên: (không từ bỏ ý định) Biểu lộ ra ý tứ tương tự thì sao?

Hoàng đế: Vậy tính là trẫm đi, trẫm nhắc khẩn voan trước

Phóng viên: (oán thăm) Vô nghĩa, chẳng lẽ muốn nương nương bói quân áo ngài trước

Ngài thích đối phương bao nhiêu? Hoàng đế: Nàng là Hoàng hậu của trẫm, thế còn không rõ ràng sao?

Phóng viên: (hướng dẫn) Không phải không phải, bệ hạ, đừng trả lời trên lập trường chức vụ

Hoàng đế: Nàng là chính thất của ta

Phóng viên: (tiếp tục hướng dẫn) Bệ hạ, ngài không nghĩ được từ nào khác để hình dung sao?

Hoàng đế: (tự hỏi) Vậy... nàng là chính thất duy nhất của ta

Phóng viên: ... Ta bỏ cuộc

Hoàng hậu: Tuy rằng bản cung có thể sống tốt hơn, nhưng bản cung chưa từng hối hận gả cho Hoàng thượng

Phóng viên: (cảm thấy nể mẫn) Tốt lắm, EQ nam nữ quả nhiên khác biệt

Như vậy, ngài yêu đối phương không? Hoàng đế: Thích và yêu khác nhau chỗ nào?

Phóng viên: Ta đã bỏ cuộc với ngài, bệ hạ

Hoàng hậu: Bản cung cũng không cảm thấy có gì không giống

Phóng viên: Cũng đúng, quả thật khác nhau không rõ ràng lắm

Hoàng đế: (căm tức) Này này! Còn nói là ảo giác của trẫm! Rõ ràng người đối xử khác biệt!

Phóng viên: (lấy lòng) Bệ hạ là nam nhân mà, sao có thể không nhường nữ sĩ chứ!

Đối phương nói điều gì sẽ làm ngài cảm thấy không thể cự tuyệt? Hoàng đế: Hình như trẫm không cự tuyệt được điều gì

Hoàng hậu: Nếu bản cung muốn cự tuyệt thì đều có thể cự tuyệt

Nếu thấy đối phương có biểu hiện thay lòng, ngài sẽ làm gì? Hoàng đế: (đắc ý) Kỳ lạ, Hoàng hậu có thể thay lòng với ai?

Hoàng hậu: Phải không? Vậy lần đó sinh nhật phụ thân thần thiếp...

Hoàng đế: (xen mồm) Hiểu lầm! Là hiểu lầm thôi!

Phóng viên: Nương nương thì sao? Nếu bệ hạ thay lòng

Hoàng hậu: Thay lòng hình như là đặc quyền của đế vương mà

Hoàng đế: Trẫm đây không gọi là thay lòng, cùng lắm chỉ có thể gọi là... bác ái thôi...

Phóng viên: ... Giấu đầu hở đuôi...

Có thể tha thứ cho sự thay lòng của đối phương không? Hoàng đế: Không thay lòng thì trẫm tha thứ cái gì

Hoàng hậu: Là đặc quyền còn nói chuyện tha thứ làm gì

Phóng viên: ... Thế này rốt cuộc là có tha thứ hay là không?

Nếu hẹn hò đối phương đến trễ hơn 1 tiếng, ngài sẽ làm thế nào? Hoàng đế/ Hoàng hậu: Làm việc

Ngài thích nhất bộ phận nào trên người đối phương? Hoàng đế: (căm tức) Liên quan gì đến người!

Phóng viên: (ôm đầu) Tiểu nhân chỉ là người phát ngôn của dân chúng, người phát ngôn thôi!

Hoàng hậu: Thích đôi mắt

Phóng viên: (hưng phấn) Xin hãy diễn tả chi tiết

Hoàng hậu: (cười thầm) Bởi vì có thể đoán ra suy nghĩ trong đầu Hoàng thượng

Phóng viên: ... Bệ hạ, ngài chung quy là Hoàng đế, sao có thể bị nhìn thấu dễ dàng như vậy?

Hoàng đế: Khụ khụ... Chỉ là trong hậu cung mới thế

Biểu cảm khiêu gọi của đối phương là? Phóng viên: (mắt thấy Hoàng đế định vỗ bàn) Dân chúng! Dân chúng!

Hoàng đế: Nếu là cung phi thì còn dính đến từ này, Hoàng hậu thì... Trẫm không thấy nàng ấy cần phải gọi cảm

Hoàng hậu: Hoàng thượng cũng không phải kiểu người gọi cảm, đôi khi... chỉ có thể nói là đáng yêu

Phóng viên: (hai mắt tỏa sáng) Ví dụ! Ví dụ!

Hoàng hậu: Ví dụ lúc ngâm bồ hòn làm ngọt

Phóng viên: (cười) Hiểu rồi hiểu rồi

Lúc hai người ở cạnh nhau, việc làm cho ngài cảm thấy tim đập nhanh là? Hoàng đế: Là vợ chồng già rồi, còn cái gì làm tim đập nhanh nữa

Hoàng hậu: Cho tới giờ chưa từng có cảm giác này

Ngài đã từng nói dối đối phương chưa? Đối phương thì sao? Ngài giỏi nói dối không? Đối phương nữa? Hoàng đế: Trên đời này có nam nhân chưa từng nói dối nữ nhân sao? Có những thời điểm cần thiết phải nói dối

Hoàng hậu: Nói dối, đặc biệt lời nói dối mang tính nghệ thuật là một loại kỹ xảo thiết yếu trong cuộc sống hằng ngày

Phóng viên: ... Tức là hai vị thường xuyên nói dối nhau chứ gì

Lúc làm việc gì cảm thấy hạnh phúc nhất? Hoàng đế: ... Khụ khụ

Phóng viên: (cười xấu xa) Bệ hạ ngài ho khan như vậy, ta phải lý giải thế nào đây?

Hoàng đế: (xấu hổ, giận dữ) Cứ lý giải theo cái đầu óc không biết xấu hổ của người đi

Hoàng hậu: Nhìn thấy Hoàng thượng và đứa nhỏ cùng chơi đùa

Phóng viên: Hà hà, hóa ra nương nương vẫn có chút tâm tư tiểu nữ nhân

Đã từng cãi nhau chưa? Hoàng đế: Lúc mới chung sống từng cãi

Hoàng hậu: Nhưng mà bản cung không cảm thấy lúc đó xem như cãi nhau

Tranh cãi về vấn đề gì? Hoàng đế: Cũng không phải đại sự gì, không nhớ nổi

Hoàng hậu: Dù sao chắc chắn không phải bản cung sai

Về sau hòa thuận như thế nào? Hoàng đế: Không nhớ rõ, có thể là không giải quyết được

Hoàng hậu: Đúng vậy, trước kia bệ hạ thà chết không giải thích, sau này mới tiến bộ

Phóng viên: (nhỏ giọng) Nương nương hình như đang châm chọc, thật muốn hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì

Sau khi chuyển thế có còn hy vọng làm người yêu của nhau không? Hoàng đế: Điều này trăm từng nghiêm túc suy nghĩ qua

Phóng viên: (tập trung tinh thần) Ồ ồ?

Hoàng đế: Theo lý thuyết, trăm và Hoàng hậu phải hợp táng, cũng chính là đến thế giới bên kia vẫn là vợ chồng, như vậy từ lúc chết đến khi chuyển thế kéo dài bao lâu? Chúng ta luôn luôn làm vợ chồng như vậy? Hay là đến địa phủ thời gian khác nhau rồi đi chuyển thế, sau đó không làm vợ chồng nữa?

Phóng viên: ... Vấn đề này của ngài trình độ học thuật rất cao, thảo dân không thể trả lời được...

Hoàng hậu: Giả thiết trước của Hoàng thượng thật đáng sợ

Hoàng đế/Phóng viên: ...

Những lúc nào ngài cảm thấy mình đang được yêu? Hoàng đế: Không phải Hoàng hậu luôn yêu trăm sao?

Hoàng hậu: Chẳng lẽ bản cung không đủ tư cách được Hoàng đế luôn yêu sao?

Phóng viên: (oán thăm) Thế này rốt cuộc tính là gì?

Những lúc nào ngài cảm thấy có lẽ đối phương không thích mình? Phóng viên: Rồi rồi rồi, ta bỏ qua

Cách thức biểu hiện tình yêu của ngài là? Hoàng đế: Để Hoàng hậu mãi làm Hoàng hậu còn không đủ?

Phóng viên: ... Hoàng thượng, hình như ngài lại bắt đầu bốt động não...

Hoàng hậu: Để Hoàng thượng luôn làm Hoàng thượng

Phóng viên: ... Xem đi

Ngài thấy loài hoa nào xứng đôi với đối phương? Hoàng đế: Hoa sen

Phóng viên: Sen trong bùn mà không nhiễm bùn, tắm nước trong mà chẳng lắng lơ?

Hoàng đế: Không phải, là chỉ có thể xem từ xa không thể chơi đùa, nguy hiểm

Hoàng hậu: Hoa lan

Phóng viên: Ba cành hoa xanh tốt, vừa cười tím trên môi?

Hoàng hậu: Đầu mà, là cỏ dại trưởng thành không cần đường, giá rét nắng cháy tự bình yên, dễ nuôi

Giữa hai người có chuyện gì giấu nhau không? Phóng viên: Ta đã biết, hai vị coi nói dối là thứ thiếu yếu trong cuộc sống

Ngài ưa chuộng loại nào? Hoàng đế/Hoàng hậu: “Ưa chuộng” là thế nào

Phóng viên: Chính là một số ham thích đặc biệt, ví dụ thích nghịch tóc đối phương, thích chơi ngón tay đối phương

Hoàng đế: Sao trăm lại có sở thích nhàm chán như thế được!

Phóng viên: Chỉ so sánh thôi mà

Hoàng đế: Vậy trăm thích nghe suy nghĩ của Hoàng hậu về các vấn đề

Phóng viên: (nghĩ thầm) sau đó nghĩ cách để nàng ấy đưa ra ý kiến hỗ trợ chứ gì?

Hoàng hậu: Bản cung cũng thích nghe suy nghĩ của Hoàng thượng về các vấn đề

Phóng viên: (nghĩ thầm) sau đó nghĩ cách ra ám chiêu đào hố bẫy hạ chứ gì?

49. Ngài cảm thấy tình yêu với đối phương có thể liên tục đến vĩnh viễn không?

Hoàng đế: (thật trịnh trọng nhìn Hoàng hậu) Hoàng hậu, trăm có thể cam đoan, nếu nàng đi trước trăm, trăm sẽ không lập hậu nữa

Hoàng hậu: (học dáng vẻ Hoàng đế) Hoàng thượng, vậy thần thiếp cũng có thể cam đoan, nếu ngài đi trước thần thiếp, thần thiếp sẽ không tái giá

Phóng viên: ... Nương nương...

Cuối cùng, hãy nói một câu với đối phương Hoàng đế: Trăm có được nữ tử như Hoàng hậu thật là may mắn ba kiếp

Phóng viên: (xen mồm) Hoàng thượng, thảo dân có thể hỏi lại một vấn đề không

Hoàng đế: (mất kiên nhẫn) Cái gì?

Phóng viên: Có phải lời này ngài từng nói với tất cả các phi tần?

Hoàng đế: Người đâu!

Cuối cùng, suy nghĩ đến sự an toàn của bản thân, đồng chí phóng viên không đợi được đáp án của Hoàng hậu đã áp dụng chiến lược lui thân, câu nói của Hoàng hậu đã trở thành một bí ẩn không lớn không nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bỏ Người Lấy Ai

“Nha đầu, gần đây có tin tức gì? Chỗ Thôi Toàn bên kia có vụ nào mới mẻ không?”

Hiện giờ Hoàng đế không ở trong cung, mọi chuyện xoay quanh ông trước nay tất nhiên đều ngừng lại. Mà Thái hậu, một cán bộ lãnh đạo đã lui ra hậu trường – nhân sắp đẻ trứng, vì thế thỉnh thoảng tìm con gái ruột của bà Trưởng Công chúa Lương Hoàng, tiện thể tán gẫu với Hoàng hậu.

“Mẫu hậu đừng nói nữa, từ lúc vào hè đến giờ hòa khí trong người hần chưa từng ngừng qua, hiện tại cả nhà chẳng ai dám chọc hần, con bị ngốc đâu mà chạy tới hỏi chuyện!”

Công chúa Lương Hoàng vừa ăn anh đào ướp lạnh vừa oán giận nói. Trọng phụ của nàng, Thôi Toàn chủ quản Tông Nhân phủ, không thiếu chủ đề bà tám, Thái hậu rất thích nghe, tiếc rằng bản thân Thôi Toàn lại cực kỳ chán ghét, hiện tại tính khí lên cao, huyết áp chạm nóc, mắt thấy từ một nam nhân chi lan ngọc thụ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe đụng biến thành một ôn thần. (thần ôn dịch)

Ôn thần?!

Nghĩ đến từ này, Công chúa Lương Hoàng bỗng nhớ tới một sự kiện, nhanh chóng nói với Thái hậu

“Đúng rồi, mẫu hậu, con vừa nhớ ra chuyện này, vài ngày trước Nhị muội đến chơi nhà con.”

“Khuyết Hoa? Kỳ hạn giữ đạo hiếu của con bé hết rồi sao?”

Nói đến con gái thứ hai của Tiên đế, Ký Vinh Trưởng Công chúa, dân chúng đều sẽ nhũn mày “chắc chắc” hai tiếng, chỉ vì nàng ba lần gả người, rồi trước sau ba lần ở góa, thanh danh sát khí lan xa khắp nơi.

Phụ nữ tang phu liên tục, dân gian có một cách nói: Phú quý không sánh nổi, nam tử tầm thường không tiêu thụ được, chỉ có thể vào cung phụng dưỡng thiên tử. Đáng tiếc Ký Vinh thân là Công chúa, không thể phụng dưỡng Hoàng đế, đành phải không nề hà để tang liên tục, năm tháng thanh xuân hữu hạn quá nửa đã dành tại ở góa.

Dưới tình huống này, người nhà mẹ đẻ chỉ có thể thờ dài, nhưng nếu muốn tìm nhà chồng cho nàng thì... đôi phương phải có giác ngộ “Ta không vào địa ngục thì ai vào” mới được! Cho nên mức độ khó khăn chỉ sợ cao hơn cả Lễ Nhân Công chúa nổi danh là quý soi mói.

“Nhìn xem, nhìn xem, có vừa ý ai không?”

Công chúa Lương Hoàng liên tục chỉ vào danh sĩ đầy phòng đang được Phò mã Thôi Toàn thiết yến khoản đãi, hỏi ý Nhị muội bên cạnh.

“... Tỷ tỷ, cũng không phải ra chợ mua rau, chỉ nhìn làm nhìn ra được cái gì?”

Công chúa Ký Vinh từ tốn nói.

Lịch sử hôn sự của Công chúa Ký Vinh tuy nhiều nhưng tuổi không quá lớn, đúng trong thời kỳ phong vận mỹ mạo thành thực, cho nên trước mắt tình thần diện mạo có chút sa sút nhưng hàng mày nhũ như không nhũ, đôi mắt ướt át như nước hồ thu... ngược lại tôn lên vẻ đẹp bi thương không thể nói rõ, làm nam nhân chỉ muốn chạy đến bảo vệ.

“Lại nói...”

Lại nói chỉ nhìn bề ngoài có ích gì? Hiện tại điều Công chúa Ký Vinh muốn nhất là có đôi mắt của Hắc Bạch Vô Thường, nhìn được thời gian sống lâu của bọn nam tử bên ngoài. Dù sao Trương tỷ cũng có ý tốt, nàng không thể không phối hợp, vì thế nhanh chóng chuyển đề tài

“Lại nói muội có tiếng tai họa tang gia, ai dám lấy muội?”

“Muội nói vớ vẩn gì thế! Sao tự coi nhẹ mình hà! Trước kia là vì... là vì chưa gặp được người hữu duyên thôi!”

Giọng điệu Công chúa Lương Hoàng vô cùng chắc chắn, chắc chắn như thể nàng là Nguyệt lão vậy. Lần này Thái hậu và Hoàng hậu đã trình trọng phó thác nhiệm vụ chọn lương tề cho muội muội vào tay nàng, mà bản thân Lương Hoàng tính cách trước giờ không thích chịu thua, cho dù dòng nước xiết cũng xông vào, trăm lần bẻ cũng không cong.

“Huống chi thời cổ có Trương thị năm lần gả, người khác không ngại xui, muội còn sợ cái gì!”

Vì cổ vũ ý chí chiến đấu muội muội, Công chúa Lương Hoàng không quên lấy ví dụ thực tế sau khi lý luận, đáng tiếc ví dụ này xúc động đến dây thần kinh bi thương của Công chúa Ký Vinh, nàng bật thốt ra câu cửa miệng hình thành sau khi xuất giá

“Số muội sao khổ thế này!”

“Ôi mẹ ơi, đừng khóc nữa, chính sự quan trọng hơn”

“Đúng rồi đúng rồi, mẹ mau tìm cha cho con!”

“Chuẩn chuẩn!”

Nghe thấy tiếng mẫu thân bên này, mấy đứa trẻ nhà Công chúa Ký Vinh lập tức chạy từ bàn cơm đến, ngoại trừ đứa nhỏ nhất chưa biết nói, hai đứa lớn bày tỏ ý kiến rất rõ ràng.

Công chúa Lương Hoàng vốn định khuyên nhủ muội muội đừng kinh động mọi người bên ngoài không biết ý đồ thật của yến hội, hiện tại nhìn xem, ngay cả câu “Viết đứa nhỏ muội cũng nên tìm mọi người” cũng không cần nói.

Các công tử tiểu thư dường như sớm cảm thấy mẫu thân không đáng tin.

“Ồ, vị thúc thúc ngồi thứ hai bên phải không tệ!”

Đại tiểu thư thấy mẫu thân uể oải, tự mình nhìn lên bên ngoài, cất lời định đoạt

“Xì, vẫn vẫn nhược nhược, vừa nhìn đã thấy tướng đoản mệnh!”

Đại công tử phát hiện tỷ tỷ coi trọng quan văn áo xanh mũ quan, khinh thường hừ mũi

“Theo đệ thấy, vị thứ tư bên phải còn tạm được”

“Thường thôi, vừa nhìn đã biết là đại què mùa tứ chi phát triển suy nghĩ đơn giản”

“Tỷ biết gì, nam nhi đương nhiên phải chinh chiến sa trường da ngựa bọc thây, múa bút cầm mực tính là cái gì!”

“Được được, xem ra nhà ta chuẩn bị thêm mấy bộ da ngựa để tránh không đủ bọc thây”

Cha Đại tiểu thư là thư hương thế gia, cha Đại công tử lại là hậu nhân công huân, cho nên hai tiểu hài tử thường “chính kiến không hợp”. Đáng tiếc luận tài ăn nói, đệ đệ vẫn khó đuổi kịp bóng lưng tỷ tỷ.

Mất thấy giọng hai tiểu thí hài sắp vượt qua cả mẫu thân, Công chúa Lương Hoàng vội ra mặt hòa giải, mà đúng lúc này bên ngoài bỗng dưng truyền đến tiếng ‘rầm rầm loảng xoảng’.

Hai vị Công chúa nhìn về phía vang lên tiếng động, thấy bên ngoài ồn ào nhộn nhịp, mọi người vây quanh một bàn, người chính giữa hình như đầu rơi máu chảy, giữa sân nhảy vũ sư run run quý rạp

“Sao thế này?”

“Khởi bẩm Công chúa, vừa rồi nô tỳ... vừa vận nhìn thấy”

Tỳ nữ hầu hạ trong nội thất nhỏ giọng báo cáo nữ chủ nhân

“Vừa rồi một vũ cơ quảng mâm biểu diễn cho bạn nhảy, kết quả mâm ‘vèo’ một tiếng bay về phía tân khách, vừa hay đập vào đầu vị đại nhân kia!”

Tỳ nữ tả lại sinh động như thật, hai mắt tỏa ra hưng phấn sáng rực vì được chứng kiến vụ ngoài ý muốn hiếm có này.

“Thật ra mâm kia vốn đập trúng Vương đại nhân ngồi trước, nhưng Vương đại nhân vừa mới làm đổ chén rượu đang cúi người nhặt chén, kết quả mâm sát qua lưng, đập phải người ngay phía sau, không hổ là Vương đại nhân nổi danh ‘gặp dữ hóa lành’!”

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Công chúa Lương Hoàng lướt qua phần tỳ nữ nước miếng bay tứ tung tường thuật trực tiếp hiện trường phạm tội, trực tiếp nhớ kỹ bốn chữ “gặp dữ hóa lành”.

Vương Tông Thanh, ba mươi bốn tuổi, hai tuổi tang mẫu, bảy tuổi tang phụ, thuở nhỏ do thúc phụ (em trai cha) nuôi nấng, từng hai lần đón dâu, vợ đều mất sớm, dưới gối chỉ có một con gái, người thân trong tộc đa số đã tang ma...

Thái hậu xem kỹ từng câu từng chữ trong bản sơ yếu lý lịch, nâng mắt nhìn con gái, đợi giới thiệu kỹ càng hơn

“Người này có thể nói là vận xấu liên tục, mà thời khắc mấu chốt đều có thể hữu kinh vô hiểm, việc nhỏ không cần nhắc đến, mà nói đến đại sự, thật ra hẳn ba lần cưới thì từ, có điều người đầu tiên đào hôn trên đường đón dâu, hồi đó lan truyền rất ồn ào huyền ảo! Kết quả sau này phát hiện nữ nhân kia mắc bệnh lao, cùng bệnh chết với kẻ trốn cung, Vương đại nhân vì thế mà nổi danh! ...”

Bởi vì Công chúa Lương Hoàng trong lòng hạ quyết tâm tiến cử người này, cho nên nói chuyện rất ra sức.

“Ồ! Chính là Vương đại nhân kia sao, con cũng nghĩ tới, nghe nói nếu trời cao thật sự làm mưa tên hạ xuống, có đảm trúng ai cũng không trúng hẳn!”

Cung phi mở ra cánh cửa ký ức, phụ họa theo

Thái hậu kết hợp nhận xét từ các phương diện khác nhau, sau đó quay đầu nhìn Công chúa Ký Vinh, chờ câu trả lời

“Nhưng mà... nhưng mà cho dù mệnh con cứng rắn, mọi người cũng không cần tìm một ôn thần đến ghép đôi với con đi...”

Công chúa nhỏ giọng kháng nghị, không quên dùng khăn tay lau khóe mắt theo thói quen – cho dù một giọt nước mắt chưa chảy.

Thái hậu vừa nghe xong không nhịn được trợn trắng mắt trong đầu, nghĩ rằng con gái có rõ ràng tình huống hay không? Còn không biết xấu hổ nói người khác ôn thần! Mà bà biết mấy năm nay tâm linh Công chúa Ký Vinh cực kỳ yếu ớt, nói ra câu đó thì Hoàng Hà lập tức tràn đê không thể vãn hồi, đành uyển chuyển khuyên nhủ

“Ai da da! Đó là mê tín! Con xem hẳn cưới ba lần chưa thành, con cũng gả ba lần chưa thành, điều này chứng minh cái gì? Chứng minh hai đứa nhất định

có nhân duyên!”

“Lần nào cũng nói thế, mà chẳng người nào sống lâu, hiện tại con chẳng tin mấy thứ hư vô mờ mịt như duyên phận đâu!”

Công chúa Ký Vinh lòng đầy căm phẫn, nàng đại khái chuyển thành người theo thuyết vô thần làm Thái hậu vỗ mông ngựa đến đui ngựa rồi.

Khuôn mặt già nua của Thái hậu lập tức chuyển sang xanh mét, miệng bĩu bĩu, lưỡng lự giữa việc nói thật đã kích nư nhân hay không.

“Nhưng mà Công chúa ngừng lại xem, nếu cứ thủ tiết như vậy, sau trăm tuổi đến điện Diêm La ba vị phu quân đến tìm, Công chúa rốt cuộc sẽ đi với ai? Thời gian chung sống với bọn họ hình như không chênh lệch bao nhiêu”

Hoàng hậu thấy tình hình không ổn, nhanh chóng chạy ra cứu tràng

“Không cần thận sẽ chết Công chúa thành ba phần, mỗi người một phần đấy!”

Khang phi kiến thức rộng rãi chọn đúng thời cơ tiếp tục đề tài của Hoàng hậu

“...”

Sự thật chứng minh ảnh hưởng “duyên phận” vẫn không bằng “Diêm La Vương”, mà thuyết vô thần của Công chúa Ký Vinh cũng không đủ triệt để.

“Kỳ quái, sao còn chưa tới?”

Hoàng hậu nhìn sắc trời bên ngoài, đoán chừng thời gian, sớm qua giờ Vương đại nhân tiến cung, nhưng chậm chạp chưa thấy bóng dáng.

“Chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện gì...”

Cung phi có ấn tượng với vị Vương đại nhân này nói một nửa lập tức dừng lại. Nàng vốn định nói không chừng có chuyện gì chậm trễ, nhưng ngừng lại Vương đại nhân nổi tiếng tai họa, chẳng lẽ trên đường ra chuyện?

“Ô ô ô, sao ta số khổ thế này!”

Công chúa Ký Vinh lại lấy khăn tay lau khóe mắt không giọt nước mắt, ca thán cho vận mệnh bị leo cây của nàng.

“Đúng là làm càn! Dám dī hạ phạm thượng!”

Thái hậu không nhịn được nữa đập bàn, đúng lúc bà chuẩn bị tiếp tục phát giận, cung nữ vội vàng báo lại, Vương Tông Thanh đến.

“... Vương đại nhân, người làm sao thế? ...”

Cho dù cách lớp rèm che, Thái hậu vẫn nhìn ra được Vương Tông Thanh lúc này toàn thân bừa bãi. Khuôn mặt trắng nõn phủ đầy tro bụi, tóc hỗn độn, quần áo ngắn nắp thậm chí ướt sũng nhỏ nước, làm Thái hậu nhất thời quên luôn cơn giận vừa rồi.

Vương đại nhân sắc mặt ngượng ngùng, đầu tiên xin lỗi vì đến trễ, sau đó mới bắt đầu chậm rãi kể lại những việc hán trả qua, giọng điệu mang theo vẻ tập mãi thành quen.

Hóa ra Vương tiểu thư theo phụ thân tiến cung, trên đường thấy quán kẹo ven đường, vội vịn hờn lâu, Vương Tông Thanh đành phải xuống xe mua kẹo cho nữ nhi, trong lúc chờ tiền thối lại bị người trên lầu đổ chậu nước xuống, ướt đầm từ đầu đến chân, tranh luận trái phải cãi không được người chanh chua, mất thấy sắp đến giờ thân cận đang chuẩn bị rồi đi, trên đường một con ngựa điên thoát cương bỗng dưng chạy ra, xông thẳng đến xe ngựa hán, cuối cùng xe ngựa đang đứng êm đẹp tan tành từng mảnh ngay trước mắt hai cha con.

Từ đầu đến đuôi, giọng nói Vương Tông Thanh bình tĩnh như thường, giống như đang báo cáo tin tức, không thêm mắm dặm muối như người bình thường gặp phải chuyện này, lại càng không nghĩ mà sợ với người xe hủy người không vong, cảm giác toàn bộ câu chuyện không liên quan đến hán vậy. Mà chỉ cần hơi hình dung cảnh tượng qua hai ba câu khái quát hán nói thì có thể biết được đó là trường hợp kích thích đường nào, làm mọi người nghe xong hết hồn, rõ ràng kiến thức cái gì gọi là phong hồi lộ chuyện, nhân họa đắc phúc.

“Ai da da, đúng là quá nguy hiểm! Nhìn xem dọa đến tiểu cô nương rồi”

Thái hậu nghe xong câu chuyện kinh sợ này mới phát hiện tiểu thư Vương gia về mặt đầy bụi nếp bên người phụ thân

“Đến đến đến, đến chỗ ai gia này, ăn chút điểm tâm cho đỡ sợ”

Thái hậu tốt bụng vẫy tay với tiểu cô nương, nghĩ cô bé kinh sợ quá mức chưa lấy lại tinh thần. Nhưng ngay khi cung nữ nghe theo chỉ thị Thái hậu, định kéo tay tiểu cô nương nắm chặt góc áo phụ thân thì cô bé lập tức khóc rống lên

“Không muốn! Rời khỏi cha rất nguy hiểm!”

Vương Tông Thanh giống như trung tâm cơn bão, quanh người thảm họa không ngừng mà bản thân hán luôn hoàn hảo không tổn thất gì. Điều này ngay

cả nữ nhi hẳn cũng tự nhận ra, nhưng người khác không lý do gì không tin. Cho nên lần này xem ra, hẳn quả thật xứng đôi với Ký Vinh Công chúa, ít nhất mọi người đều có niềm tin nhất định với năng lực đối kháng đả kích của hẳn.

Đáng tiếc việc thân cận tiến hành không tính thuận lợi.

Vấn đề lớn nhất là tâm lý tự ti của Công chúa Ký Vinh. Có lẽ nam nữ khác biệt, cũng có lẽ có người trời sinh thân kinh thô, tuy rằng Vương Tông Thanh trải qua nhiều chuyện như vậy vẫn mỗi ngày thân thanh khí sáng, mặt mày hớn hờ, phảng phất càng gặp nạn càng gan dạ; mà Công chúa Ký Vinh lại mây đen áp người, càng lúc càng yếu đuối, tin chắc rằng mình hóa thân quý dữ, không trông cậy có người chịu được âm khí của mình.

“Haizz... Tính cách Khiết Hoa như vậy, phải nghĩ cách sửa lại mới được”

Thái hậu thờ dài nhìn sự tình tiến triển, một người tự cảm thấy không thể cứu, người ngoài sốt ruột cũng vô dụng

“Mẫu chốt là Trường Công chúa phải lấy lại sự tự tin”

Hoàng hậu tổng kết trọng điểm vấn đề. Nhưng trọng điểm này... Mẹ chồng nàng dâu liếc nhìn nhau, chỉ có thể thờ dài.

Nếu ngay cả điều kiện như Vương Tông Thanh không được vậy thì trên đời có thể bạch đầu giai lão với Công chúa Ký Vinh, đại khái chỉ còn rùa.

“Không tốt rồi! Không tốt rồi! Thái hậu, Hoàng hậu! Tiểu công tử nhà Ký Vinh Trường Công chúa rơi xuống hồ!”

Đang lúc hai nhân vật cao nhất Hậu cung rơi vào mộng tưởng kỳ dị Công chúa + rùa thì thái giám chạy đến cấp báo hoàn cảnh lâm tình thế nhanh chóng bước vào con đường có hy vọng... Đương nhiên, lúc này chưa ai đoán được điều đó.

Tiểu nhi tử của Công chúa Ký Vinh mới được một tuổi, bị huynh tỷ vô trách nhiệm dẫn đi nhảy nhót khắp nơi, kết quả hai đứa lớn tranh chấp vì ý kiến không hợp, không đề ý đến đứa nhỏ đã rơi xuống hồ.

Bên hồ có thị vệ gác, cho nên đứa nhỏ rất nhanh được vớt lên, nhưng có lẽ bị kinh sợ, có lẽ bị sặc nước, có lẽ vì các loại nguyên nhân không biết tên, đêm đó lập tức sốt cao, tình huống thật không tốt.

Có câu phúc đến thì ít, họa đến dồn dập, đứa nhỏ còn chưa khỏi hẳn, hai đứa lớn bị phạt quỳ cùng lúc phạt thành cảm lạnh. Đối mặt với tình huống này, Công chúa Ký Vinh ngay cả sức nói câu “số ta sao khổ thế này” cũng không có.

Ngày hôm sau Vương Tông Thanh tiến cung gặp mặt chính là Công chúa trong trạng thái này.

Thấy Công chúa Ký Vinh nhú mày, hai mắt đại ra, ngăn người cạnh bàn, trên mặt bàn đặt một bầu rượu cùng chén rượu.

Hôn sự của Vương Tông Thanh và Công chúa tuy chưa định ra, nhưng rốt cuộc xem như có chút liên quan. Hẳn biết uống rượu lúc buồn bã hại thân thể, nên căn cứ tính cách lạc quan tích cực luôn hướng về phía trước, hẳn định tiến lên trấn an Công chúa, vì thế không nói hai lời uống sạch chén rượu thay Công chúa, khuyên nhủ

“Công chúa, việc không như ý trên đời phải tám chín phần mười, cổ nhân có câu ‘Sống qua trời đông mùa xuân lại tới’, cũng nói qua ‘Tái ông mất ngựa mới biết là họa là phúc’, chúng ta chung quy nên duy trì trái tim hy vọng...”

Trước nay Công chúa Ký Vinh luôn ngại ngùng chỉ nghe vào tai, không phát biểu ý kiến cũng không xúc động trước lời nói của Vương Tông Thanh, mà hôm nay lại mở lớn hai mắt nhìn chăm chăm Vương Tông Thanh, miệng mở lớn, sắp nuốt được cả quả trứng gà.

Vương Tông Thanh phát hiện vẻ mặt Công chúa nhìn mình rất không bình thường, không giống biểu hiện nên có sau khi nghe cổ vũ, nhưng lúc hẳn đang định hỏi cảm nghĩ thì Công chúa Ký Vinh đứng bật dậy, một tay nắm chặt cổ Vương Tông Thanh, tay kia vội vàng vỗ mạnh lên lưng hẳn, hoảng sợ kêu

“Nhanh phun ra! Mau phun ra!”

Hai tháng sau...

Phủ Trường Công chúa Ký Vinh trên đường Lễ Tuyền cạnh cửa Tây Cung pháo trúc vang trời, nghênh đón vị nam chủ nhân thứ tư.

Công chúa Ký Vinh lẳng lặng ngồi trong tân phòng chờ đợi khăn voan đỏ trên đầu được nhấc lên lần thứ tư. Từ trường tiêu cực tự oán tự trách trên người nàng đã biến mất không thấy, đúng vậy, nam nhân ngay cả uống độc dược cũng không chết thì còn gì lo lắng đâu!

Không sai, chén rượu kia của Công chúa Ký Vinh vốn là rượu độc nàng chuẩn bị cho mình. Lúc đó nàng nghĩ đến mình không chỉ khắc phụ mà còn có thể khắc con, cảm thấy sống không còn ý nghĩa gì nữa, đầu nóng lên, ý muốn chết lan tràn khắp nơi. Ai ngờ người lúc xui xẻo ngay cả chết cũng khó! Rượu tự sát cứ thế bị Vương Tông Thanh ngây ngốc uống sạch.

Về phần tình huống sau này của Vương đại nhân, Công chúa Ký Vinh nghe từ chỗ Hoàng hậu, Hoàng hậu nói với nàng rất mơ hồ, khái quát lại Vương đại nhân dạo một vòng trước Quý Môn quan rồi trở về, mức độ thần kỳ không thua gì khỏi từ hồi sinh.

Có điều sự thật là, Vương Tông Thanh bị hại mắc bệnh viêm dạ dày cấp tính, cách xa một vạn tám ngàn dặm với nguy hiểm sinh mệnh. Công chúa Ký Vinh dù sao cũng dốt được lý, nàng chỉ nhớ hồi nhỏ diệt chuột trong cung, cung nữ nhắc đến thành phần thuốc diệt chuột có đồng, cho nên bảo chút bột

phần tử đồ đặc bằng đồng đổ vào rượu. Mà nàng chỉ biết ngọn không biết ngành, nguyên tố hóa học có độc về sau được mệnh danh là “thạch tín”, thứ nhất trực tiếp thu hoạch tử đồ đặc bằng đồng hàm lượng có hạn; thứ hai nàng lại pha vào cả bầu rượu lớn, đại khái ngay cả chuột cũng không độc chết nổi. Kết quả sau khi bị ép uống hai tháng sữa đậu nành pha loãng độc tố, Vương Tòng Thanh đã có năng lực chạy nhảy hoạt bát.

Đương nhiên, Hoàng hậu đã có ý giấu diếm, Công chúa Ký Vinh tất nhiên hoàn toàn không biết nội tình, nàng chỉ cho rằng mình rốt cuộc tìm được nam tử có thân thể kim cương bất hoại, thoải mái gả bản thân ra ngoài.

Về phần cuộc hôn nhân lần thứ tư đến không dễ dàng của Công chúa Ký Vinh, Hoàng gia vẫn long trọng đối đãi, ngay cả Hoàng đế ở xa tận Thái Nguyên cũng tự mình viết một đôi câu đối gửi về, dán trước cửa phủ Công chúa.

Kim tịch giao bôi truyền liên lý mật ý

Lai triều được mã cạnh mạch thượng phong lưu

Hoành phi: Giai ngẫu thiên thành

(Đêm nay giao bôi liên cành mật ý

Lên triều được mã cạnh mạch phong lưu)

Lời chúc mừng từ Hoàng đế đương nhiên không tệ, nhưng trí tuệ nhân dân lao động đôi khi không thể coi thường, huống chi bọn họ cũng không cảm nhận được văn thơ lai láng trong tác phẩm nghệ thuật xuất sắc của Hoàng đế, cho nên Kinh thành lên thịnh hành đôi câu đối như sau

Thiên kiều nữ thác thất tam vị lương nhân

Thế gia tử vô duyên lưỡng tính kiều nương

Hoành phi: Thụ hùng song sát

(Thiên gia kiều nữ lỡ mất ba vị phu quân

Thế gia nhi tử vô duyên hai họ kiều nương

Hoành phi: Trống cái song sát)

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Hoàng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.